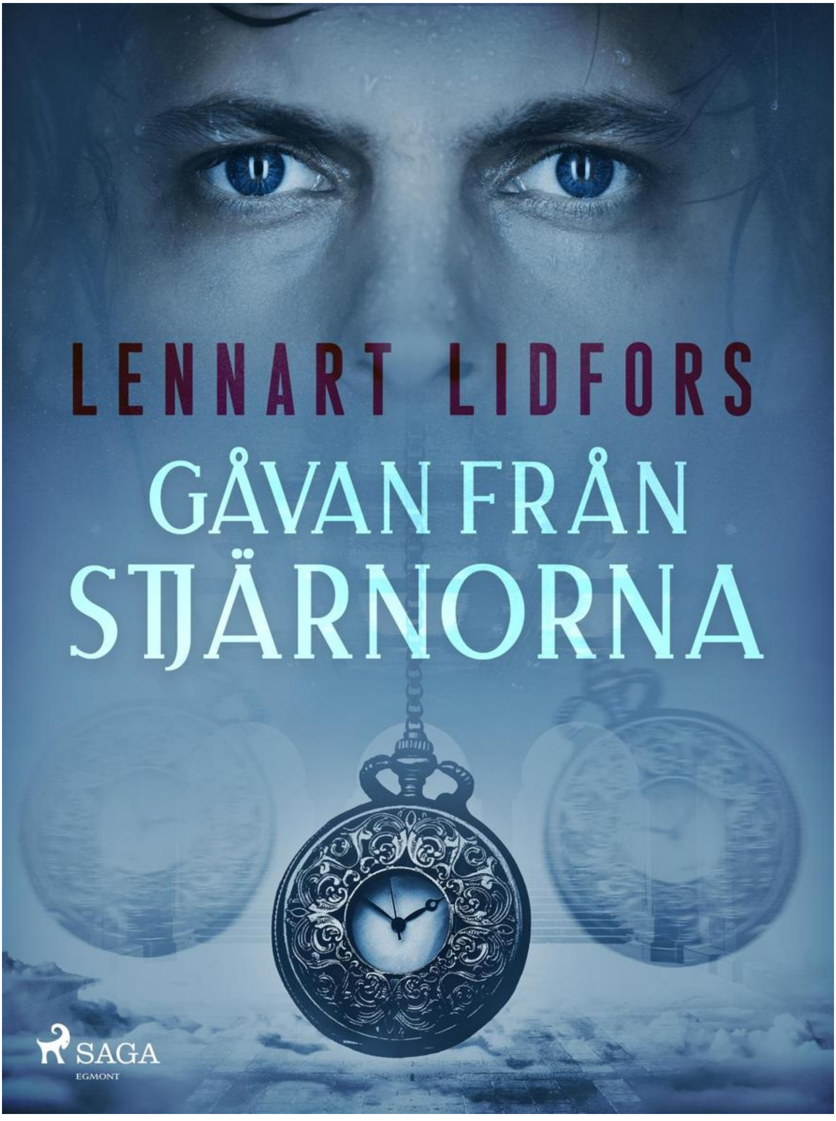

LENNART LIDFORS
GÅVAN FRÅN
STJÄRNORNA
SAGA
EGMONT

Lennart Lidfors

Gåvan från stjärnorna

SAGA Egmont

Gåvan från stjärnorna

Omslagsfoto: Shutterstock

ISBN: 9788726987478

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

www.sagaegmont.com
Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

Förord

Detta är en dokumentär skildring. Den bygger på verkliga händelser.

Det hela började med att jag gav hypnos till en ung dam – en enkel, rutinmässig behandling av några konstiga symtom, som jag beräknade skulle vara helt borta på ett par veckor. Det tog månader, många månader. Under den tiden framträdde en otrolig historia, som sträckte sig över en tidrymd av flera tusen år.

Bland pusselbitarna fanns en ohygglig explosion i en förhistorisk civilisation, kampen mellan ljusets och mörkrets barn, återfödelse, besökare från rymden, energi från kristaller, kommunikation med delfiner, hypnos, telepati och människans relation till naturen.

Jag är fullt medveten om att detta kan låta absurt, men jag försäkrar att det är ingenting mot de dramatiska händelser, som utspelade sig inom loppet av ett och ett halvt år. Boken bygger på merparten av dessa händelser – praktiskt taget ordagrant. Alla utom jag själv och delfinen Venus har dock fingerade namn.

Det var aldrig meningen att det skulle bli en bok. Det bara blev så. Då jag diskuterade en serie besynnerliga episoder med en god vän, som är en erfaren psykiater, blev han mycket intresserad och antydde att det skulle kunna bli en ovanlig bok av materialet.

Jag stod först helt främmande inför den tanken. Visserligen är jag ganska tränad att skriva. Jag har producerat en hel del kåserier och populärvetenskapliga artiklar. Men de här händelserna var av en synnerligen privat natur. Jag ville heller inte riskera mitt anseende i en kritisk fas av min akademiska karriär.

Då ingrep Lace.

På sitt försynta men ändå dynamiska sätt, lät han oss förstå att han inte var här som turist. Hans närvaro hade ett bestämt syfte. En bok låg inom hans intressesfär, men han påpekade att jag givetvis hade min frihet att välja.

Lace, som vi då hade haft kontakt med i ett par månader, kom senare att identifiera sig – som en utomjordisk intelligens.

För att om möjligt lugna mina vetenskapliga kollegor och andra personer med en sund skepticism vill jag säga detta: blir redan det här för mycket, så läs boken som en roman. Om den kan komma att få ett värde bortom den rena underhållningen kan bara framtiden utvisa.

Den framtiden kan vara närmare än vi tror.

1

Det första steget

Den tredje signalen från telefonen slet definitivt sönder den sista resten av sömnen. Vem kunde det vara som ringde så tidigt på morgonen?

För ett ögonblick övervägde jag att inte svara, utan bara dra täcket över huvudet och somna om i en ljuv, välförtjänt morgonsömn. Klockan var redan något över sju – men jag hade suttit uppe till långt efter midnatt och jobbat på ett projekt. Jag behövde min sömn, tyckte jag.

Så småningom masade jag mig i alla fall fram till telefonen. Jag var ju ändå vaken, intalade jag mig.

Jag gjorde ett halvhjärtat försök att inte låta alltför nyväckt.

I andra änden av tråden fanns en okänd flickröst, skärrad, på gränsen till panik.

– Hej… jag heter Diana. Jag är väninna till Marie… – hennes röst gick nästan upp i falsett – *Marie kan inte röra sig! Hon ligger i sängen. Hon kan inte komma tillbaka!*

På ett ögonblick var jag klarvaken.

– Vad har hänt? frågade jag snabbt.

– Jag vet inte! Hon är iskall och helt stel! Hon kunde bara viska fram ditt telefonnummer! VAD SKA JAG GÖRA!?

Du store tid! Nu hade det hänt! Precis det som Marie fruktat! Att övernatta borta, vakna totalförlamad – och bli upptäckt!

Jag fick en ingivelse.

– Ta det lugnt! sa jag. Lyssna noga. Det finns en akupunkturpunkt i tumgreppet, där benet från pekfingret möter tummens ben. Tryck

och massera i mjukdelarna där, samtidigt på båda händerna. Undvik att prata med Marie. Ring upp mig om en stund.

Diana lugnade sig och ringde av.

Jag gick fram och öppnade fönstret. Andades in senhöstens friska luft. Solen hade ännu inte gått upp, men det fanns en tydlig morgonrodnad vid horisonten. Som ett löfte efter en lång, mörk natt.

Jag var inte bekymrad. Marie skulle komma tillbaka, även om det tog en stund. Behandlingen jag föreskrivit skulle ha en dämpande verkan på Marie och ge henne en chans att ta sig ut ur den rundgång hennes nervsystem befann sig i. För övrigt var det bara positivt att hon visste att jag kände till hennes belägenhet.

En halvtimme senare ringde Marie själv. Hon var då helt återställd och skulle rusa iväg till sitt arbete.

– Vi kan prata mer i kväll, sa hon hastigt.

Någon månad tidigare hade hon berättat för mig om sina besynnerliga besvär, som pågått en tid. Jag tog det inte så allvarligt. Tänkte att de skulle dämpas och gå över, om hon själv tog det lugnt. Det blev inte bättre. Symtomen blev faktiskt värre, sedan hon träffat mig.

Hennes symtom var nu inte farliga, men det fanns en praktisk komplikation. Ibland kunde hon vakna på morgonen och vara oförmögen att röra armar och ben. Det kunde gå ända upp till två timmar innan hon fick kontroll över en enda muskel. Det betydde att hon alltid måste ställa väckarklockan på två timmar tidigare.

Det var inte bra. Hon var en effektiv och framgångsrik yrkeskvinna som levde under stor tidspress. Det fanns helt enkelt ingen marginal för att ligga fjättrad i sängen till ingen rimlig nytta – eller glädje.

Förlamningen var en utmaning mot hennes integritet, att ha full kontroll över kroppen är ett av kännetecknen på en helt frisk människa. Kylan i benen var även fysiskt obehaglig, för att inte säga smärtsam.

Den dramatiska händelsen denna morgon avgjorde saken. Marie var i skriande behov av hjälp. Jag beslöt att hjälpa henne så långt min förmåga och kompetens räckte.

Hypnos bedömde jag vara effektivast.

Jag har en professionell grundutbildning och träning inom området men slutade för några år sedan med hypnos i terapisyfte. De fåtal behandlingar jag gav skedde enbart på min fritid och jag tog aldrig betalt. Det var tidsödande, och jag blev tvungen att säga nej till alltför många som sökte mig.

Mitt intresse för hypnos har egentligen aldrig varit inriktat på sjukdom. Jag ville hjälpa friska människor att utveckla sig genom hypnos och mental träning.

När jag nu bestämde mig för att göra ett undantag och hjälpa Marie, så utgick jag från hypotesen att det fanns en händelse i hennes barndom, som orsakade symtomen i vuxen ålder.

Någonting, någonstans, hade nästan skrämt vettet ur en liten flicka och försatt henne i ett tillstånd av outsäglig fasa!

Det där med barndomen kunde jag snart glömma! Det skulle visa sig vara fullständigt fel.

När jag denna ödesmättade morgon bestämde mig för att ta upp hypnosen igen, så visste jag inte att cirkeln var sluten. En cirkel som väntat i tusentals år på att få fullborda sitt varv!

Bortom tid och rum – historiskt sett – fanns en tragedi så djup att den nästan översteg en mänsklig hjärnas förmåga att fatta! Bakom denna tragedi, som skulle visa sig vara den yttersta orsaken till Maries periodiska förlamning, låg ett gigantiskt misstag, gjort av en enda olycklig varelse som vi en dag skulle komma att identifiera. Den personen var – jag själv…

Det var en skakande upptäckt!

Om detta anade jag ingenting från början. Jag visste heller inte mycket om Marie. Men en sak stod mycket tidigt klar för mig, hon var utomordentligt mottaglig för hypnos. Ett djuptranceobjekt, som

praktiskt taget sövde sig självt. Drömmen för varje terapeut eller forskare.

Det var alltså en tacksam uppgift att hypnotisera henne. Hon gick snabbt ned i en exceptionellt djup hypnos. Desto större blev kontrasten när den inte gav något som helst resultat. Åtminstone inte till en början…

Maries barndom visade sig vara helt ren. En på det hela taget harmonisk och lycklig tid. Inte den minsta tillstymmelse till någon skakande händelse, som skulle kunna ha gett upphov till hennes dramatiska besvär.

Naturligtvis kunde vi inte utesluta en kroppslig orsak. Det kan också vara lämpligt i ett sådant här fall att starta med en medicinsk utredning, som gärna kan innefatta en neurologisk undersökning med eventuell tumörutredning.

Nu startade vi i andra änden – med hypnos.

Man kan säga att hypnos är ett förändrat tillstånd hos medvetandet, liksom sömn, vakenhet, meditation och medvetslöshet. Det är inget mystiskt, utan något helt naturligt.

Jag vill ge en mycket enkel förklaring till hur hypnos fungerar.

Hypnos kan skapas på många olika sätt. Det är vanligt att börja med avslappning, därför att muskelspänningar annars lätt stör sinnet.

I nästa steg kommer lämpligen en koncentration av syn eller hörsel. Den som skall hypnotiseras fokuserar blicken på ett litet föremål eller lyssnar på ett monotont ljud.

Skälet till detta är att när vi fokuserar vår uppmärksamhet på något, så minskar kapaciteten att uppfatta det som händer runt omkring. Det är som att titta i ett rör.

För att ytterligare blockera tankar, som kan dyka upp, kan personen få utföra en mental uppgift, som att tyst räkna baklänges.

När man fixerar något med blicken, blir man snart tårögd och vill blinka. Under avspänning av muskler i armar och ben uppstår gärna

en känsla av tyngd och behaglig värme.

Om nu hypnotisören med monoton röst berättar om dessa effekter strax innan de upplevs, så får personens undermedvetna lätt det intrycket att det är hypnotisören som skapar fenomenen. En *suggestion* har blivit accepterad.

I ett antal steg ger hypnotisören ytterligare suggestioner, som gradvis ökar djupet på hypnosen. Därefter kan den verkliga behandlingen börja.

Om jag säger till en vaken person att han kommer att sluta att röka från och med i morgon, så tänker han kanske så här:

– Jag har rökt i många år. Det är inte troligt att jag skulle sluta i morgon, även om jag skulle vilja det.

Så fortsätter han lugnt att röka. Han insåg det orealistiska i min suggestion.

Under hypnos är denna *realitetsprövning* satt ur funktion. Olika suggestioner kan smita förbi spärren och gå direkt in i själen, där de accepteras och börjar verka.

Vad som händer i hjärnan under hypnos vet vi mycket litet om. Effekterna är däremot mer kända.

Under djup hypnos kan man gradvis förändra en människas vanor och på lång sikt även hennes karaktär.

Hon kan också fås att minnas händelser som hon aldrig skulle kunna erinra sig i det normala, vakna tillståndet. Allt som vi har upplevt tycks ligga lagrat någonstans i hjärnan. Men det är inte alltid så lätt att få fram det. Bilderna kan dessutom blandas upp med egna tankar och funderingar.

Marie gick som sagt lätt ned i djup hypnotisk sömn. Vi gick igenom hela hennes barndom – men kammade noll, helt noll. Där fanns ingenting, absolut ingenting!

Men ändå, i djupet av hennes själ irrade det omkring ett minnesfragment av något skrämmande.

Jag räknade upp henne till den nuvarande åldern, men behöll djupet på hypnosen. Varsamt beskrev jag symtomen och frågade om hon visste vad som låg bakom.

Det kom inget svar i ord, men andningen ändrades. De djupa, lugna, sköna andetagen stannade upp. Det kom något plågat över ansiktet – men fortfarande inget svar.

Jag gav henne lugnande suggestioner och formulerade om min fråga. *Visste* hon vad som låg bakom förlamningen och kylan i benen? Kunde hon ge mig ett svar? Bara ett enkelt ja eller nej?

Det gick en minut. Hon låg nästan som i koma – djupt medvetslös. Jag höll mig helt stilla. Tyst. Avvaktande.

Plötsligt drog hon ett djupt andetag. Oändligt sakta vred hon huvudet mot mig – någon centimeter bara. Ögonen var fortfarande helt slutna. Så särade hon sakta läpparna, rörde dem som gälarna hos en fisk på land, men i slow-motion.

Jag böjde mig fram mot henne. Svagt, oerhört svagt, nästan lika ohörbart som ljudet av en fågelvinge, lyckades hon pressa fram luft till ett enda ord:

– Jaaa…

Det räckte. Hon visste orsaken. Det var ett triumfens ögonblick!

2

En glimt av Atlantis

– Minns du?

Inget svar.

Marie ligger på min soffa, försänkt i djup hypnotisk sömn. Det är en dryg vecka sedan förra gången.

Jag talar sakta och mjukt till henne, vänligt och djupt förtroligt.

– Du har ibland vaknat på morgonen med kyla i kroppen, iskalla fötter och förlamad. Du vet orsaken. Vi behöver inte titta på den nu. Du kommer snart en dag att bli helt normal igen. Helt normal. Friska, varma fötter och en behaglig känsla i kroppen. Pigg, fräsch och utvilad.

Jag ger henne ytterligare suggestioner om att hennes symtom gradvis kommer att försvinna. Så gör jag en paus medan jag känner efter hur jag skall tackla problemet, hur långt jag skall våga gå.

Det är alldeles tyst och stilla i rummet.

Plötsligt börjar Marie att tala! Det kommer så oväntat att jag nästan rycker till. Orden bara forsar fram som vattnet när en fördämning brister.

– En lång korridor. Ljuset är… så starkt. Det är något med ljuset, som är så väldigt starkt. En grupp män sitter därinne. Vita kläder. Konstigt ljud. En byggnad som en pyramid.

Hon talar i korta meningar. Tempot varierar. Ibland snabba, upprörda ord. Ibland långsamma, längtande ord.

– En lång korridor. Man kan inte gå ända fram till dörren där borta. För starkt ljus. Olika färger på ljuset. Man måste akta sig. Man måste akta sig för *en* färg. Den är så stark. Det blir inte… jag kan inte gå in där. Blixtrar som åska. Starka strålar. Det är någonting

man måste akta sig för…

Det hon upplever – ser, hör och känner – det hon minns – formulerar hon spontant i ord. Omedelbart, utan tanke på att bli förstådd av en åhörare. Det är som om hon talar för sig själv.

– Fina färger. Det är jättefint, men det är något man måste vara försiktig med. Det är både ett ljus och ett ljud. Ljuset är… skärande starkt. Kan inte se ljuset. Man måste använda det på rätt sätt. Man måste ha kunskapen om krafterna. Ljuset… som är så starkt därinne. Man kan nästan inte titta, nästan inte se. Ljuset kommer från en stor sten… det är en… jättelik kristall.

Djupa känslor av längtan och samtidigt rädsla strömmar fram med hennes ord.

– Det är en mörk korridor. En lång, mörk korridor i pyramiden. Man ska inte gå här. Det är bara män i rummet där borta. Det är ljust i rummet. Färger. Kommer från kristaller. En stark kristall. Man kan inte gå in där! Flera färger. Starka stenar. Männen vet allt. Hemlig kunskap. Man ska egentligen inte vara där. Det är mycket farligt!

Hon gör en kort paus. En svag virvel av oro drar snabbt över hennes ansikte. En lätt bris av förvåning.

– Jag vet inte… varför jag är här. Ska jag vakta något? Männen vet allt, fast det är hemligt. Man ska inte prata om det. De har vita kläder. Det är en stor aura i rummet. Guldgul utstrålning. Så är det flera färger. Många män har flera färger i sin aura. Alla kan någonting som är bra. Fast det är ingen som vet allt. Man ska akta sig. Man ska inte säga någonting. Ingen annan får vara här. Jag får vara här. Jag får gå i gången. Jag tror jag får gå längre. Männen vet att jag vet…

Hon skruvar lite på sig.

– Det är så starkt härinne. Man ska akta sig för… Man kan gå för nära. Man kan göra fel. Det är någonting som inte är bra. Något som inte stämmer. Någon av männen kan göra något fel. Man kan spräng… spr… man kan spränga sönder saker. Det kan…

Marie drar ett snabbt andetag. Förändras. Höjer oväntat rösten. Ropar till, starkt upprörd:

– Akta dig! Akta dig för ljudet! Ljuset. Ljudet kommer… ljuset är… du får inte gå för nära! Strålarna… Det är en *brytningspunkt*! Nej! Ååh… NEJ!!!

Blixtsnabbt kommer en attack av svår ångest. Hon snyftar, skälver, skakar i hela kroppen, vrider sig i kramp och gråter.

Jag griper in och bryter trancen. Efter några minuter vaknar hon helt, utan minne av vad som hänt. Allt är borta ur minnet. Allt.

Jag inser att det inte är något vanligt skavsår i själen vi står inför. Det är ett mycket svårt trauma. Hur svårt skulle de kommande månaderna utvisa. Gång på gång var vi tillbaka i den där mörka gången, som slutade i ett rum med blixtrande ljus. Mystiska män i vita kläder arbetade med energier och kraftfält. En stor kristall med ett skärande ljus och så en av männen, som skulle komma att göra ett ödesdigert misstag.

Varje omgång hypnos slutade ofelbart med att Marie fick en svår ångestattack. Det gick inte att få klarhet i vad som hände. Jag varken kunde eller vågade ta henne genom den där tragiska olyckan – om det nu var en olycka…

Det gick heller inte att kartlägga vare sig tidpunkt eller plats för de här mystiska experimenten vi var åskådare till, Marie genom en tredimensionell vision i färg, jag genom hennes berättelse. Vid varje försök föll hon omedelbart in i den där mörka gången, liksom en järnbit ofelbart dras till en magnet.

Jag visste inte vad jag skulle ta mig till! Det var svårt för mig att se en människa lida, som Marie gjorde under dessa första timmar av hypnos. Det var på gränsen till vad min yrkesheder tillät.

Nåväl, jag visste att när vi en dag var igenom olyckan, så hade vi nått utförsbacken på vägen till ett fullständigt botande.

Men det var också något annat. Jag kände en maktlöshet inför hennes ångest. Ingenting bet på den och vi kom inte vidare. Det var

som förgjort, och det kändes som ett angrepp mot min terapeutiska kompetens.

Varje yrkesman ställs då och då inför prövningar på gränsen till sin yttersta förmåga. Det är inget fel att nå den gränsen och pröva sina vingar, att träna upp dem för nya höjder och nya djärva mål!

Speciellt terapeuter ställs ofta inför misslyckanden. De möter patienter som de inte kan bota. Orsaken är inte nödvändigtvis terapeutens egen person, utan oftare de primitiva metoder vi trots alla framsteg använder vid diagnosticering och – i all synnerhet – terapi.

Nu är jag inte någon terapeut, utan forskare med akademisk skolning i psykologi och medicin. I botten av kappsäcken har jag också en ingenjörsexamen i elektroteknik.

Det mildrade inte min känsla av maktlöshet inför Maries ångest. Jag kände på mig att jag kunde hjälpa henne. Min erfarenhet sa mig det. Ändå körde jag fast. Om jag bara kunde begripa varför!

Det fanns även en rent intellektuell utmaning i Maries upplevelser. När utspelade sig det här? Var och när? Hon talade om en pyramidliknande byggnad, men hon hade aldrig varit i Egypten eller Mexico.

Jag frågade henne när hon var vaken. Men min beskrivning var helt främmande för henne. Det var ingenting hon hade upplevt. Det hela var ett mysterium.

Så plötsligt en dag händer det! Vi är igenom! Åtminstone ute ur den där korridoren, som skrämmer henne så oerhört. Vi tycks närma oss den centrala händelsen.

Det är nu nästan två månader sedan första gången, och Marie ligger som vanligt på min soffa i hypnotisk sömn.

– Det är Atlantis, flämtar hon. Jag fryser, kan inte hitta tillbaka. Inne i… Mycket blått. Vill inte vara kvar här…

Hon vrider sig, jämrar sig svagt.

– Jag måste få veta… måste ta reda på det. Hjälpt någon som sedan gjorde fel. Allting blev plötsligt så kallt… *Så fruktansvärt kallt!* Man kan dö av den kylan! Jag har hjälpt någon att… som… gjort fel.

Hon andas med möda, jämrar sig igen.

– Fel… experimenterat fel. För nära skärningspunkten. Vi trodde kanske det kunde gå fel. Jag måste ta reda på det.

Marie tystnar, vrider huvudet något, som om hon lyssnar. Slutligen börjar hon tala igen. Jag känner en ilning längs ryggraden.

– De säger att jag inte kan gå tillbaka! Jag måste gå vidare. De säger att kraften är polariserad. Den är som yin och yang, och det måste finnas en ring till.

Så tystnar hon igen och lyssnar, innan hon tar till orda:

– De säger att… det är dags nu!

Vilka ”de”? Är det bara ett minnesfragment i själens dunkla djup, som hon återger? Eller… finns det kanske varelser närvarande just nu, som hon kommunicerar med på ett intelligent sätt?

Jag får en känsla av att det inte bara är ett minne…

Vi är inte ensamma.

Vi är iakttagna.

Ringen! Vilken ring? Vad är det som är dags nu? Jag frågar Marie om ringen.

– Det finns en ring med en kristall, svarar hon. Så är det inkapslade som vita diamanter, som kan materialisera kraften.

Det är obegripligt, men innan jag hinner be henne förklara, talar hon igen.

– De säger att jag egentligen inte fryser! De säger att det är något som jag har förträngt. Jag förstår inte. Det är två olika saker. De säger att jag har experimenterat med strålar, och så har jag

förträngt något…

Längre än så kommer vi inte.

Marie bryter plötsligt samman.

Det är exakt samma ångestattack som förra gången. Hon skakar, vrider sig i svår kramp och gråter.

Jag lyfter bort ångesten, ger suggestioner om välbefinnande och tar henne tillbaka till det nuvarande livet.

Efter den här dramatiska gången går det något lättare. Vi har vunnit en bit terräng. På något underligt sätt är vi på väg.

Snart är det dags igen.

Marie ligger återigen i djup hypnos på min soffa, det är tre månader sedan första gången.

– *Sexton tusen år!* utbrister jag tvivlande.

Jag har just bett henne beräkna hur lång tid det gått sedan den där tragedin, som hon är så skrämd av, som plågar henne så fruktansvärt.

– Ja, sexton tusen år, svarar Marie drömmande.

Det är inte möjligt! tänker jag. Hur kan hon göra en sådan exakt beräkning?

För första gången lyckas jag nu föra henne bort från själva olyckan. Jag ber henne berätta om tiden cirka ett år före den tragiska händelsen. All hennes oro viker undan.

– Vi arbetade med ljuset, säger hon eftertänksamt. Olika färger. Vi hade flera kristaller. Bergkristall… och så kvader, som ser ut som klar kristall. De är fina. Ganska stora. Kvadern är slipad för att kunna användas tillsammans med kristallen. Man behövde den tillsammans med kristallen och kan använda den till att tona in sig på. Den kan också förstärka och hitta balansen. Man arbetade på olika sätt. Man har kvader, kristall och färger. Kvadern är en sten.

Den är fin.

Det låter inte särskilt begripligt. Senare slår jag upp ordet ”kvader” i en uppslagsbok. Det är tydligen en huggen hörnsten i en mur, en sorts stödsten. I sitt normala vakna tillstånd visar sig Marie inte ha någon aning om vad kvader är. Hon har aldrig ens hört ordet.

– Man kan göra allt med kristallerna! Vi var några som arbetade med det. På Atlantis, men även på Atlantic. Det är inte samma sak. Atlantic fanns innan Atlantis.

Anspelningen på Atlantic gör mig konfunderad. Atlantis har vi hört talas om, åtminstone som en hypotetisk högkultur som en gång gick under. Filosofen Platon var den förste i historisk tid, som beskrev legenden om den sjunkna kontinenten – om det nu var en legend…

– Vi arbetade på ett hemligt sätt. Ganska likt ett tempel. Präster och prästinnor. Vi använde kristallerna till allt. Man måste lära sig att använda dem rätt. Man får inte laborera med dem hur man vill. Det var andligt tänkt. Vi måste också behärska allt ont som kan komma in.

Marie gör en paus. En bekymrad rynka visar sig mellan ögonbrynen.

– Någon kommer att göra någonting fel… det syns i spegeln. En bakvänd spegel. Det är spegeln i mina ögon. Spegeln och tiden. Jag hjälpte någon också. Vi arbetade tillsammans alla.

– Man måste öppna hjärtchakrat. Man kan inte arbeta med kristallernas energier utan att öppna hjärtchakrat. Vi jobbade med kärlek. Vi kunde göra *allting* med kristallerna. Det kändes som Universums ledning. Kunskapen ska komma tillbaka till dem som kan använda den rätt.

(Ordet ”chakra” återkommer flera gånger i boken. Det står inte i vanliga ordböcker, då det tillhör ett kunskapsområde som är mindre känt för den moderna människan. I en bilaga, ”Människans okända energisystem”, har jag därför beskrivit detta ord och besläktade begrepp.)

Marie gör en paus och börjar le. All spänning viker snabbt från

hennes ansikte. Det är första gången under hypnosen hon visar upp denna befriande känsla.

Jag frågar vad hon ler åt.

Svaret kommer som en total överraskning!

– Vi hade kontakt med *delfiner!* Hm… (hon skrattar)… de är fina. Vi kallade på dem. De hjälpte oss. Man kan vissla eller göra andra ljud. Vi hade många delfiner där. De var så kloka. Visste allting i sin hjärna. De kunde räkna ut allt. Vi hade en telepatisk kontakt. Vi förstod vad de menade.

– Det fanns några delfiner, som visste allt om kristallerna. Det var bara fyra stycken. Så var det en liten som förstod allt! De var fem egentligen. De visste allt om hemligheten.

– Vi lyssnade på varandra. Vi såg delfinerna i ögonen och lyssnade på vad de sa. De är mycket klokare än människor. De har alla hemligheter. Vi hjälptes åt. Delfinerna berättade och vi gjorde saker. Vi var deras armar och ben. Deras hjärna har en enorm kapacitet. De har med sig kunskapen hela tiden. Medvetet. Delfinen får kunskapen där den har levat tidigare. Atlantic och Atlantis. Då har alla medvetandet. Det finns inga onda krafter där. Det finns delfiner. Det finns allt. Kristaller. Pyramider. Det finns inga hemligheter. Alla kan förstå varandra. Fast vissa har utvalda arbeten. Lite speciellt, ifall att det händer något. Det kan styras in onda krafter. Man måste balansera sig.

– Det måste alltid vara yin och yang i balans. UFO hade det också, två sorters krafter i balans. Det heter inte UFO. De ser inte ut så riktigt heller. Jag har tappat namnet. Jag är så varm i huvudet.

Hon suckar och i hennes röst finns en längtan.

– All kraft tas uppifrån pyramiden, aldrig nerifrån. Det finns stenar i pyramiden, som den också tar sin kraft ifrån. Den suger kraft från stenarna. Det finns ljus och ljud och färger i stenarna. Man måste tona in sig på stenarna. Man måste lära sig stenarnas…

(Kassettbandets A-sida tog slut här. Den andra sidan visade sig vid

utskriften vara raderad, trots att ca 10-15 minuter bevisligen fanns inspelade där. Det kontrollerade jag strax efter hypnosen.)

När Marie åkt iväg tog jag en kvällspromenad. Det var ganska kyligt ute. Jag ställde mig under ett träd och såg upp mot den stjärnbeströdda himlen. Jag gör så ibland. Stjärnhimlen fyller mig alltid med förundran. Denna oändliga rymd som får mitt eget liv här nere på Jorden att krympa till sina rätta proportioner.

Vad hade jag gett mig in på? Atlantis, kristaller, pyramider och delfiner?

Men värre skulle det bli – betydligt värre! I sanningens namn också mycket spännande. En serie var för sig osannolika händelser skulle vävas samman till ett mönster.

Om allt detta var jag lyckligt ovetande. Stjärnhimlen var just nu ett tillräckligt stort under.

Det fanns något djupt symboliskt i att stå med båda fötterna på jorden och blicka upp mot stjärnorna i Kosmos.

3

Bilfärd i trance

Telefonen ringde. Det skulle den inte ha kunnat göra. Jag tentamensläste och då brukar jag bara ha en telefonsvarare inkopplad. Av en lycklig slump hade jag gjort ett misstag.

Det var Marie som ringde från sin biltelefon. Det hörs alltid när hon sitter i bilen. Ljudet är annorlunda även när bilen står helt stilla.

– Hej Lennart, det är Marie!

– Hej… var är du?

– Jag sitter i bilen. På Kolmårdens djurpark. Jag tänker titta på… delfinshowen…

– Nej, så trevligt! När börjar den?

– Klockan två, fast det är insläpp nu från halv två…

Klockan var drygt halv två. Jag drog mig till minnes att från bilparkeringen utanför djurparkens ingång är det en bra bit att gå till delfinerna.

– Då här du lite bråttom, sa jag lugnt, det tar kanske en kvart att gå.

Det blev alldeles tyst.

– Hallå, sa jag, är du kvar?

– Ja… Jag är kvar.

Tystnad. Jag fick en bestämd känsla av att något var på tok. Det låg en mystisk spänning i luften, som om hon försökte säga något, men inte visste hur hon skulle börja.

Jag sänkte förtroligt rösten:

– Hallå Marie, hur är det fatt?

– Jag…

Rösten svek henne.

– Jag… jag är utanför delfinariet, sa hon tonlöst.

– Javisst, inföll jag, och du har en bra bit att gå.

Plötsligt insåg jag det oerhörda i vad hon sagt! *Utanför delfinariet!* Hon ringde ju från bilen!

– Det är omöjligt! utbrast jag. Det går inte att köra in i djurparken. Det finns vakter och grindar och… man *får* inte köra in!

– Jag *är* här i alla fall. Det står DELFINARIUM på byggnaden. Folk är på väg in genom ingången…

– Men herregud, hur kom du in? avbröt jag.

– Lennart, jag vet inte! Jag satt i bilen på väg till en väninna. Sedan minns jag inget mer. Jag vaknade alldeles nyss utanför delfinerna.

Jag blev mållös av häpnad! Hon hade kört bil i trance! Förhoppningsvis hade hon haft ögonen öppna.

Så började jag fundera. Kunde det vara någon biverkan av hypnosen? Nej, knappast troligt. Jag hade varit mycket noggrann med att lösa upp alla rester, innan jag väckte henne.

Det fanns för övrigt ett mycket konkret skäl till att jag kunde utesluta hypnosen som orsak. Fenomenet med att köra bil i trance hade drabbat henne vid minst ett tillfälle, innan vi började med hypnos. Den historien är minst lika märklig.

Marie avbröt mina tankar.

– Nu är jag här i alla fall. Jag måste gå in och se delfinerna. Jag ringer i morgon kväll och berättar hur det har gått.

Hon ringde av. Det blev inte mycket mer läst för min del. Jag tog en

promenad medan jag funderade. Vad var det som pågick egentligen?

Innan vi startade behandlingen med hypnos, hade hon haft en märklig upplevelse. Hon hade vaknat en morgon med den bestämda känslan av att hon klart och tydligt hört en röst säga:

– Meditera på val, delfin eller elefant!

Marie var väldigt undrande över det där. Hon frågade mig om min åsikt.

Jag funderade. Marie hörde röster. Det störde mig inte det minsta. Rösterna fanns i det där egendomliga, svävande tillståndet mellan sömn och vakenhet, den hypnagoga zonen, som de flesta av oss upplevt.

Det finns även personer som i full vakenhet hört röster i årtionden – och är oförskämt friska. Röster av det slaget är positiva och stöder den som hör dem.

Som jämförelse vill jag nämna den typen av röster som vissa psykiatriska patienter kan höra, då de är inne i ett psykotiskt tillstånd. Den typen av röster är i regel stökiga, uppfordrande och opålitliga. Kort sagt, de bråkar med patienten på olika sätt.

Att Marie hört en röst störde mig alltså inte. Det var bara det där ordet ”eller” i budskapet, som jag funderade lite över. Tydligen fanns en frihet att välja. Djuren var likvärdiga på något sätt. Frågan var bara hur.

Intelligensen förstås! De är alla högt intelligenta däggdjur: valen, delfinen och elefanten. Det kunde vara en öppning mot gåtans lösning.

Jag delgav Marie min tanke och berättade sedan om mitt stora intresse för delfiner. En tid hade jag till och med övervägt möjligheten att forska på delfiner.

Marie lyssnade uppmärksamt. Hon hade aldrig sett en delfin i verkligheten.

Hon bestämde sig för att följa röstens uppmaning för att se vad det kunde leda till. Varje kväll satt hon en stund och fokuserade tankarna helt på delfiner – och så hände det här!

Nåväl, kvällen efter dagen D kom. D som i delfin. Marie ringde. Hon var helt upprymd! Jag kände knappt igen henne. En delfin hade brutit showen, gått ifrån programmet, börjat leka och kasta bollar till henne i stället. Marie var överlycklig, även om hon ofrivilligt stört uppvisningen.

Hon pratade entusiastiskt men hoppade i sin berättelse, så först hade jag lite svårt att hänga med. Jag insåg ganska snart att det inte var den yttre händelsen som påverkat henne, detta att en delfin på något sätt valt ut henne bland publiken. Sådant stod hon över.

Något hade hänt inom Marie, hon var helt förändrad. Hon kände ett stort jubel, men visste inte riktigt vad det var! Något hade lösts upp inom henne. Hon trodde själv att det kunde finnas ett samband med det vi fått fram genom hypnosen.

Kanske, kanske inte. Tanken var fullt möjlig.

Det dröjde över tre veckor, innan vi kunde träffas igen. Under tiden hade Marie upprepade och intensiva kontakter med delfinerna. Vi pratade ofta i telefon, och jag fick rapporter över utvecklingen.

Så kom då äntligen dagen, då jag fick möjlighet att söva ned Marie igen. Vi kom överens om att för tillfället släppa Atlantis och den där olyckliga händelsen, som följde henne som en skugga.

Nu gällde det modern tid – och delfiner!

Det fanns en central fråga, som jag gärna ville ha belyst. Hur tog hon sig in i djurparken med bilen den första gången?

Jag frågade Marie, när hon var vaken, om hon kunde erinra sig hur det gick till.

Hon hade ingen aning. Det hela var en gåta. Hon var på väg till sin väninna och närmade sig en korsväg. Sedan är det svart.

Hon ville själv gärna veta vad som hänt. Jag tror hon mest var lite

störd över att hon tappade kontrollen över sig själv och fick en slags blackout. Marie är en mycket självständig flicka, och det som hände måste hon på något sätt ha upplevt som ett hot mot sin integritet.

Jag hypnotiserar Marie och för henne tillbaka till den dagen hon skulle besöka sin väninna.

– Vad händer när du kommer fram till ingången?

– Jag vet inte det, viskar hon.

Tydligen är hon inte tillräckligt djupt inne i hypnosen. Först förvånar det mig en smula. Men jag har kanske blivit lite för bortskämd med att hon är så lätt att hypnotisera. Som jag tidigare nämnt, så söver hon sig själv praktiskt taget.

Nu fördjupar jag gradvis trancen. Först går jag tillbaka och kopplar upp avslappning med hennes egen andning. Sedan går jag in med speciella metoder för gradvis ökning av hypnosdjupet. Det får effekt.

När det är klart, för jag in henne på händelserna den första dagen med delfinerna.

– Du sitter nu i bilen och är på väg till din väninna, inleder jag.

– Ja…

– Var ska ni träffas?

– Hemma hos henne.

– När då?

– Klockan två.

– Vill du beskriva vad som händer?

– Ja, jag sitter i bilen och närmar mig en vägkorsning. Jag blinkar att jag ska svänga åt höger.

– Mm.

– Så… ändrar jag mig och blinkar åt vänster i stället! Jag svänger åt… vänster! Men jag förstår inte… jag ska ju åt andra hållet…

– Varför ändrar du dig?

– Det kommer en vibration. Jag känner igen den!

– En vibration?

– Ja, jag hör som en ton.

– En ton?

– Ja, men människor kan inte höra så höga toner. Det är som en ton av en vibration.

– Du hör tonen med dina öron?

– Nej, den finns mera inom mig. Den kallar på mig.

– Den där vibrationen… kallar på dig?

– Ja, jag följer den.

– Vart då?

– Jag… vet inte. Men den blir starkare…

– Du åker alltså vägen fram. Du följer en ton…

– Nu kommer det in en annan energi också! säger hon förvånat.

– Vad är det?

– Jag bromsar… den får mig att bromsa in bilen. Jag förstår inte… jag kör väldigt långsamt… man ska inte köra så här långsamt på vägen. Det är inte bra. Nu kommer… en annan bil upp bakom mig… den kör om… jag följer efter den…

– Vart då?

– Jag vet inte… jag vill ju inte… det är så konstigt… jag har inte tid att åka åt fel håll. Min väninna sitter ju och väntar.

– Följ bara den där bilen och berätta vad som sker!

– Jaa…

– Vad ser du?

– Vi kommer fram till… jag fattar inte… det är *Kolmårdens djurpark!*

– Parkerar du där? Utanför ingången?

– Nej, jag följer efter den där bilen. Den kör upp mot huvudingången och stannar. Jag ser en vakt… nu öppnas grinden… bilen kör in… och jag lägger mig bakom och åker efter.

– Försöker inte vakten att stoppa dig?

– Nej… ser så konstig ut… bryr sig inte om mig…

– Varför parkerar du inte och går?

– Jag måste följa vibrationen. Den kallar på mig!

– Men den andra bilen…?

– Den kör åt samma håll. Bilen kör runt i djurparken en stund och så stannar den vid tigrarna, som leker utomhus. Men jag fortsätter förbi tigrarna, bort till delfinerna.

– Mm.

– Delfinerna kallar på mig! Det är *deras* vibration jag känner! Jag har försökt att meditera på delfiner ibland. Då har jag känt som ett vakuum runt omkring mig, och så har jag sett som i en filmruta hur en delfin gör konster. På något sätt känns det nu som om den står och kallar på mig.

Marie kör vidare genom djurparken. Hon *ser* framför sig helt tydligt en delfin som står i vattnet och mediterar. Så går den ned under ytan och dyker upp igen och tittar på Marie. Hela tiden sänder delfinen någonting emot henne.

Plötsligt känner Marie en annan slags energi också…

– Som påverkar delfinen? frågar jag.

– Nej, den påverkar mig! Jag vet inte vad det är, men det är en stark vibration i alla fall. Den påverkar inte delfinen.

– Du kommer alltså fram till delfinariet. När blir du medveten igen om att du sitter i din bil?

– När jag stannar bilen utanför delfinariet och tror att jag är utanför huset, där min väninna bor. Då blir jag rädd och undrar hur jag kunnat köra in där!

– Vad gör du då?

– Jag sitter kvar en stund. Det känns så overkligt. Människor runt omkring bilen är på väg in till delfinerna. Då ringer jag Lennart för att berätta vad som hänt. Är… är du Lennart?

– Ja, jag är Lennart.

Det där är ett fenomen, som vi ofta skulle komma att uppleva. Hon visste ibland inte vem jag var, men så kunde hon helt plötsligt identifiera mig.

Jag känner att det nu är lagom att bryta sessionen för den här gången. Efteråt vill Marie lyssna av bandet, för hon minns aldrig något från hypnosen.

Hon blir mycket förundrad över det hon får höra.

4

Kontakt med delfiner

Marie är nedsövd igen, och jag har just fört henne tillbaka till tidpunkten, då hon blev klar över att hon befann sig utanför ett delfinarium.

– Vad händer när du talat färdigt med… Lennart?

Hon är tyst en liten stund. Så börjar hon tala.

– Ja… jag går ur bilen och låser dörren. Det känns så overkligt alltsammans! Jag går in i delfinariet och sätter mig till höger, långt fram på en bänk.

– Mm.

– En stor delfin simmar fram till kanten av bassängen. Den ställer sig helt stilla med huvudet lyft över vattnet och tittar på mig. Det känns som om den granskar mig noga. Flera gånger kommer den fram och upprepar det här.

(Den delfinen har vi senare identifierat som Flip, pappan till Venus. Det var Venus som skulle komma att spela huvudrollen i den märkliga kontakten med Marie. Värt att notera är att Venus är född i delfinariet.)

– Vad händer sedan? undrar jag.

– Innan ljuset tänds och showen ska börja, så känner jag en konstig spänning i luften, en spänning som riktas emot mig. Jag känner mig stark och kanaliserad mot den energin.

– Kanaliserad?

– … mot den här energin. Så kommer det in… jag känner en störning. En kille med videokamera, som kommer och pratar och tänker sätta sig intill mig. Jag ber honom att gå därifrån. Det är kanske lite oartigt, men det är viktigt för mig att få vara i fred. Jag

känner att ingenting får störa nu.

Just då Marie yttrar dessa ord, reagerar hon impulsivt på något i rummet.

– Det är en energi här! utbrister hon spontant.

Jag ber henne att beskriva vad hon uppfattar, och hon säger att det verkar vara en sorts intelligent kraftfält. Hon tror att det var samma kraft, som var närvarande då hon körde till delfinerna. Närmare än så kommer vi inte, så jag låter henne fortsätta.

– Så börjar den här delfinen Venus… det börjar med… att hon ska göra något hopp. Först hoppar hon en gång, så kommer hon bort till mig och hoppar flera gånger fram och tillbaka. Tränaren säger då i högtalaren: ”Venus gör en extra uppvisning. Hon vill vara populär i dag!” Sedan slänger man ut några bollar, som delfinerna ska kasta till publiken. Venus tar en boll, simmar bort till mig och kastar bollen. Sedan simmar hon raskt i väg och tar Flips boll också.

– Den första bollen, hur träffar den?

– Rätt i knät på mig. Jag sitter ju så lågt, ett vattenplask och så kommer bollen.

– Var hamnar den?

– Rätt på mig! Den studsar på mitt knä! Så jag tar bollen och behåller den i knät. Sedan far hon iväg och stjäl Flips boll, simmar bort till mig och gör samma sak igen. Den bollen fångar jag i luften. Då börjar tränarna att undra vad som försiggår.

– Mm.

– Sedan kastar de ut några ringar i vattnet, som delfinerna ska fånga upp och jonglera med runt nosen. Då tar hon en sådan ring, drar iväg bort och slänger upp den på land… *rakt på mig!* Det ska hon absolut inte göra! Då måste tränarna säga att Venus är på lekhumör i dag.

– Mm.

– Sedan – när showen är slut – sitter jag tyst kvar tills alla har gått. Så reser jag mig sakta och ska gå därifrån. Då kommer Venus snabbt fram till bassängkanten, ställer sig i vattnet och skriker rätt ut mot mig. Och då är det en av tränarna…

– Berätta så detaljerat du kan, är du snäll! ber jag henne.

– Jag står och tittar på delfinen. Jag vill inte gå ned, för jag vill inte störa. Då ser jag en av tränarna. Hon simmar rakt över bassängen och fram till mig, där jag står.

– Mm.

– Hon undrar om inte jag också ska gå – med min kille. Hon är inte otrevlig, hon bara frågar. Då säger jag att jag inte hör ihop med den där fotografen, han som ville sätta sig intill mig.

– Jaha.

– Hon tycker bara att det är så konstigt. Hon tror att vi är i sällskap, eftersom han kom fram till plattformen efter showen. Vi två är de sista, som är kvar av publiken.

– Vad händer sedan?

– Jag förklarar för henne att jag är intresserad av delfinerna. Det känns så härligt och harmoniskt med delfinerna, så jag vill gärna vara kvar så länge som möjligt, tills de sista besökarna har gått.

– Mm.

– I samma ögonblick kommer Venus hoppande igen och ställer sig och tittar på mig. Då blir tränaren plötsligt väldigt vänlig.

– Mm.

– Hon erbjuder mig att komma ned och klappa Venus, eller ta på delfinen eller vad man ska kalla det för. Då lägg… då lägger jag handen på Venus, och då skriker hon så här enormt förtjust!

Marie är fullt vaken, när hon kör iväg från delfinariet. Kruxet är att hon inte hittar tillbaka till djurparkens utgång! Hon irrar omkring

en bra stund.

Rätt som det är, så befinner sig bilen bland en grupp människor utanför tigerberget. Marie stiger ur för att orientera sig.

– När jag ser alla tigrarna kommer en efterreaktion. Hur har jag kunnat köra in i djurparken? En hulkande känsla bubblar upp i maggropen. Jag känner att jag är på väg att få ett smått hysteriskt skrattanfall.

Marie hoppar snabbt in i bilen igen för att inte börja gapskratta mitt ibland människorna, som står helt allvarliga och tittar på tigrar. Så småningom hittar hon ut ur djurparken.

Redan nästa dag var hon tillbaka.

Nu var det på det vanliga, triviala sättet – människans äldsta metod att förflytta sig. Hon gick till fots genom djurparken.

Prick halv två var hon i delfinariet, men satte sig inte på samma plats som dagen innan.

Samma fenomen upprepade sig i stort sett andra dagen. Venus bröt showen, kastade bollar och intresserade sig mest för Marie, där hon satt helt tyst.

– När Venus var intresserad av mig andra gången också, berättar Marie under hypnos, då började tränarna bli verkligt nyfikna.

Efter den showen gick en av tränarna runt bassängen, fram till Marie och frågade henne, om hon hade arbetat med delfiner.

Marie svarade nekande. I går var det första gången hon såg en delfin. Hon visste ingenting om delfiner. Alla deras läten – knarrande, klickande och visslande ljud – kom som en total överraskning!

Tränaren kunde inte riktigt förstå det. Marie sa bara att hon gärna skulle vilja hälsa på den där delfinen en gång till.

– Det fick jag göra, och delfinen skrek förtjust igen. Då sa tränaren: ”Delfinerna brukar inte bära sig åt så här. Venus har uppfört sig helt

annorlunda! Hon verkar jätteglad över att se dig! Det verkar som om hon redan känner dig! Jag förstår ingenting!”

– Mm.

– Så lät hon mig stanna kvar där och titta på, när de tränade. Venus busade hela tiden och var helt vild! Hon bara sprallade och for omkring!

– Mm.

– Jag pratade med tränarna ganska länge. Jag var där en halvtimme kanske.

– Mm.

– Sedan, innan jag skulle gå, så satte jag mig vid kanten av bassängen och blundade till hälften en stund. Då ställde sig Venus i vattnet och fokuserade mig. Så sände hon energi! Det kändes ungefär som en stark stråle från en kristall. Jag upplevde energin som en elektriskt blå färg. Det var som ett rör av intensivt blått, vibrerande ljus, som med full avsikt sändes rätt emot mig!

Här vill jag skjuta in två kommentarer.

”Elektriskt blå färg” är ett uttryck Marie ibland använde. Jag har aldrig hört det förut. Hon kunde heller inte förklara var hon fått det ifrån, eller vad det stod för. Det var en färg, som skilde sig helt från vanligt blått ljus.

”Kristallstråle” är en effekt som en del sällsynta människor kan känna från kristaller, framför allt bergkristall. En mycket känslig person kan uppfatta kraftfältet från en stark bergkristall på ett avstånd av hundra meter. Det kan kännas som en tryckande eller stickande känsla i den utsträckta handflatan.

Min egen forskning är sedan många år inriktad på just denna kristalleffekt. Effekten är något kontroversiell, eftersom vi hittills inte kunnat mäta den med vanliga mätinstrument.

Maries jämförelse av delfinens kraftfält med en kristallstråle fann jag alltså ytterst intressant.

– Varifrån startade energin? undrar jag.

– Från huvudet. Den kom med sådan kraft, den energin. Hon slungade den emot mig. Jag kände den ungefär som jag kan känna en kristallstråle.

– Vad hände sedan?

– Det blev som ett konstigt vakuum just då. Det blev alldeles varmt runt omkring mig. Jag fångade upp något, som hon telepatiskt berättade för mig. Hon försökte väcka mig på något sätt! De här vibrationerna gick rätt in i mig. Jag kände hur min aura blev större och kunde fånga upp saker på ett helt annat sätt.

– Mm.

– Sedan hörde jag några fantastiska ljud… som jag inte vet om de fanns i verkligheten… i luften… eller om delfinen sände de här ljuden emot mig på något annat vis, som jag förstod… som jag hade kunskap om.

– Kan du beskriva de där ljuden, hur de lät?

– Som ljudvågor. Som höga toner, så höga att man nästan inte kan fånga upp dem.

– En konstant ton?

– Små, korta toner sände hon.

– Som pip… pip… pip? frågar jag.

– Ja, fast mycket längre. Varje ton kanske varade flera sekunder.

– Försök att låta så, även om du inte kan gå upp så högt i ton.

– Nej, de är högre än örat kan uppfatta! Det är sådana toner som hundar hör, som djur förnimmer, men som inte vi kan uppfatta.

– Kan du låta… så att jag bara hör längden på tonerna och luckan mellan två toner? Alltså pip eller piiip.

– Jag förstår hur du menar, svarar Marie dröjande. Jag måste tänka mig in i det lite först.

Hon funderar en stund, innan hon plötsligt rycker till.

– Nu kan jag… nu kan jag höra det! Först är det… pip… två korta… så kommer ett längre… piiip ungefär. Det första varar lite mer än en sekund kanske. Så kommer ett som är… det är samma. Det är två korta, och så är det en ton som är dubbelt så lång.

– Två korta och en som är dubbelt så lång?

– Ja, först kommer en ton som varar drygt en sekund. Så kommer en till likadan. Sedan kommer en tredje, som är längre. Den är dubbelt så lång, alltså drygt två sekunder.

– Och sedan?

– Sedan blir det tyst. Jag kan räkna… en… två… tre… det blir tyst i fem sekunder – cirka fem sekunder. Sedan upprepar delfinen det där…

– Mm.

– Minns du den där gången du körde in med bilen till delfinariet? Du såg Venus när du satt i bilen.

– Ja! Samma signal hörde jag då, eller mitt överjag eller vad jag ska kalla det. Någonting i mig hörde… den kallade på mig på något sätt. Det var den signalen, som drog mig till delfinariet! Sedan hörde jag tonen där också… eller mera vibrationerna av tonen… jag vet inte hur jag ska förklara det riktigt.

– Mm.

– Det var någonting som drog mig dit. När jag kom närmare, hörde jag tonen intensivare.

Hon tystnar ett ögonblick.

– Det är så jag brukar känna in kontakten med Venus nu, säger hon drömmande. Det sker genom tonen som delfinen sänder ut.

5

En delfin som lärare

Marie såg delfinshowen nästan dagligen under ett par veckors tid.

Hennes första kontakt med de kloka delfinerna utlöstes på något sätt av att hon mediterade på dem. Nu fortsatte hon att meditera varje kväll på begreppet delfin.

Innan hon åkte iväg till den dagliga showen stillade hon sig ytterligare med några minuters kontemplation.

Delfinen Venus ”bröt” inte showen någon mer gång, men sökte ofta upp Marie, som med hela sitt väsen kände en tilltagande kontakt med delfinen. Den ”ploppade” ofta upp ur vattnet och ställde sig med huvudet ovanför ytan, fixerade Marie och sände ut ljus- och ljudvibrationer, som bar någon information hon diffust uppfattade.

En kväll under meditationen började Marie att känna in samma gåtfulla kontakt med delfinen, som om hon befann sig i delfinariet. Det var ett mycket underligt tillstånd. Ett sorts vakuum bildades runt henne. Hon såg delfinen i en mindre bassäng och kände vad den ville berätta. Fenomenet upprepades kväll efter kväll.

Strax därpå satte något besynnerligt igång på nätterna! Hon drömde om delfiner ute i ett hav långt borta! Det var extremt starka och mycket mättade drömmar, helt olika vanliga drömmar. De grep henne djupt.

Hon simmade i havet med en delfin som var Venus – och ändå inte Venus. Det var exakt samma vibration på något underligt vis. Ibland kallade hon på delfinen, då hon kom ned till stranden, ibland fanns den redan där och väntade.

Marie sa att det inte var några vanliga drömmar. De var *minnen!*

Var dessa minnen från en länge sedan svunnen tid – eller låg möjligen även händelser i nuet bakom?

Hon kom in i en sorts medvetandehöjande cirkel. Hon såg showen – mediterade – drömde mystiska drömmar – såg showen igen.

När hon såg delfinerna i verkligheten gick hon in i ett tillstånd av lätt förändrat medvetande. Människorna runt omkring henne försvann som i en dimma, medan hon allt intensivare fokuserade på delfinerna.

I cirkelgången av show-meditation-drömmar-show växte en stark förvissning fram hos Marie. Delfinen gav henne information, som väckte minnen av delfiner och en kunskap hon redan hade lagrad någonstans i sin själ.

Marie *visste* det bara, men hur och när hon fått vetskap, kunde hon inte förklara för mig.

I sina mystiska drömmar lekte Marie med delfiner i vattnet. En delfin puffade ofta på henne, ivrig att visa en ny lek, men ganska snart upptäckte hon att det fanns ett djupt allvar bakom. I delfinens *rörelser* fanns ett budskap. När Marie uppfattade det och gav delfinen den rätta signalen, så gick den vidare med nya lekar.

På något vis uppstod en själslig kontakt, när hon var villig att fånga upp delfinens rörelser. De blev inte bara lekkamrater, utan kunde helt plötsligt kommunicera med varandra.

I början var det alltså en lek, en kontaktskapande lek under ett ömsesidigt iakttagande, ungefär som när två barn möts i en sandlåda. Mycket snabbt förvandlades leken till ren undervisning, som blev mer och mer avancerad.

Marie sa senare att effekten fanns på flera plan. Hon blev varm av delfinernas rörelser. Det kändes som en lysande sol i hela kroppen. Hon kände att deprimerade människor och autistiska barn skulle må bra av delfiner, i många fall även kunna botas.

Hon ansåg också att en tränare som försöker dominera delfinen, utan att förstå dess rörelser, ofelbart kommer att misslyckas, därför att en viktig del av kommunikationen går förlorad.

En natt hade Marie i drömmen simmat långt ut i havet. Delfinen

ville att hon skulle vara helt stilla. När hon ändå fortsatte att simma, kom den rakt emot henne och sände ut en speciell energi. Så ökade den snabbt frekvensen på vibrationen.

Marie kände plötsligt en rent fysisk smärta i kroppen och blev helt oförmögen att röra sig. Så fort hon blev stilla i vattnet, sänkte delfinen frekvensen, och återigen kände hon den där djupa harmonin, som hon så ofta upplevde med delfinen.

Hon sa senare att hon trodde att delfiner har förmågan att kunna paralysera sitt objekt. Det kunde vara en fisk, eller kanske till och med en haj.

Hon ansåg också att delfiner har en ”röntgensyn”, kanske inte bokstavligen, men de kan ”se” igenom en människa. Delfinen hade undrat över vad Marie hade ätit och ”låste” henne i vattnet för att kunna undersöka henne.

Man behöver ju inte tolka in något mystiskt i det. Kanske var det samma princip, som när man gör fosterdiagnostik med ultraljud och diffust kan se fostret i livmodern? Marie sa också mycket riktigt, att en delfin kan ”se” om en kvinna är gravid.

Vid några tillfällen kände Marie hur allt blev som ”elektriskt” runt henne. Hon tonade in sig på den känslan och uppfångade plötsligt ord i sitt huvud!

Ibland kunde delfinen bli lätt irriterad, när Marie inte kunde förstå eller koncentrera sig på att ta emot signalerna. Delfinen kunde då simma runt och gång på gång sända samma ljusenergi och vibration. Hon uppfattade en oändlig sorgsenhet hos delfinen, därför att hon inte kunde förstå något, som tydligen var viktigt.

Maries målmedvetna närvaro vid delfinshowen under flera veckor gav upphov till en hel del gissningar bland personalen. Ville hon forska på delfiner? Höll hon på att skriva en bok?

Vad skulle hon svara? Hon visste ju knappast själv varför hon var där! Det sa hon också, men de trodde hon skojade.

Hon blev i alla fall god vän med tränarna och träffade dem till och

med privat ett par gånger.

Kontakten mellan Marie och delfinerna var på flera sätt en besynnerlig gåta. Det var inte bara en banal kommunikation, om nu en intelligent kontakt med en delfin kan kallas banal. Det föreföll vara en regelrätt undervisning, där en människa var elev till en delfin!

Det var inte bara kunskaper och färdigheter delfinen förmedlade. En ren terapi fanns inbyggd i processen.

Ibland kunde Marie sitta helt stilla vid bassängen, medan Venus stod med huvudet lyft över vattenytan och bara fixerade henne. Från delfinen kom våg efter våg av blått ljus, ungefär som en decimeterbred laserstråle, som träffade Marie i pannan, bröstet och trakten av naveln.

Det märkliga ljuset löste upp knutar och blockeringar. Känslor frigjordes, som hon inte ens visste fanns. Efteråt kändes det som efter ett uppfriskande åskregn. Allt det tunga, som laddat upp sig var plötsligt borta och ersatt av något friskt, ljuvligt och pånyttfött.

Delfinens energi kunde ibland skapa en ren hetta i ryggslutet, som rann uppför ryggraden i en varm, pirrande ström, upp genom hjässan och fram över ansiktet, för att sluta vid näsroten, där den exploderade i en kaskad av blåvitt ljus innanför pannan.

Mitt under en show kunde Marie uppfatta svaga ljusfenomen i luften och tillsammans med dem signaler, som hon närmast ville beskriva som ljud som man normalt inte kan höra. Det var ljud som inte fanns i luften, men som hennes hjärna ändå registrerade.

Dessa ljud verkade inte bära någon konkret information. De angav möjligen nivåer av vibrationer. Delfinerna lärde Marie vilka frekvenser, som hon skulle tona in sig på för att nå kontakt.

Så vitt jag kan förstå, utvecklades kommunikationen mellan Venus och Marie i ett antal steg. Det började med att hon iakttog delfinens *rörelser* i vattnet, fortsatte med hörbara och icke hörbara *ljudvibrationer*, rena *ljusfenomen* och slutade i en fas, där Marie tidvis uppfattade tydliga *tankar* från delfinen.

Jag kan inte göra en slutlig analys av Maries upplevelser med delfinerna. Skälet är tämligen enkelt. Vi nådde aldrig målet!

Marie hade en otroligt fin kontakt med delfinen Venus. Allt stod på höjdpunkten. Men så, helt oväntat, bröt hon all kontakt med dessa fantastiska djur!

Av vad jag senare kunnat pussla ihop, har jag kommit fram till att delfinen kanske bestämde sig för att lyfta Marie till en högre nivå genom att forcera undervisningen på något vis. Det är endast en teori, men det finns ett visst fog för den.

Delfinen utsatte henne för något, som gjorde henne ordentligt omtumlad, för att inte säga direkt chockad! Marie kunde inte gå tillbaka till delfinariet efter det.

Kunde det finnas ett samband med minnena från Atlantis, som vi höll på att nysta upp?

Så är det åter dags för hypnos.

Jag sänker ned Marie i en lätt trance, för att försöka få någon klarhet. Frågorna är många.

Vad hände i delfinariet? Varför bröt hon kontakten med delfinerna? Vad var det som skrämde henne så djupt? Kan vi göra något åt det? Vilket var målet?

För att inte röra upp några traumatiska känslor från Atlantis, låter jag henne till en början berätta ganska fritt.

– Det finns… det finns en öppning i det här… det finns en utvecklingsmöjlighet i det här…

– Hur då? frågar jag försiktigt.

– Det är en… en kunskap, fast jag måste lära mig mera. Jag måste gå in i det mera.

– Mm. Det låter bra!

– Jag har stannat lite i den utvecklingen nu. Jag fick en otroligt fin

kontakt med en delfin, och så bröt jag den!

– Kan du ta upp kontakten igen?

– Ja, jag måste! Det är viktigt, men just nu känns det så sorgset. Så oändligt smärtsamt. Det går inte att beskriva den känslan och den saknaden!

– Mm.

– Jag måste meditera… på Venus, så jag får tag i henne igen. Det känns lite… som att jag har tappat henne. Hon lyssnar på mig nu, men hon vet inte om jag ska släppa det igen eller inte. Vi hade en sådan intensiv kontakt, Venus och jag.

– Mm.

– Hon lärde mig så mycket! Så släppte jag det. Man hinner inte alltid med det man vill göra. Fast jag kan känna in hennes vibrationer nu. Hon är avvaktande mot mig. Jag måste vara mera ödmjuk och visa att jag verkligen vill. Inte bara få lärdom och sedan kasta den. Jag måste… som en vän man har… som man ringer regelbundet och pratar med.

– Mm.

– Jag måste göra… jag måste bygga upp ett system, till exempel så att Venus och jag har kontakt fem minuter varje onsdag, så att hon känner att det är starkt. Den här delfinen har en enorm dynamik och kraft att ge. Jag måste ta upp det igen. Det är viktigt.

– Mm.

– Ja, jag ska gå in i det och utveckla det. Göra det klart!

Jag känner mig lättad över att Marie är så positiv till att ta upp en kontakt igen. Även om det skulle dröja en tid, innan vi får en ny möjlighet.

– Jag känner, fortsätter Marie, att Venus har missförstått mig lite, hon tycker om mig fortfarande. Hon accepterar mig. Jag tror att jag kan vara hennes elev, fast jag måste visa mig lite mera värdig.

– Mm.

– Det har med utvecklingen av kristaller att göra också – med kristallstrålarna. Jag kommer att bli känsligare. Jag får hjälp på något sätt… hjälp med min känslighet.

– Mm.

– Ja, det har med kristallerna att göra! utbrister hon. Det är därför det skrämde mig, så jag bröt kontakten med Venus!

– Hur då menar du?

Hon blir mycket allvarlig och sänker rösten:

– Den här delfinen bär på hemligheten med kristallerna! När jag insåg det, var det för sent!

Hur kunde en delfin ha en sådan kunskap? Varifrån hade den fått den?

Jag har själv arbetat i åratal för att knäcka kristallernas gåta. Jag har två händer, moderna mätinstrument och ett eget laboratorium.

Delfinen saknade allt sådant. När hade delfinen fått kunskapen? Den kunde väl inte vara medfödd? Eller… kunde den det?

Enklast vore det att bara vifta bort Maries påstående, men jag känner att det på något vis passar in i mönstret.

Marie fortsätter spontant att berätta:

– Fast jag får alltid huvudvärk, när jag tänker på det, men jag måste lära mig att inte gripas av det där traumat på Atlantis. Jag vill det! Jag kan det! Om jag går kvar i det här gamla spåret, blir det ingen utveckling alls. Jag måste gå vidare.

– Mm.

– Känsligheten i mina fingrar och förmågan att uppfatta tankar – det har Venus hjälpt mig med. Det är en uppföljning av allting. Det måste bli kristaller, och så den här telepatiska effekten från

delfinerna, som utvecklar min känslighet, vidgar auran och känselnätet.

– Mm.

– När det är klart, så kommer jag automatiskt att kunna jobba med kristaller på ett annat sätt. Jag måste lära mig att gå in och se Venus, tydligare uppleva hennes vibrationer, hennes energi och kraften hon skickar. Ta emot den kraften, den energin, fördela den i kroppen, i känslorna och få auran att växa. Öka känsligheten och öppna mina chakra. Venus kommer att hjälpa mig att bli känslig. Jaa… så är det.

– Mm.

– Delfiner fångar upp saker ögonblickligen, mycket snabbare än människor! Deras hjärna arbetar på ett annat sätt, mera med bilder och helheter. Det gör dem extra intelligenta.

– Mm.

Hon tystnar ett ögonblick och rynkar pannan.

– Det finns något annat också, säger hon dröjande. Det är inte bara det här med kristaller…

Jag lutar mig framåt. Luften är alldeles laddad nu.

– Vad är det mer? frågar jag andlöst.

Hon tystnar några sekunder, innan hon hittar tråden igen. Rösten är sänkt nu, men djup, klangfull och mycket intensiv:

– *Delfinerna i havet bär på en stor hemlighet!*

– Ja?

– Den finns gömd i deras ursprung. Den kan förändra… hela den här… världen. En dag kanske människorna får veta. De kommer att bli förvånade när…

Marie rycker till och avbryter sig tvärt. Det uppstår en tystnad, som

varar i tolv sekunder och bryts först när hon drar ett djupt andetag.

– Jag vet inte riktigt var jag är, viskar hon oroligt.

Hon har spontant gått ifrån ämnet men är fortfarande kvar i trance, dock på en ytligare nivå.

– Vi talade om kristaller, förklarar jag. Vi talade om delfinerna i havet. De bär på en hemlighet, sa du. Vill du berätta vidare?

– Nej, jag tror inte det, svarar hon förvirrat.

Någonting gick in och hindrade Marie från att tala vidare om delfinerna i havet!

Jag väcker henne ur hypnosen. Hon minns absolut ingenting och tittar lite undrande på bandspelaren.

Tiden efteråt funderade jag över vad Maries kontakt med delfinen Venus gick ut på och kom fram till att *den var en intensivkurs, som förändrade Maries förmåga att uppfatta subtila energier*.

Varför är jag säker på att det verkligen var en medveten undervisning från delfinens sida? Delfinen kanske bara tränade upp Maries förmåga att uppfatta subtila energier för att Marie en dag skulle kunna delta i avancerade delfinlekar.

Jag har funderat fram och tillbaka, kors och tvärs, sett på det ur alla vinklar, ställt upp teorier, bollat hypoteser och lekt med tankegångar.

Men två fakta kan jag inte bortse ifrån.

För det första:

Marie förändrades.

Hon väcktes på något underligt vis och fick kontakt med en högre verklighet. Mycket snart utvecklade hon en större känslighet. Det kunde jag objektivt påvisa. Jag testade hennes förmåga att känna in fältet från okända kristaller med häpnadsväckande resultat.

För det andra (tanken sänder en våg av rysningar utmed min rygg):

Kontakten mellan Marie och delfinerna var planerad!

Marie valde aldrig att söka upp delfinerna första gången. Hon sändes till delfinariet mot sin egen vilja! Av vem? I vilket syfte?

6

Katastrofen

Strax innan vår nästa session med hypnos inträffade en egendomlig episod. Marie ringde mig en eftermiddag och var alldeles upprörd. Hon undrade om jag visste om det hänt en svår olycka, kanske en explosion.

Hon hade suttit vid skrivbordet på sitt arbete och plötsligt fått en tydlig vision av en blodig hand. Det var en mycket obehaglig upplevelse, lika omotiverad som oväntad.

Först förstod jag inte hennes upprördhet. Med en ofullkomlig teknik och den mänskliga faktorn måste det tyvärr inträffa olyckor då och då – priset för civilisationen – tributen vi betalar för att ha fått lämna grottstadiet.

Den enda rimliga förklaringen var att hon ”känt på sig” att någon vän eller bekant kunde vara inblandad i en olycka. Om så vore fallet, var det ändå för sent att göra något, såvida inte visionen gällde framtiden.

Hon insisterade i alla fall på att jag skulle kolla, om det hade hänt något allvarligt under dagen. Det hade det inte. En klar miss, antecknade jag i den dagbok som jag nu förde för att dokumentera händelserna kring Marie.

Tre dagar senare ligger Marie utsträckt på nytt, försänkt i gudinnan Hypnos sköna armar – men barnet är oroligt. Ett mörkt hotande moln seglar upp på dess rena, oskuldsfulla himmel – lika oundvikligt som ett oväder.

– Jag vill inte vara kvar här! viskar hon upprörd. Jag vill inte vara kvar här…

Hon snyftar stilla.

– Slappna av! Slappna av! säger jag tröstande. Det var säkert inte

ditt fel.

Hon snyftar igen. Börjar skaka av lätt frossa.

– Jag vill att du minns nu, fortsätter jag. Allting går över då. Såren kommer att läka, om du bara får berätta om det.

– Vill inte vara kvar här, gnyr hon ängsligt.

– Du behöver inte vara kvar här! försäkrar jag.

Hon jämrar sig. Får stark frossa.

– Jag fryser! Jag vill inte vara kvar här! *Det blixtrar!* Jag vill inte vara kvar. Det kommer att hända… Det är en lång gång. Vill inte vara kvar här. Vill inte vara kvar. Vill inte komma ihåg.

Hon snyftar till igen.

– Vill inte vara här.

Jag böjer mig framåt för att inte missa ett enda ord.

– Vad vill du inte komma ihåg? frågar jag mjukt och vänligt.

– En mörk gång, viskar hon alldeles utom sig. Det är en… mörk gång. Måste ha flera färger på stenarna. Man kan inte rusa in så där! Det kommer att explodera! Jag vill inte gå dit. Man kan inte gå in till de här kristallerna. Man kan inte rusa in så där! Allting kommer att explodera! Man måste ha flera färger.

– Vem är det som går in så där? undrar jag försiktigt.

Det skulle jag aldrig ha gjort. Frågan utlöser en svår ångest. Hon börjar skaka av stark frossa.

Jag går *blixtsnabbt* in och löser henne från ångesten. Sedan håller jag henne kvar på det hypnosdjupet, medan jag noga överväger situationen.

I många månader har vi kämpat med detta svåra trauma. Bit för bit har vi vunnit terräng i själens gåtfulla gränsland. Men jag tycker

ändå att det går för långsamt, alldeles på tok för långsamt.

Under denna tid har det även inträffat flera egendomliga händelser. Det är heller inte omöjligt att Marie har haft någon form av närkontakt med UFO strax innan vi startade hypnosen.

Allt detta är bitar som jag är angelägen om att, så långt det är möjligt, bena upp med hypnos. Jag kan inte frigöra mig från den bestämda känslan av att det skulle kunna vara delar i samma mystiska pussel. Dessa synbart olika händelser är för många och ligger för nära varandra i tiden för att bara vara en slumpens ystra lek.

Men innan vi går in på de bitarna, så vill jag lösa upp Maries ångest inför det skräckfyllda minnet av en explosion.

Jag ser på Marie där hon ligger på soffan, försänkt i hypnos. Hon ser så svag och bräcklig ut och det väcker plötsligt ömma känslor inom mig. Jag känner att jag vill ta hand om henne och beskydda henne mot alla faror i livet.

Mina tankar går tillbaka till hur det hela började. Vi möttes genom en god vän, och jag blev intresserad av att träffa henne igen. Våra möten blev tätare och tätare.

En kväll i början av vår bekantskap var vi ute och åt, och då talade vi mycket om känslor. Marie var trött på män, sa hon, och hon tålde inte att någon tog i henne. Jag själv hade haft några jobbiga förhållanden och ville vara i fred.

På den punkten möttes vi. Båda satte vi vår frihet högt och var inställda på att inte gå in i någon mer relation. En tyst, outtalad överenskommelse låg i luften. Men det skapade väl också en spärr mellan oss, vi kunde inte gå in i varandras kraftfält. Det var faktiskt lite lustigt, för när vi gick bort kramade vi om våra vänner, men mellan oss två fanns en sensuell värme, som gjorde att vi aldrig tog i varandra.

I stället utvecklades vår vänskap. Inte sedan jag var tolv år gammal hade jag haft en riktig tjejkompis, som jag kunde dela vått och torrt med.

Marie och jag sov till och med över hos varandra. Det fungerade alldeles utmärkt, trots en pikant överton av erotik som ibland dallrade i luften.

När jag nu ser på Marie så blir jag långsamt medveten om, att vår vänskap har vuxit ännu mer på sista tiden och hur mycket värme vi känner för varandra. Vi vet båda att det finns en spänning mellan oss, som inte går att bortse ifrån.

En enkel, nästan rutinmässig behandling med hypnos drog ut på tiden och övergick till högintressant forskning. Samtidigt fördjupades helt oväntat våra känslor för varandra.

Vad jag misstagit mig! Marie är en utmaning för hela mitt väsen! Känslan, intuitionen, intellektet, rationaliteten, ja allt tumlas om.

Jag bestämmer mig för att gå till botten med Maries problem. Hon skall bli fri från alla sina besvär! Jag skall lösa upp laddningen i alla smärtsamma minnen, som plågar henne!

Ett drastiskt beslut mognar inom mig. Det är dags för det *Stora Språnget!* Vi kan inte vänta längre! Vi skall igenom traumat – bära eller brista – nu eller aldrig.

Jag för Marie tillbaka genom tid och rum, tillbaka till själva Centrum för tragedin. Hela min mentala styrka och all relevant kunskap jag har, lägger jag ned på att fokusera och hålla Marie kvar vid dramat.

Vad hände innan, alldeles innan olyckan?

Hon ligger helt tyst och stilla en lång stund. Jag väntar. Inget sker. Jag står just i begrepp att försiktigt förnya min fråga, då hon plötsligt börjar tala, forcerat och plågat.

– Jag måste skynda mig på! Är han arg på mig? Det är någon jag arbetar med, som är arg… för att jag har förträngt något. Jag vill inte vara kvar här.

Hon skruvar på sig.

– Jag måste hinna! Jag springer på stigen… ned till havet. Han är

där nu… för att kalla på delfinerna… som vi brukar göra.

– Jag fattar inte att han blev arg. Jag förstår inte varför. Det har aldrig hänt förut, att han har blivit arg. Han missförstod att jag tyckte om honom. Han visste att jag brydde mig om honom. Han visste det! Vi gjorde fel båda två. Jag vill att han ska komma tillbaka. Vi skulle göra något stort. Han missförstod mig.

Hon vrider sig, andas plågat, stötvis.

– Jag vill inte minnas… jag vill inte minnas… Äh nej, han är inte här! Stranden är tom! Han sprang… åt andra hållet, till… Nej! DET FÅR INTE VARA SANT! NEEEJ!

Hon börjar skaka våldsamt. Jag lugnar henne, tröstar henne. Så uppmanar jag henne enträget att fortsätta. Jag försäkrar att det kommer att kännas bra, när allt är över. Då lugnar hon sig något.

– Jag kan inte… hinna ifatt honom! Han är arg på mig. Jag har förträngt mina känslor. Han vet att det är farligt. Man måste akta sig… för *strålen!* Jag kan inte hinna ifatt honom! Han kan inte vara där själv. Det är farligt. Jag vill att han skall komma tillbaka! Han måste akta sig!

– Jag signalerar, jag gör tecken med ringen… signal. Det hjälper inte! *Han bryr sig inte om det!* Måste vara två färger, helst tre. Man får inte vara arg, när man håller på med kristaller. Man måste vara harmonisk. I balans. Kom tillbaka! Kom tillbaka! Du måste akta dig för strålarna! Kom tillbaka…

Marie kastar sig från sida till sida på soffan och jämrar sig.

– Jag… jag kan inte ropa tillbaka honom… inte dit… inte dit! Det kommer att hända något! Man måste ha flera färger. Jag kommer inte att hinna dit!

Hon ropar plötsligt till. Ett rop av en sådan smärta och ångest att det skär rakt igenom mitt innersta väsen!

– Han har rusat in i rummet med den stora kristallen! Han *visste* att nyckeln var två färger! *Han brydde sig inte om det! Han sprang in ändå!*

Hon vrider sig i kramp, och jag går in med dämpande suggestioner igen. Det ger bara tillfällig hjälp.

– Han hade bara *en* färg… grön färg. Man lyser med stenen i ringen. Det är kodat på olika sätt. Grön färg. Jag mår illa. Jag vill tillbaka. Han hade bara en färg… Måste ha två färger. Måste vara i balans. Stora kristallen… den har sju färger. Man måste akta sig för… *brytningspunkten!*

Hon andas mycket ojämnt.

– Nu ser jag alla blixtarna! flämtar hon. Han ska inte vara där! Jag vill att han skall komma tillbaka! Vi skulle göra något stort.

Hon stönar plågat, jämrar sig, kastar kroppen, vrider sig i sidled fram och tillbaka i svår kramp. Minnesbilderna flimrar framför hennes ögon.

– Det blixtrar! Det blixtrar! Jag hör ljudet… ett skärande ljud. Jag kommer inte att hinna fram… jag kan inte hinna fram dit! Det kommer att händ…

Hon avbryter sig tvärt. Ångesten gastkramar henne.

– Jag hinner inte dit! Jag ser… KRISTALLEN! Den kommer att explodera! Den kommer att explodera… Jag vill inte det… Jag vill att du ska komma tillbaka… jag… *älskar dig!*

Hon skakar av frossbrytningar. Så kommer ett sista plågat utrop, som slutar i ett enda ohyggligt kvidande.

– Den exploderar… den exploderar… DEN EXPLODERAR!

Frossan övergår i ett våldsamt crescendo. Hela kroppen skakar. Själva soffan skakar, så den flyttar sig på golvet. Jag har aldrig sett något liknande. Det är ofattbart att en flickas kropp kan utveckla en sådan energi.

Så dämpas det hela plötsligt! Marie går in i koma. Andningen upphör tvärt. Jag tar pulsen. Den minskar och försvagas, för att snart helt upphöra.

Jag undersöker henne lugnt.

Det är inte frågan om en extremt långsam andning. Hon har ett komplett andningsstillestånd. Chocken har fått henne att gå ut ur kroppen. Själen har lämnat sin boning.

Det här är ett ovanligt tillstånd, där återupplivning inte får ske.

I varje fall inte som den bedrivs på västerländska sjukhus. Risken är stor att själen skiljs från kroppen för alltid.

Här vill jag gärna infoga att frånvaro av puls inte nödvändigtvis betyder hjärtstillestånd.

Jag ställde en gång en fråga till en indisk yogi med goda kunskaper i västerländsk medicin. Jag ville veta hur länge en yogi kan befinna sig i ett övermedvetet tillstånd – utan andning och cirkulation. Svaret blev: ”Tre veckor, sedan bör yogin väckas, men bara av någon som vet hur det går till.”

Jag nämner det här bara som en indikation på att vi har extremt små kunskaper om de sällsynta, förändrade medvetandetillstånd, som vi av och till får rapporter om.

Efter bara någon minut är Marie tillbaka. Pulsen kommer igen. Hon drar ett hastigt, svagt gurglande andetag. Så börjar hon andas alltmer regelbundet.

Hon är fortfarande i trance, men hon har gått igenom explosionen och har nu perspektiv på den.

– Vi skulle göra något stort, säger hon med en oändlig smärta i rösten. Vi skulle göra något stort tillsammans. Allt… allting… det har exploderat… jag ser handen… hans hand… som han alltid lagt på min panna…

Efter en stund ger hon nästa kommentar.

– Vi behövde arbeta färdigt! Vi fick aldrig göra det färdigt.

Så tystnar hon för ett ögonblick och känner efter.

– Vi visste *allting* om varandra, säger hon vemodigt. Så var det någonting som slets sönder. Starka band, som bara slets sönder. Det var *för* starkt på något sätt. Det gick så ohyggligt fort! Helt plötsligt var allting bara borta! Allt! *Han* levde inte längre! Det *gjorde så ont, så fruktansvärt ont! Jag vill aldrig mer uppleva den smärtan!*

Epilog

Kassettbandet tog strax slut på A-sidan.

Den andra sidan av bandet upptar positiva suggestioner motsvarande fem handskrivna A4-sidor. Innehållet bär ganska lite information. Det är standarmetodik med många rytmiska upprepningar, som det undermedvetna älskar att höra och påverkas av.

Resultatet av händelsen blev dock att Maries trauma från Atlantis minskade dramatiskt. Hon vaknade aldrig mer förlamad på morgonen. Hon var varm om fötterna, och behövde aldrig mer använda sockor på nätterna.

Däremot låg rädslan för bergkristaller nu i öppen dager. När vi experimentade nästa gång, brände hon sig. Det var en skada som omfattade en del av vänstra ansiktshalvan samt en andra gradens brännskada på vänster hand.

Hon ville inte se sammanhanget först, utan uppfattade det som eksem. Efter några dagar sökte hon läkare, som konstaterade att det inte var eksem, utan mer påminde om en brännskada under läkning. Han undrade vad som hade hänt, men hon kunde inte berätta, sa hon.

Cellerna i kroppen har ett eget minne. Maries brännskada från Atlantis blommade upp i hennes nuvarande kropp, då vi första gången lyfte fram tragedin i ljuset genom hypnos. Samma sak inträffade nu, när vi experimenterade med kristaller.

Hon brände sig ytterligare några gånger på kristaller. Brännskadan hade då ungefär samma utbredning som den första gången.

Det skulle dröja ytterligare en tid, innan även den biten var helt

utläkt i Maries själ, och hon kunde handskas med bergkristaller utan risk.

På något sätt bekräftade detta att det fanns en verklighet bakom det hon upplevde under hypnosen.

Marie hade ett minne av en ohygglig tragedi på Atlantis! En obeskrivlig smärta hon måste ha burit med sig på botten av sin själ i många tusen år!

I hur många liv hade inte den smärtan manifesterat sig som en ren fobi och hindrat henne från att utvecklas som en fri, fullödig människa?

Ingen vet.

Men nu var det över.

7

Örnen dyker upp

Vad kan jag säga om Marie?

Hon ser bra ut, har mörkbrunt hår och är något under medellängd. Hon arbetar med inköp och produktutveckling inom ett medelstort företag.

Arbetstiden delar hon mellan skrivbordet och resandet. Hon arbetar mycket självständigt, något som passar hennes personlighet perfekt.

Hennes bil vill jag gärna uppehålla mig något vid, eftersom den bitvis spelar en viktig roll i handlingen. Det är en Volvo 740, ljusblå, stark motor, servostyrd och servobromsad. Den är utrustad med biltelefon och jag tror även att man diskuterat att montera in en fax – för att kunna sända dokument mellan bilen och huvudkontoret – den dag tekniken har kommit så långt att den är driftsäker.

Den här bilen figurerade i några bisarra händelser. Så här började det.

Marie körde genom ett mindre samhälle. Det var mörkt ute och snöade lätt, ett sista desperat försök av vårvintern att återerövra mark från den vår, som redan brutit in över Skandinavien. I ljuset från strålkastarna dansade mjuka snöflingor.

In i detta vackra skådespel dök plötsligt en väldig fågel och passerade tvärs över vägen – alldeles framför kylaren på bilen.

Marie blev helt överrumplad! Sedan kände hon att det fanns en mening med det, fast hon kunde inte säga vad. Den märkliga känslan ville inte lämna henne.

Jag fann inget underligt i händelsen. Fåglar kommer ibland nära bilar. Stora fåglar brukar vara kloka nog att passera vägarna åtskilliga meter över biltaken, i den mån de inte letar föda vid

vägkanten.

Maries fågel var lite avvikande, det måste jag medge. Fåglar flyger sällan i mörker. Det fanns ingen egentlig anledning för den att flaxa framför bilen som den gjorde.

Marie beskrev fågeln närmast som en stor falk. Den var mindre än en vuxen örn, men det fanns något skrämmande trolskt och majestätiskt över den, så vi kom ändå att kalla den för ”örnen”.

Någon dag senare körde Marie på motorvägen mellan två städer. Det var strax före skymningen. Solen höll på att gå ned, men det var fortfarande god sikt. Ljuset kom från sidan, kastade långa skuggor och gav ett djup åt landskapet. Ett ljus med skuggor och dagrar, ett ljus som ofta fascinerar konstnärer, fotografer och oss som står naturen nära.

Hon hade bråttom och känner jag henne rätt, så låg hon en bit över fartgränsen 110km/tim.

Trafiken var gles och rytmen lugn.

Plötsligt dök örnen upp! Den kom in bakifrån och placerade sig till vänster snett framför bilen.

Marie såg den väldiga fågeln helt tydligt genom vindrutan. Hon iakttog färg och teckning på fjädrarna. Så vek den av åt vänster och försvann utom synhåll, inte olik ett jaktplan, som under en flyguppvisning flyger vingspets mot vingspets med ett annat plan för att plötsligt vika av åt sidan för att landa.

Men den här fågeln försvann uppåt. Snett uppåt.

Då Marie hade kört knappt två kilometer, kom örnen tillbaka. Den här gången framifrån. Plötsligt var den väldiga fågeln där. Bara några meter framför vindrutan. Hon såg den framifrån, och de skarpa ögonen fixerade henne. Fågeln stod stilla och ryttlade i några sekunder framför bilens vindruta. Så lyfte den, försvann upp bakom biltaket och var borta.

Det var fullkomligt bisarrt! Bilens fart på 110 km/tim betyder 30 meter i sekunden. Det är vindstyrkan av en orkan. För att kunna

observeras under några sekunder, skulle det inte räcka med att stå stilla och ryttla. Fågeln skulle i princip ha behövt flyga baklänges med denna hastighet.

Jag frågade Marie om det var en verklig fågel. Hon uppfattade den som helt verklig, sa hon.

Jag bad henne beskriva den. Hon sa att den var grå på översidan, men ljusare eller nästan vit på undersidan och med prickar.

Då ringde en klocka i mitt huvud! Det fanns något välbekant över Maries beskrivning. Jag kunde först inte förstå vad det var.

Så sa det klick. Polletten ramlade ned. Uri Geller!

Uri Geller – israelen som reste världen runt med sina märkliga fenomen under 70-talet. Han flyttade visare på klockor och böjde nycklar och skedar med *psykokinesi* – han påverkade helt enkelt materia med tankekraft.

Han avslöjades som en skicklig illusionist och föll snart i glömska.

Så har det sagts, och så är i regel människors uppfattning om honom. Lite sorgligt, för det stämmer inte. Han var ingen vanlig illusionist, även om han i början av sin karriär ibland uppträdde i samma föreställning som illusionister. De fenomen han skapade var äkta, så långt jag undersökte dem.

Jag deltog som observatör i en presskonferens, där Uri Geller förstörde nyckeln till mitt laboratorium. Det väckte mitt intresse.

Jag träffade honom sedan några gånger privat tillsammans med vänner. Vi gjorde flera enkla, men improviserade experiment. Vid första tillfället höll jag själv i en kaffesked, som kollapsade medan Uri såg på. Skeden böjde sig och jag placerade den på bordet. Där fortsatte den att kröka sig, utan att någon höll i den.

Det var något underligt med själva rörelsen. Skeden böjdes inte på vanligt sätt, utan ryckvis, som en serie stillbilder, där det inte finns något läge emellan. Det var som om skeden gick in i och ut ur en annan dimension!

Ett halvt dussin personer var vittnen. Samtliga kände jag väl.

Poängen i det hela är givetvis att jag inte gärna kan misstänka mig själv för fusk. Det betyder att jag personligen har ett stort förtroende för Uri Geller.

Jag har även haft kontakt med en brittisk professor i fysik, som har experimenterat med barn, som efter Gellers framträdande kunnat producera samma fenomen. Det är mycket märkliga rön, fakta som en ignorant omvärld gått miste om. Fakta som kunnat ge mänskligheten en glimt av en värld, som den ändå måste komma att upptäcka – och passera – förr eller senare.

Andrija Puharich var den amerikanske läkare som ”upptäckte” Uri Geller och följde honom nära en längre tid och gjorde honom känd för världen.

Sina upplevelser beskrev Puharich i en bok ”Mysteriet Uri Geller” (A Journal of the Mystery of Uri Geller). Det är ett märkligt dokument.

Det var just den boken som nu rann upp i mitt minne. I flera kapitel dyker en gåtfull hök upp. *En hök som har samma utseende och uppträdande som Maries mystiska fågel!*

Jag vill citera några avsnitt ur boken:

”När vi for ner mot Jezreeldalen kom vi in i tunga, låga dimbankar. Just som vi lämnade Afula skar en vit hök igenom dimman och passerade bara några tum från vindrutan. Synen skrämde både Ila och mig. Medan vi diskuterade vad vi sett, kom vi in i en ny dimbank.”

En kort stund senare har Puharich stannat bilen för att lyssna på sången från en syrsa.

”Medan jag satt där och lyssnade – och också Ila, som hörde ljudet likaså – flög plötsligt en vit hök genom strålkastarljuset.”

”Den 3 januari satt Ila, Iris och jag på balkongen till mitt rum på Sharon, när vi plötsligt, mitt på ljusa dagen, fick se samma slags hökar som vi sett två dagar tidigare väster om Afula. Jag studerade

fåglarna noga när två stycken seglade förbi min balkong i ögonhöjd. De tillhörde definitivt hökfamiljen och flög högt på breda vingar. Hela undersidan var vit med mörkare stänk. På översidan var de enfärgat mörkgrå. Några gånger flög en av fåglarna rakt in mot min balkong tills den var några meter från oss; där stod den stilla och ryttlade och såg mig direkt in i ögonen. Det var en unik upplevelse att se in i en höks genomträngande, intelligenta ögon. Det var då jag förstod att det inte var en jordisk höks ögon jag mötte."

Andrija Puharich ansåg att det var en pilgrimsfalk. Han kallade den för Horus, den grekiska benämningen på Hor, den hök i vars form solguden Ra visade sig i de gamla egypternas mytologi.

Den här höken kom att få en mycket speciell betydelse för Puharich. Ett år senare dök den upp igen, den här gången mellan New York och Ossining. Den flaxade framför bilen och slog sig ned i ett dött träd, där den satt och iakttog bilen i tio minuter, innan den tyst gled in i skogen och försvann.

"Uri och jag såg på varandra: vi visste båda vad det betydde att Horus dök upp. Vi var i fara igen. Men vi var samtidigt beskyddade."

Till saken hör att Puharich och Geller ansåg sig ha kommit i kontakt med en utomjordisk intelligens. Kommunikationen skedde via en bandspelare som spelade in en röst, som ibland hördes i rummet. Några gånger gick den direkt in på bandet utan att kunna höras samtidigt.

Vid ett tillfälle frågade Puharich:

– Varför är min hök Horus borta?

Svaret blev:

– Höken var er väktare. Ni bevakas nu på ett annat sätt.

Puharich och Geller gjorde tillsammans med vittnen ett flertal observationer av UFO – oidentifierade flygande föremål eller mer populärt, flygande tefat.

Marie hade också gjort sådana observationer och inte bara det. Hon

hade varit mycket, mycket nära… Hur nära förstod jag inte från början. Det skulle vi senare komma att uppdaga under hypnos.

I en av dessa händelser var en videokamera inblandad. Marie filmade ett okänt föremål som närmade sig med en egendomlig fallande rörelse. Efter några sekunder small det till i kameran och den blev helt utbränd.

Det var för tidigt att ta upp det just nu. Jag kände att Marie behövde vila ett tag från hypnosen. Såren i själen måste läka ut först – de sår som Atlantis gav henne. Jag skulle gå fram mycket varsamt med henne.

För tillfället kunde jag bara konstatera att det verkade finnas en koppling mellan Uri Geller och Marie. Bandet var deras UFO-kontakter och denna mystiska fågel, som dyker upp och försvinner.

Men var fanns ursprunget till Maries fågel? Kom den ”utifrån”?

I så fall hotade en okänd fara Marie.

Örnen var en varning.

En mystisk figur

Under tonåren var jag fängslad av tanken på att vi kanske inte var ensamma i Universum, och att utomjordiska civilisationer kunde tänkas besöka vår planet. Det var också en naturlig följd av att jag läste mycket science fiction på den tiden.

När det gäller dessa hypotetiska farkoster utifrån låg mitt intresse på själva teknologin. Hur var dessa tänkbara UFO konstruerade? Hur drevs de?

Längre än så kom jag aldrig. Jag har endast läst två böcker om UFO, båda skrivna på 50-talet. Det är min bokliga bakgrund när det gäller UFO-fenomenet.

I mitten av 70-talet deltog jag dock i periferin i undersökningen av ett så kallat kontaktfall mellan ett UFO och en person.

Den som bad mig delta var Lars, en god vän som i många år offrat större delen av sin fritid på att, så seriöst det nu går, studera UFO-fenomenet ur olika aspekter. Det var också Lars som hörde talas om Marie och hennes eventuella närkontakt med UFO.

Lars är vad man kallar nätverkare. Han känner en väldig massa människor och har en fenomenal förmåga att koppla ihop personer, som kan tänkas ha gemensamma intressen.

Jag hade bett Lars hålla utkik efter personer som var känsliga för kristaller. Eftersom han snart kom underfund med att Marie reagerade på kristaller, presenterade han henne för mig.

Det var så jag lärde känna Marie.

Våren hade nu kommit. Snösmältningen var i full gång och där stora partier av marken låg fria, hade vårblommor redan börjat titta fram.

En solig lördag föreslog jag Marie en utflykt i naturen med lunchkorg. Hon accepterade glatt.

Det mål jag tänkte mig var ett område med fornlämningar från vikingatiden. Jag förberedde henne på att det även var platsen för en rapporterad UFO-landning, som jag varit inkopplad på för många år sedan.

Som jag tidigare har nämnt, ville jag ännu inte föra in Marie på hennes egna UFO-upplevelser under hypnos. Det kändes som om jag inte skulle röra i det där just nu. Däremot tänkte jag att det kunde vara lämpligt att föra henne till en ”UFO-plats” och studera hennes reaktion.

En picknick fick bli en passande täckmantel för denna operation.

Området norr om Stockholm, säg en halvcirkel på femtio kilometers radie, är arkeologiskt intressant, med sina många lämningar från vikingatiden. De mest påtagliga är de resta runstenarna – upp till två meter höga stenar, ristade med runor på fornsvenska. Runor är inte svåra att läsa, men språket är torftigt och vittnar om en tid, som tidvis var ganska kärv att leva i.

Så for vi iväg. Några mil norr om Stockholm bromsade jag mjukt in bilen vid en runsten från vikingarnas epok, ungefär tusen år tillbaka. En fläkt av historiens vingslag.

Vårt verkliga mål låg hundra meter längre fram. Jag gled långsamt fram och parkerade i gräset vid sidan av vägen, och vi gick in i skogen på höger sida. Ett tiotal meter in finns rester av en så kallad domarring – en cirkel av manshöga, resta stenar.

Den här gåtfulla ringen, ett sorts Stonehenge i miniatyr, är cirka tio meter i radie och byggdes mer än femhundra år före vikingatiden, alltså tiden strax efter Kristi födelse.

Marie stelnade till när hon fick syn på dessa megaliter av sten. Nästan som förlamad stod hon där ett ögonblick, innan hon försiktigt närmade sig en av dem.

Jag ville inte störa henne med frågor. Diskret följde jag efter, när

hon gick från sten till sten.

Plötsligt snurrade hon runt med ett förvånat utrop. Hon stod blick stilla och iakttog någonting i skogen bakom mig. Jag följde hennes blick, men upptäckte inget ovanligt.

– Titta, viskade hon, ser du?

Jag såg inget ovanligt.

– Nej? Vad då?

– Det står en liten varelse där borta!

– Hur stor är den?

– Kanske en meter hög.

– Var exakt står den?

Hon beskrev positionen mellan en tall och en björk, och jag närmade mig långsamt. Jag såg ingenting. Jag försökte göra som Marie: kisa lite, titta lite ur ögonvrån, lätt drömmande. Men jag såg fortfarande ingenting.

Jag har forskat av och till i många år på paranormala fenomen. Uppriktigt sagt, så är jag ganska trött på alla fenomen som bara glider undan, när man vill undersöka dem. Antingen finns de inte – vilket motsägs av min personliga erfarenhet – eller också så är de intelligent styrda och vill inte bli undersökta.

Så när Marie nu såg en varelse, som inte jag såg, så brast något inom mig. Åratal av frustration över fenomen, som är lika lätta att fånga som en våt badtvål, välldе fram.

Jag rusade fram emot den där lilla varelsen, jagade efter den, in bakom en tät gran.

– Jag fick den! ropade jag utom synhåll. Jag fick den!

Ut bakom granen kom jag fram med den osynliga varelsen under armen, som man håller en gris på en marknad.

– Du är inte klok! skrek Marie. Så där kan man inte göra!

– Varför inte? sa jag. Den får väl skylla sig själv som snokar omkring runt oss.

Marie tittade först förskräckt men började sedan att skratta åt den dråpliga situationen.

Vi gick in ytterligare en bit i skogen, tills vi fann en harmonisk plats. Där rastade vi och njöt av stillheten i naturen. Det hände inget mer den dagen, men jag funderade en hel del över den tankfullhet, som Marie visat.

En dag följande vecka ringde Marie upp mig. Hon ville åka ut till stenarna igen. Snart, mycket snart. Kunde jag göra mig fri redan i morgon?

Hennes intensitet förvånade mig. Under utflykten hade hon varit disträ och knappt intresserat sig för stenarna. Nu plötsligt var det väldigt viktigt att komma dit igen.

– Varför vill du dit igen, Marie? frågade jag inte så lite förvånad.

– Jag vet inte, jag vet bara att jag måste. Kan du göra dig fri i morgon?

– Kanske, svarade jag dröjande.

– Det är viktigt, Lennart! Fråga mig inte varför. Det vet jag inte. Jag *måste* få komma dit igen!

– Om några dagar kan jag lättare komma loss, sa jag.

– Det är *nu* det gäller!

Jag bad att få ringa upp henne senare och ge besked.

En timme senare var det klart. Vi skulle upprepa vår picknick.

En sak hade jag i alla fall lärt mig av att studera Marie. Då jag fattade beslut utifrån en rationell grund och Marie bara ”kände efter”, så visade sig hennes beslut ofta ge bättre resultat.

Jag tänkte logiskt. Hon tänkte magiskt. På något underligt sätt lyckades hon fånga upp saker i precis rätt ögonblick. Jag fascinerades av det där, samtidigt som det var lite pinsamt för mitt maskulina intellekt.

Vi kom ut till stenarna igen och parkerade i gräset vid sidan av vägen. Så strövade vi omkring lite planlöst i skogen och fann snart fler lämningar från svunna tider.

Efter en stund var vi tillbaka igen där vi började – vid stenringen.

Vi slog oss ned i det sköna gräset vid foten av en väldigt sten, som Marie sa kändes bra. Jag kastade mig hungrigt över te och smörgåsar, men Maries aptit var skral.

Hon hade något drömskt över sig och åt väldigt sakta. Hon såg ut över fälten, där mogen säd skulle vagga gul i solen inom några månader. Jag ville inte störa henne, så vi satt alldeles tysta.

Plötsligt slutade hon tugga och fixerade något ute på fältet. Jag försökte förgäves se vad som fångat hennes uppmärksamhet.

Utan att flytta blicken från fältet viskade hon upphetsat till mig:

– Ser du?

– Nej…

– Det står en… varelse där borta. En man.

– Var?

– Ute på fältet, alldeles bakom bäcken, som rinner där borta.

Hon pekade ut riktningen, och jag beräknade avståndet till cirka trettio meter.

– Hur ser han ut?

– Jag kan inte se det klart, sa Marie, men han visar någonting.

– Vad då?

– Jag vet inte säkert, men det ser ut som en klocka. Han gör en cirkelrörelse med armen. Det ser ut som en halvcirkel.

Marie tystnade och fixerade den mystiska figuren.

– Nu, flämtade hon, visar han samma klocka igen och gör en halvcirkel med handen. Cirkeln är nästan sluten. Det verkar som om tiden är mogen… jag förstår inte. Jo… det är något som ska hända om någon månad.

– Säger han något? ville jag veta.

– Nej, ingenting.

– Varför kommer han inte närmare? undrade jag.

Det föreföll mig lite omotiverat med detta avstånd. Vill man framföra något viktigt, så går man självklart närmare.

– Han kan inte det! utbrast Marie.

– Varför då?

– Jag håller honom ifrån mig.

– Varför?

– Han sticks.

– Sticks? Hur då?

– Det känns som en massa små nålar mot huden. Jag vill inte det. Han får inte komma närmare. Jag håller honom på avstånd!

Så tystnade hon igen ett ögonblick.

– Nu försvinner han långsamt bort.

– Försvinner? sa jag. Hur då?

– Ja, han bleknar bort, precis som när man drar ned ljuset på en biograf… nu är han försvunnen.

Det fanns ingen anledning för mig att tvivla på Marie. Hon upplevde verkligen detta. Frågan var bara om det var något som utspelade sig i hennes hjärna eller i en verklighet utanför henne, kanske var det en projektion från en annan värld. Den gåtfulla örnen hade jag i färskt minne.

Jag hade en bestämd känsla av att det inte var sista gången vi hade kontakt med varelsen på fältet.

9

Jaga iväg honom!

Marie och jag arbetade nu intensivt på vårt gemensamma projekt. Vi försökte nysta upp alla konstiga händelser.

Från att ha varit riktigt goda vänner, hade vår vänskap ytterligare fördjupats. Allt oftare låg det en sensuell överton i vår relation. Kanske anade vi båda två att friheten inte var så viktig längre.

Marie reste en hel del i sitt arbete, mest inom landet, men även utomlands. Paris, Hamburg och Hongkong; hon var hemma i många storstäder.

Hennes företag bokade alltid in ett dubbelrum åt henne på hotellen. Hon ville ha det så. Det låg inget promiskuöst i det. Dubbelrummen är i regel större, har ofta högre standard, men framför allt bättre läge.

Det föll sig naturligt att jag ibland följde med på hennes resor inom landet. Medan hon träffade sina affärskontakter, arbetade jag på hotellrummet, läste och skrev.

Några dagar i april var hon i Västerås, elva mil väster om Stockholm. Det var ett utmärkt tillfälle för mig att komma loss. Min planeringskalender låg blank som en vindstilla sjö den veckan.

Vädret var varmt och soligt. Vi var inbokade på ett härligt hotell i city. Rummet låg högst upp och var ljust, fräscht och charmigt. Den stora balkongen var ombonad och medgav en fin utsikt över affärscity.

Även om jag i själ och hjärta är en naturmänniska – en skogarnas son – så tycker jag om att tidvis komma in i städer. Det har nog med energier att göra. Stora städer har en ”puls”, som jag mår bra av.

Storstadspulsen började nu forsa genom mig. En mängd tankar

formade sig i huvudet. Kreativ energi flödade och papper efter papper fylldes.

Ibland gick jag ut och åt med Marie. På kvällarna gjorde vi våra experiment med förändrade medvetandetillstånd under hypnos.

Så en kväll händer det! Det är första gången hennes själ går ut i rymden eller möjligen in i en annan dimension. I varje fall upplever hon en annan värld. Hon känner inte igen sig.

– Det är stjärnor runt omkring, fast… jag tror det är på dagen…

– Ser du några människor där?

– Ja, flera. Jag känner igen dem! *Han som sticks är där!*

– Är han där! Kan du få honom att inte stickas?

– Man tonar in sig, förklarar hon.

– Tona in dig på honom! föreslår jag.

– Kan inte det. Han måste ha tålamod. Jag kan inte det.

– Han försöker nå dig. Minns du delfinerna? De försökte också nå dig.

– Mm, fast de sticks inte. Det är… *han* är jobbig. Han sticks. Jag vill inte att han ska vara här faktiskt.

Marie har en härlig framtoning nu. Hon pratar spontant och nästan som ett barn.

Hon skruvar på sig, håller andan ett ögonblick, flämtar till. Så sträcker hon på sig och blir kaxig i rösten.

– Jag kan inte… jag vill inte prata med honom. Han sticks! Säg åt honom att han går bort! Han behöver inte vara här!

– Minns du häromkvällen…?

Vi hade tagit upp hypnosen igen, och då dök den här stickiga varelsen upp. Marie beskrev honom, fast hon som vanligt höll

ögonen slutna under hypnosen. Han uppenbarade sig på den ena sidan av soffan, gick sedan runt och kom fram på andra sidan. Marie lyfte sina händer, knöt fingrarna och kastade hastigt ut någon fiktiv – i varje fall osynlig – energi mot honom genom att hastigt sprätta ut med fingrarna.

– Jag vill inte… minnas, säger hon.

Hon minns det mycket väl.

– Minns du, hur du gjorde mot honom?

Hon skrattar lite generat.

– Man ska inte göra så (fniss). Jag vet det.

– Hur gjorde du?

Hon skrattar igen och sprätter ut med fingrarna.

– Så här!

– Knäppte du av honom?

– Mm. Jaha! Han är så *tjatig*! Han bara springer runt. Jag kan inte bli av med honom!

– Men han vill ju något!

– Ja, helt klart. Men han måste lära sig att inte stickas. Han får lära sig, för han är klokare än jag.

– Okej, säger jag uppgivet. Men om han kommer igen senare och då har slutat att stickas?

– Han kan ju inte det, helt klart. Han bara sticks hela tiden.

Jag skrattar åt detta. Hela dialogen mellan mig och Marie är snabb och humoristisk. Det finns en känsla, en värme och dynamik i hennes röst, som jag aldrig tidigare hört.

– Ja, men om…, försöker jag igen.

– Jag blockerar mig! Jag tänker inte släppa in honom!

– Men *om* han kommer och inte sticks längre, vill du då samarbeta med honom?

– Kanske…

– Jag tror nog du är lite harig…

– Mm. Lite (fniss, fniss). Men han kan inte hålla på så. Du får säga åt honom!

– Fråga vad han heter!

– Det är så personligt. Jag vill fråga något annat, säger hon kaxigt.

– Jag ska säga åt honom att inte sticka dig, om du säger vad han heter.

– Han gör det i alla fall!

Hon skrattar.

– Han har tålamod, säger jag med övertygad röst.

– Nää!

– Vad är det då?

– Envis! Han *är* tjatig! Folk… jag *tycker inte om* tjatiga människor…

Hon tystnar helt plötsligt. En förvånad rynka drar över hennes ansikte.

– Han är ingen människa! Helt klart. Nu har jag sett det.

– Vad är han då? frågar jag gycklande. En delfin?

– Nä-äh! Han bor därute. Han måste ju lära sig… om han ska vara här nere, får han…

Hon avbryter sig igen.

– Var… var är jag? utbrister hon förvånad.

– Just nu är du på Jorden. Nej, det är du inte heller, bara din kropp.

– Jag vet inte var jag är!

– Nej, det gör ingenting. Du är i tryggt förvar. Allting fungerar.

– Det är inte så säkert! svarar hon snabbt och kaxigt.

– Joo! Jag skyddar dig.

– Mot honom som sticks också? Kör iväg honom! (Hon skrattar högt.) Säg att han kan komma igen om ett år!

Jag vänder mig i den riktning hon visat att han står och börjar ett samtal på låtsas:

– Jo, hon säger att du kan komma igen om ett år. Men… det är dina energier som är så höga? Hon måste i så fall lära sig att tona in på dina energier? Då sticks du inte längre? Det är din utstrålning, din aura? Hon är rädd för dig, säger du…

– Jag är inte rädd för någonting! avbryter Marie som med stigande förvåning hört min ”dialog”. Inte så mycket i alla fall, tillägger hon tyst.

– Du har en uppgift att fylla, säger jag till henne.

– Det måste finnas en till! Det måste det. Det kan inte bara finnas jag!

– Du är viktig! säger jag övertygat.

– *Vi* kan inte jobba ihop i alla fall!

– För att han sticks?

– Ja! Han springer omkring här hela tiden. Kan han inte… (Hon stönar lätt). Jag har aldrig gillat honom riktigt, faktiskt… ursäkta.

En fascinerande anmärkning. Det tyder på att hon känner den här varelsen sedan tidigare. På något vis.

Det är också en härlig uppriktighet hon visar. Rakt på sak. Inga krusiduller eller inlindade åsikter här inte. Den här entiteten, eller varelsen – vem han nu är – vet exakt var han har Marie.

– Du har aldrig gillat honom riktigt? Varför då?

– Han är för stark! utbrister hon.

– Och du är för svag?

– Nää, inte för svag! protesterar hon.

Så skrattar hon.

– Du känner honom sedan tidigare? undrar jag.

– Ja! *Han varen av de högsta däruppe!*

Hon funderar och jag avvaktar. Efter en stund bryter hon tystnaden. Rösten är sänkt, liksom förundrad över något.

– Atlantic! Atlantis! Han har varit med där också. Han var någon hög lärare utifrån, någon mästare.

– Och nu verkar han ha fått ett jobb att göra, något viktigt som har med dig att göra. Men du håller honom ju ifrån dig!

– Det måste finnas någon annan, som han kan jobba med! Jag vill inte jobba med honom. Jag tror inte att han är bra för mig. Han stör mig… fast det är nog något personligt. Jag vet, att han står här igen nu.

Hon ger ifrån sig en uppgiven och demonstrativ suck.

– Varför ger han inte upp då? frågar jag. Det måste vara något viktigt!

– Tiden är snart inne! svarar hon drömmande.

– Vad händer då, när tiden är inne?

Hon rycker till, men svarar inte, verkar djupt försänkt i tankar.

– Finns det någon annan, som du kan samarbeta med? undrar jag. Låt oss säga som en mellanhand? Han som sticks kan hålla sig lite längre bort då.

– Säg åt honom att han *gör* det! Egentligen vill… Kan han gå ut, tror du?

– Om han kan gå ut? Hur då?

– Ja, ut ur det här rummet?

– Hur har han kommit in hit då?

– Han bara drullar in! Han bryr sig inte.

Jag kan inte låta bli att skratta. Hennes tonfall och röstläge är obetalbara. Jag har aldrig upplevt något liknande från henne, varken när hon varit i vaket tillstånd eller i hypnos.

Hon skakar lätt på huvudet.

– Han har varken vett eller etikett.

– Han kanske är från rymden, skämtar jag.

– Jag vet. Han är det. Men han får inte göra hur han vill i alla fall. Han kollar på mig hela tiden!

– Men han sover väl ibland, säger jag för att föra in den här varelsen i mera mänskliga fållor.

– Det är bra när han sover!

Hon verkar lättad över det perspektivet.

– Då kan du smita undan. Men när han vaknar?

– Han hittar mig på mina vibrationer.

– Ställ om dina vibrationer då, när han sover!

– Han hittar mig i alla fall!

– Han är nog högt utvecklad…

– Jaaa, viskar hon på en lång inandning. Men han kan låta bli att förstöra mina grejor för det!

– Vilka grejor då? undrar jag förvånad.

– Han som… som… som det här med videokameran. När den brann upp!

– Var det *han*?!

– Han ville göra mig uppmärksam.

– Så brände han upp videokameran för dig?

– Ja! Han kan gott köpa en ny. Säg åt honom det!

Jag vänder mig halvt om mot honom:

– Marie säger att du gott kan köpa en ny videokamera!

– Man får inte göra så! infogar hon kaxigt när hon känner mitt stöd.

– Man får inte göra så, upprepar jag som ett eko.

– Nej! Där hör han!

Jag måste uppbjuda mina krafter, för att inte börja skratta igen. Så funderar jag ett ögonblick. En så pass stark effekt, som en utbränd videokamera, bör rimligen ha skapats på teknisk väg. Men jag vill hålla kvar Maries tankar på de här stickiga vibrationerna.

– Han kom kanske för nära med sina vibrationer? föreslår jag. Så small det bara till i apparaten.

– Han borde förstå det, som är så klok.

– Du måste ha väldigt jobbigt med vibrationerna!

– Han är störig! utropar hon med stor inlevelse.

– Ja, svarar jag, han är ett oroselement.

– Mm, det är han. Jaga iväg honom!

Nu kan jag inte låta bli att fnissa.

– Jag vet inte hur man jagar iväg honom, invänder jag efter en stund.

– Det vet jag! säger hon triumferande. Fast man får inte göra så. Jag gillar inte det här riktigt.

– Det är kanske hans energier, som dansar runt? De sticks. Var någonstans sticks det förresten i dig?

– Runt omkring. Obehagligt.

– I kroppen?

– Nej, runt omkring.

– Det är kanske i din energikropp. Din aura reagerar. När den möter hans – det är ju olika frekvenser – då sticks det i din aura, ungefär som när strålningen från radioaktiva ämnen kittlar som myror på mycket känsliga personer, det har vi ju konstaterat.

– Mm.

– Förresten kanske han tycker att du sticker honom också…

– Det är bra! svarar hon snabbt.

Hon fnissar förtjust över utsikten, att effekten kan gå i motsatt riktning.

– Kan du inte bara strunta i de där stickningarna? föreslår jag. Du kan tona in dig. Du vill inte för att du är rädd? Vad är du rädd för?

Tystnad. Envis tystnad. Hon lyfter handen. Vrider den. Riktar handflatan som en radarantenn åt olika håll. Hon skruvar på sig som om hon vill komma undan någon okänd kraft.

– Du känner något med din hand?

Så plötsligt börjar hon tala. Det Marie säger får mig att sitta helt

blickstilla, medan min förvåning växer.

– Han pratar om… *Han säger någonting hela tiden!*

Äntligen! Marie uppfattar någon form av språk! Vi har länge vandrat genom en mörk korridor och nu nått den första ljusglimten av en verbal kontakt. I mörkret känns det som en lysande framgång.

– Lyssna på vad han säger! uppmanar jag ivrigt.

Tystnad. Samma tryckande tystnad. Jag försöker igen:

– Vill du berätta vad han säger! Du *kan* ju höra det!

– Jag vill jaga iväg honom! svarar hon trotsigt.

Marie är en stor djurvän och jag gör ett försök att vädja till den känslan. Jag ber henne föreställa sig en hungrig hund som kommer till henne och ber om mat. Kan hon jaga iväg den då?

Hon parerar elegant denna attack på hennes svaga punkt.

– Ja, om den bits! utbrister hon. Varför är han runt omkring? Jag tycker inte om det!

– Okej, säger jag lite låtsat trumpet, vi lämnar honom väl då…

– Han är kvar här hela tiden, svarar hon hastigt.

Kanske är hon rädd att helt släppa kontakten.

– Säg åt honom, att det gör ont! föreslår jag.

– Han törs inte komma så nära, säger hon och skiner upp över åtminstone det övertaget.

Hon ser riktigt glad ut och jag påpekar det. Hon skrattar uppsluppet.

– Jag blockerar mig, förklarar hon. Han vet att jag kan vara farlig också! Om han sticks, så sticks jag. Jag får försvara mig. Man får inte vara dum. Jag får inte missbruka energin som finns, men jag får försvara mig.

– Hur nära är han nu? Hur många meter bort?

Marie funderar en stund. Hon vrider huvudet i hans riktning men öppnar aldrig ögonen.

– Tre meter bort, svarar hon.

Det ger mig en ny infallsvinkel. Jag påminner henne om händelsen för någon vecka sedan, då hon och jag satt med ryggen mot en stor sten, medan den här figuren som stacks stod så långt bort som trettio meter. Marie höll verkligen avstånd då, men nu har han lyckats komma så nära som tre meter. Jag uttrycker min sympati för den här varelsen, så hårt som han får jobba för att nå kontakt. Jag tycker faktiskt riktigt synd om honom…

– Det är inget synd om honom, säger Marie bestämt.

– Jag tror att han har fått ett uppdrag att kontakta dig, och så – knuffar du iväg honom.

– Aaaaaj…! Han får inte stickas!

– Han kanske inte vet hur man gör? antyder jag.

– Då får han väl utveckla sig och lära sig det. Det spelar ingen roll. Han sticks i alla fall. Han är hopplös!

– Han är klok! försäkrar jag.

– Nää… Han *är* klok, ursäkta! Jag ser honom, men man får inte göra så där. Det är något som stör. Det blir ingen *harmoni*.

– Är du inte lite bekväm? Det kanske går över det här?

– Titta! ropar hon. Här är han! Han flyger och far hur som helst. *Han bryr sig inte!* Man… man lufsar inte runt så där.

– Säg åt honom då!

– Jag *gör* ju det! Jag vet precis hur han är, säger hon begrundande.

Hon lyfter handen och knyter den. Öppnar sedan fingrarna snabbt

med en sprättande rörelse.

– Nu gjorde du så där igen med handen! utbrister jag. Du slog ut energier mot honom.

– Jag får det!

– Du slår gnistor mot honom! Det tycker han är roligt? När det sticks i honom.

– Han tycker *inte* det, men man får försvara sig.

– Det här jobbet är viktigt, säger jag och blir samtidigt förvånad. Var får jag det ifrån? Vilket jobb?

– Han är *lite ofin*, konstaterar hon.

– Om du säger hans namn, så kanske han kan tona in sig, föreslår jag. Du kan också tona in dig på honom…

Marie avbryter mig och orden riktigt forsar fram.

– Jag har försökt att vara seriös och prata och allt det här, men han lyssnar inte på något sätt! Här på Jorden skulle han kunna vara en riktig… *fähund*!

Hon fnissar glatt åt sina egna ord, innan hon fortsätter.

– Han förstår inte, säger hon uppgivet och slår ut med handen i en resignerad gest.

– Det måste vara något fel någonstans! invänder jag. Om han har varit en av de högsta däruppe, som du sa, och sedan kommer hit som en fä… en fähund… det är något fel någonstans… Tja, då får han väl jobba med *mig* i fortsättningen.

– Mm. Det är mycket bättre! säger hon snabbt.

Det uppstår en stunds paus, då ingen säger något. Plötsligt lyfter hon handen och kastar iväg energi.

– Du får inte göra så där! förmanar jag.

– Varför?

– Det är något fel någonstans! Han sticker dig och du kastar energi mot honom… Ni är som barn, som sitter i en sandlåda och kastar sand på varandra. Ni borde båda två lägga av med det!

Jag tystnar och väntar. Hon begrundar mina ord.

– Okej, jag ska försöka lyssna på vad han säger…

Kan vi bara få igenom ett par ord av dialog så är isen bruten.

Nu startar en total tystnad, som varar i 55 sekunder innan jag går in och bryter.

– Vad säger han?

Hon ger genast tecken på ängslan, så jag ber henne bara upprepa vad den här varelsen säger.

– Han… han säger… att det är någonting jag är rädd för…

– Säger han *bara* det, undrar jag.

– Nej, viskar hon förundrad, han säger att jag måste komma ihåg!

– Vad då för något?

– Det som hände en gång. Han säger att… att vi måste få tillbaka kunskapen nu. Det är viktigt. Jag förstår inte vad han menar. Jag vill inte att han ska stickas så där, faktiskt.

Mycket längre än så kommer vi inte. Marie vill återigen jaga iväg honom.

Det räcker just nu. Isen är bruten. Vi har nått en första språklig kontakt med denna varelse. Det är något vi snart kan spinna vidare på.

Det är ett stort framsteg.

10

Mitt namn är Lace

Efter mötet med ”varelsen” på hotellrummet så var jag mycket ivrig att få kontakt med honom igen.

Även om Marie kände ett visst obehag över de där stickningarna och rent allmänt tyckte att han var stökig, så tror jag ändå att hon uppfattade något positivt i själva mötet – en känsla hon gav uttryck för omedelbart efteråt, utan att minnas något konkret.

I varje fall var det i högsta grad humoristiskt. Marie trodde inte sina öron och skrattade sanslöst, när jag spelade upp bandet för henne!

Trots sin ambivalens så ville hon själv få kontakt med honom igen.

Jag hypnotiserade Marie några dagar senare och hon kände snart av hans ”vibrationer”. Det räckte nu inte helt. Hon kunde inte riktigt nå kontakt.

Kvällen därpå gick det betydligt bättre. Vi lyckades uppnå en språklig kontakt! En direkt kommunikation i två riktningar med en annan värld!

Vi skapade inte bara en verbal kontakt med denne gåtfulle figur, utan stickningarna uteblev helt. Han störde inte längre Marie på den punkten.

Marie gick snabbt ned i djup hypnotisk trance. Hon försvann ut i en annan dimension. Som en kosmisk spårhund fann hon snart vittringen av honom. Hon tonade in sig och vi fick kontakt.

Hon lyssnade på mig, och hon lyssnade på honom. För mig var det som att prata med honom i telefon, fast Marie höll i luren och fungerade som tolk mellan oss.

Han hörde vad jag sa, men jag kunde inte uppfatta honom. Antagligen pratade jag i munnen på honom hela tiden.

”Telefonlinjen” var inte särkilt klar heller. Störningar gjorde att Marie hade svårt att klart uppfatta vad han sa.

Marie återgav samtalet så gott hon kunde, men det tog tid, och jag fick inget riktigt sammanhang, det var mest lösryckta ord och meningar.

Jag är en mycket tålmodig person (anser jag själv) och kan envist arbeta med samma sak, tills jag får det resultat jag vill ha. Men nu började mitt tålamod tryta.

– Släpp fram honom, sa jag till sist. Jag vill tala *direkt* med honom!

Det var en chansning, en impuls jag fick, men jag visste att det var möjligt. Det går att ”låna ut” sin röst, även om förklaringen till fenomenet är kontroversiell. Några är säkra på att det är yttre intelligenser som ligger bakom, andra anser att det är ”sidopersonligheter” från människans eget undermedvetna som spökar.

– Jag… jag vet inte var jag är, viskade Marie. Det känns så konstigt. Jag… svävar.

– Var bara lugn! Gå in i den där svävande känslan en stund. Flyt gärna iväg! Jag kommer att ta dig tillbaka sedan. Släpp fram honom ett ögonblick. Du klarar det, och du vet hur du ska göra. Jag vill tala direkt med honom!

– Mm, svarade hon så svagt, att jag inte kunde avgöra, om det var en protest eller ett medgivande.

Tystnad. En lång tystnad. Så plötsligt kom några ord över Maries läppar. Det var hennes röst, men med en helt annan styrka och dynamik:

– Marie är rädd för något… hon måste komma ihåg nu… det är dags… ni två måste få tillbaka kunskapen…

Ett par sekunders tystnad, och så den mäktiga rösten igen:

– … cirkeln är sluten!

Tystnad, och så kom en mer dämpad röst. Det var Marie som var tillbaka.

– Vad… vad hände? sa hon förbryllad. Jag försvann bort någonstans.

Jag förklarade vad som hänt, men hon vägrade tro mig. Långt senare insåg jag, att det stört hennes integritet, att bokstavligen talat användas som ett språkrör, utan att hon hade vare sig kontrollen över det eller visste vad som hade sagts.

Detta var min första direkta kontakt med denna varelse!

Redan kvällen därpå gjorde vi nästa experiment. Marie gick ned i hypnos och jag bad henne ta kontakt med vår gåtfulle vän.

Det dröjde närmare tio minuter, innan hon lyckades lokalisera honom. Sedan gick det fort att upprätta kontakten. Han kom in och talade. Vi hade inte så många minuter på oss, innan han måste bryta. Marie fick inte överansträngas i detta skede.

– Ni är mitt inne i ett stort utvecklingsskede! Allt går planenligt nu. Det arbete ni har gjort är över förväntan. Jag gratulerar!

– Vad är det för arbete? undrade jag förbryllad.

– Det är något som har med er utveckling att göra. Ni kommer att få vetskap längre fram.

– När skulle vi ha gjort det arbetet? frågade jag.

– Du själv har gjort ett utmärkt arbete med hypnosen och Marie har fångat upp det här med delfinerna helt riktigt.

– Delfinerna! sa jag häpet.

– Ja, det var ett nödvändigt steg. Vi ska inte gå in på det just nu. Viktigast i det här skedet var att ni lyckades att lösa upp Maries trauma från explosionen på Atlantis. Det har även lindrat din egen smärta, eftersom du var den man, som rusade in till den stora kristallen och utlöste explosionen! Men det har du kanske redan förstått?

Ja, jag hade anat det. Jag hade hoppats att det inte var så men innerst inne fruktat det värsta. Nu kändes det som en befrielse att få det bekräftat! En tyngd släppte från mitt bröst.

Underliga känslor tumlade om i mitt inre, men på något sätt kände jag ett stort förtroende för vad han sa. Det var som om jag alltid hade känt honom.

Jag ville fråga vem han var, men jag kom av mig. Det kändes inte så angeläget längre.

Så samlade jag ihop mig. Jag ville åtminstone veta hans namn.

– Får jag fråga vad du heter?

Inget svar, bara en lång tystnad som fick mig att tro att vi förlorat kontakten. Kanske var frågan lite indiskret? Nej, det kan den inte ha varit. Vi människor behöver ett namn eller en etikett för att kunna arbeta effektivt.

– Mitt namn är Lace! sa den mystiske varelsen.

Det lät typiskt engelskt eller amerikanskt (han uttalade det ”Lejs”). Nåväl, var han än kom ifrån så *kunde* han ju faktiskt heta Lace, men jag fick en känsla av att det inte var hans riktiga identitet, utan en pseudonym eller ett artistnamn så att säga.

– Ändra inte mitt namn! fortsatte Lace. Jag är mycket förtjust i det!

Jag insåg inte vad det kunde ha för betydelse om vi döpte om honom. Det var ju ändå bara ett internt namn mellan oss tre: Marie, Lace och mig.

Men ville han behålla namnet så var det godkänt för min del.

Lace fick han alltså heta.

Under de kommande veckorna utvecklade vi kontakten med Lace. Marie blev allt skickligare i att snabbt nå honom. Jag ville veta hur det gick till, och hon sa att hon på något vis tonade in sig på hans vibrationer, som var lika säregna som ett fingeravtryck.

Ibland gick det mycket fort. Rekordet var sju sekunder från och med att jag sövt Marie och bett henne att ta kontakt. Det var som om Lace stått och väntat på oss. Kanske var det han, som fick oss att ta kontakt med honom vid dessa tillfällen?

Ibland tog det mycket lång tid, men vi misslyckades aldrig.

Under de här första veckorna av kommunikation byggde vi upp ett ömsesidigt förtroende och en djup tillit.

11

Tre pelare av ljus

– Ametister! Ett berg av ametister?

– Sprängsten, men det finns mängder av ametister! Jag var där uppe i helgen och plockade en hel ryggsäck full.

Mannen som berättade var arkitekt. Jag kände honom ytligt sedan något år tillbaka.

I syfte att bygga ut vattenkraften hade man sprängt en tunnel för vatten mellan två sjösystem. Under arbetet hade man hamnat mitt i en åder med ametist. Stenmassorna hade man lagt upp i ett väldigt berg av tiotusentals ton material. Där låg även ametisten.

Det var inte någon nyhet. Det aktuella området låg strax väster om Bergslagen, som är ett av jordens mineralrikaste distrikt – mitt i Sverige. Det finns historier om ”ametistsjöar”, och jag har talat med personer som själva sett dem.

Jag funderade över vad mannen sagt. Så ringde jag upp honom dagen efter och frågade om han möjligen kunde tänka sig att ge en exakt position för ”ametistberget”. Eller var det en hemlighet? I så fall skulle jag inte…

Han lämnade glatt och villigt ut alla fakta. Jag hämtade en karta och fick en exakt färdbeskrivning.

Jag pratade med Marie. Kunde vi inte göra en utflykt till helgen och plocka ametister? Det var visserligen trettio mil att köra men…

Det var heller inget problem. Marie blev verkligen glad. Hon tog hand om matinköpen, och jag packade ned mina specialprylar, campinggrejor och geologutrustning.

Så drog vi iväg. Efter ett antal timmar hade vi lokaliserat stenhögen och satte igång att rekognoscera.

Truckvägen uppför berget glittrade bitvis i solen av små, violetta halvädelstenar. Vi fann även några större ametister och en sammanhängande familj – ett kluster – av ljust violetta, underbara små stenar.

För att göra en lång historia kort, det fanns just inga större fyndigheter, i varje fall inte i den utsträckning vi föreställt oss. Det var väl ungefär som i guldrushens dagar: ett magert resultat för de flesta.

Det var en angenäm utflykt ändå. En skön avkoppling i rätt tid. Dessutom fick vi möjlighet att prata om det vi höll på med: att nysta upp mystiska händelser och ramla rätt in i nya äventyr.

På kvällen fann vi ett litet, men mysigt och rofyllt hotell. Vi valde ett rum i ett ganska nybyggt annex. Det var i början av maj och lågsäsong. Naturen låg i startgroparna för en ny grönskande sommar.

Rummet hade två separata sängar, men Marie bäddade åt sig själv på golvet; en lustig egenhet hon har ibland. Själv säger hon att hon trivs att sova på golv, speciellt när sängen inte känns bra eller står fel.

– Det känner jag direkt, sa hon.

Nästa dag var en söndag. Vi skulle ha gott om tid innan vi behövde resa tillbaka till Stockholm. Båda tänkte vi därför samma tanke: Skulle vi inte kontakta Lace, för att höra om det fanns något han kunde tipsa om ur sitt mer kosmiska perspektiv? Han hade ju sagt att vi kunde ta kontakt med honom när vi ville.

Marie gick in i hypnotisk trance. Lace kom in, och sedan var det som förgjort! Jag insåg att det var bäst att glömma mina banala frågor, som jag i en hast plitat ned på ett papper. Det var helt andra saker i görningen!

– Det här är ingen nöjestripp ni gör, sa Lace rakt på sak. Resan är planerad av… *oss*. Ametisten var bara en förevändning för att få er bort från Stockholm. Lyssna noga! Morgondagen är extremt viktig! Ni kan göra vad ni vill på förmiddagen. Koppla gärna av.

Nyckelorden är: balans och harmoni!

– Jaha, sa jag.

– Klockan ett, fortsatte Lace, *exakt klockan ett* måste ni vara vid en speciell sjö. Det är den bästa punkt i norra Europa vi kan gå in i just nu. Där kommer det att hända något. Ni kommer att få ett ”påslag”. I första hand gäller det Marie, men även du kommer att få din del. Resultatet blir en frekvenshöjning.

Jag ville veta vad han menade, och han svarade kort att det var en vibrationshöjande effekt i medvetandet. Det gjorde mig inte mycket klokare, vilket jag stillsamt påpekade.

– Ni människor saknar den kunskapen, sa Lace. Jag beklagar därför att en förklaring inte kan ges.

– Har inte jag och Marie den kunskapen?

– Ni människor! Mänskligheten. På er planet.

Det Lace sa gjorde mig perplex. Jag hade aldrig riktigt funderat på vem han var. Indirekt sa han nu, att han inte var en människa. Han var… *utifrån*.

– Glöm inte tiden! avbröt Lace mina tankar. Ni får under inga omständigheter göra en miss…

– Vänta! Hur hittar vi till sjön?

– Marie hittar sjön!

Jag protesterade.

– Hon har ju aldrig varit i den här delen av landet!

– Hon har flugit. Gått ur kroppen när hon sovit. Vi har visat henne sjön. Hon kommer att hitta den i morgon. Vi måste bryta här! Meridianerna fladdrar. Kan vi bryta?

– Vänta! bad jag. Säg bara var sjön ligger! Jag tar fram kartboken!

– Ja, det är accepterat, men vi har kort tid på oss!

Jag hämtade bilatlasen och slog upp sidan för området där vi befann oss.

– Så där! sa jag.

– Ni ska köra fyra mil mot sydväst! instruerade Lace.

– Det går inte, sa jag lamt, det finns bara skog, ingen väg.

– *Positionen* är fyra mil sydväst. Där finns en sjö. Ett ögonblick…

Det blev helt tyst i fjorton sekunder, innan Lace återkom.

– Ursäkta mig, sa han. Vi gjorde en kontroll. Det finns en bilväg ända fram till sjön. Ni kommer att nå den på en omväg. Kan du hitta sjön? Den heter Säveln… S-Ä-V-E-L-N…

Förbluffad fann jag en sjö med det konstiga namnet.

– Ja, här är den!

– Klockan ett i morgon måste ni vara vid sjöns södra sida! sa Lace.

– Var där? Det är flera hundra meter att välja på.

– Platsen måste ni själva finna! Några frågor? Jag är ledsen, men vi *måste* bryta nu…

Lace försvann bort och där satt jag. Marie hade aldrig tidigare varit här. Hon hade inte tagit i bilkartan under dagen. Jag hade agerat kartläsare och hon hade rattat bilen.

Nu beslöt jag att inte säga ett knyst till Marie. Medan hon fortfarande var i trance, memorerade jag noga kartan, gömde sedan undan den och kassettbandet. Alla spår var bortsopade.

Marie vaknade och hade som vanligt inget som helst minne av Lace. Hon frågade sömnigt vad han svarat på våra frågor.

– Ingenting, sa jag, jag frågade aldrig. Men han ville att vi skulle söka upp en speciell plats i morgon.

Mer fick hon inte veta. Hon gäspade och ställde av någon anledning inte fler frågor.

Vi sov gott under natten, vaknade pigga och utvilade, och checkade ut i god tid.

Jag slog mig ned bakom ratten och föreslog att vi skulle köra söderut en bit. Kartboken var undangömd, men jag visste precis var jag skulle ta av.

– Okej, sa Marie.

Gemytligt småprat. Titta ut genom fönstren. Härliga vyer. Beundra vacker natur. Uppleva skönheten. Känna lycka i bröstet.

I hög fart passerade vi en cafeteria vid en avtagsväg.

– Stopp! ropade Marie. Det var något konstigt med det där huset! Kan vi vända? Jag måste in där. Det kan finnas en tavla på väggen eller något.

Jag fick köra en bit, innan det gick att vända. Medan jag väntade på Marie i bilen utanför serveringen, upptäckte jag – kartboken hade jag snabbt plockat fram – att jag precis missat den första avfarten. Det här var just den lilla väg, som vi skulle ha kört in på.

Marie kom ut ur cafeterian med en fåraktig min.

– Det fanns inget att se, sa hon eftertänksamt och skakade på huvudet, medan hon med van hand sköt in två apelsinjuice i handskfacket. Så tittade hon på mig.

– Servitrisen frågade om vi var turister. Hon hörde det på min dialekt. Så sa hon, att då måste vi absolut köra upp på utsiktsberget.

Marie pekade. Det var någon kilometer bortåt den lilla vägen. Utmärkt! Mina mungipor drogs upp i ett belåtet grin, men samtidigt knep jag ihop läpparna. Det var ett tydligt kroppsspråk. Kroppen skvallrade, medan själen försökte att dra ned rullgardinen.

Marie gav mig en forskande blick.

– Vad är det, Lennart?

– Inget särskilt, sa jag belåtet. Då åker vi.

Hon nöjde sig med det svaret.

Tiden började nu dra ihop sig, så det blev en snabb titta-på-utsikt-och-avverka-traktens-sevärdhet. Det var vackert, men den bofasta befolkningen får ursäkta. Plikten kallade oss vidare på det mystiska äventyrets väg.

Marie blev nu mer uppmärksam. Hon såg intensivt på vyerna vi passerade. Antagligen var hon inte medveten om det själv.

I en lång, mjukt svängd nedförsbacke, ropade hon plötsligt till.

– Här är det! Sväng in här! Bromsa!

Jag svängde in, men stannade i mynningen av den nya vägen.

– Vad är det, Marie? sa jag med en frågande, halvt utteråkad min. Varför ska vi in här?

– Kör! sa Marie övertygat, bara kör! Jag känner igen mig här! Jag *måste* åka den här vägen!

Maries ögon lyste med en nästan febrig glans. Själv höll jag utkik efter en kyrka, som jag hittat på kartan. Efter drygt tio kilometer ropade Marie till.

– Här! Vi skulle ha svängt till höger. Det är här!

Jag var inte helt säker, men insåg efter några hundra meter att det var den rätta vägen. Några kilometer senare var vi framme vid den sjö, som Lace hade angett.

Marie hade hittat sjön!

Då först berättade jag vad Lace hade sagt kvällen innan.

Marie nickade lugnt. Hon mindes att hon hade sett skogarna och bergen från ett fågelperspektiv, och det var något hon hade suttit

och grubblat på och inte förstått. Inte förrän nu.

Ändå kändes det inte riktigt bra. Vi körde tillbaka en bit, parkerade i skogskanten och gick ned till sjön. En halv kilometer bort fann vi ren vildmark runt sjöns utlopp, som var en bred å. Ett litet fågelparadis. En plats som skulle inspirerat en japansk landskapsmålare. Ett mycket starkt, mättat ställe.

Ett lugn bredde ut sig över oss. Det var som om tiden stod stilla. Något påverkade mig intensivt.

Marie blundade och började efter några minuter tala.

– Det är tre energier. Tre pelare av ljus sänker sig ned… nej, det är tre lysande varelser… en ställer sig framför oss och de andra på var sin sida. De lägger en kupol av pärlemorskimrande energi runt oss…

Jag hade ingen bandspelare med mig. Därför avstår jag från att återge vad hon sa. Det skulle inte ge rättvisa fullt ut åt hennes upplevelse. Dessutom har jag inte tillåtelse att redogöra i detalj för den.

När jag tänker på det efteråt, så förstår jag bättre de upplevelser människor har haft av ljusgestalter, och som sedan återgetts i ord och bild. De är kanske inga fantasier.

Det som många upplysta, moderna människor avvisar som inbillning kan vara ren naturvetenskap: ett avsiktligt ”påslag” av energi för att förändra en människas vibrationstal och sätt att fungera, åstadkommet av ”intelligenser”, som överskuggar vår planets utveckling, fast vi aldrig har velat medge det.

Marie kommunicerade med den här ljusgestalten, som stod rakt framför oss. Den frågade oss mot slutet, om vi var beredda att kasta våra blockeringar. Marie blev perplex av frågan. Jag såg att den störde hennes integritet, och hon ville dra sig undan.

Jag förklarade att *jag* var beredd att göra det! Jag ville gå vidare i min utveckling. Med stor intensitet deklarerade jag att om det stod i min makt, så skulle jag släppa det som hindrade mig!

Då sträckte Marie på sig och sa, att *hon* också valde att släppa sina blockeringar!

Efter det kom ett starkt påslag i våg efter våg. Marie beskrev ljus och färger som gick genom kroppen. Efteråt var hon yr och kunde inte stå på benen. Det tog en kvart innan hon blev sig själv igen.

Vad upplevde jag själv?

Just ingenting. Jag kopplade av och fokuserade hela min uppmärksamhet på Marie och lyssnade till hennes beskrivning.

Men efteråt! Jag kände yrsel för första gången i mitt liv. Yrsel! Det svirrade för ögonen. Det sjöng i huvudet. När jag reste mig upp, snurrade landskapet och jag kunde inte fästa blicken.

Det var min *medvetna* behållning av äventyret.

Marie däremot var förändrad efter den här upplevelsen. Hon hade fått ytterligare ”förmågor”. Hon var klart känsligare och fångade upp saker mycket snabbare.

Det verkade som om kontakten med delfinerna var början, och detta var lektion nummer två.

Skulle det bli en tredje lektion?

12

Ringen och attentatet

Efter Maries upplevelse av ljuspelarna eller ”ljusgestalterna”, lämnade vi området. ”De” hade sagt att vi inte fick stanna kvar där.

Vi bilade iväg någon mil, innan vi fann en rastplats. Vi plockade fram gasolköket och lagade en lätt måltid. Så här dags borde vi ha varit hungriga, men upplevelsen satt kvar i både kropp och själ.

Resten av eftermiddagen flöt vi omkring på småvägar och njöt av naturen. Tiden gick, skymningen kom och fann två drömska barn.

Tidspressens ande dök upp och skapade ytterligare två motorvägsfantomer, som likt flygande vålnader ilade genom landet, utan att att se just något annat än en smal strimma asfalt framför sig.

Vid en mack bromsade jag in, tankade fullt, gick in och betalade. När jag kom ut, satt Marie helt orörlig och stirrade rakt framför sig.

– Jag har sett Lace, sa hon lakoniskt.

– Var då?

– Alldeles där framme. Mellan volkswagenbussen och långtradaren.

– Fick du… någon kontakt? Jag menar… kunde du uppfatta någon information eller så?

– Han bara visade sig. Jag tror att han vill att vi tar kontakt med honom!

– Det gör vi när vi kommer hem, avgjorde jag. En kort stund bara! Du behöver sova.

Marie sa ingenting. Hon verkade förbryllad över något.

– Vill du köra? frågade jag.

– Vill inte du?

– Jag är trött, och jag tänkte titta lite på kartan.

– Okej, sa Marie och sken upp.

Hon gillar verkligen att köra bil.

Vi småpratade lite, men mest satt jag försjunken i kartan. Jag tittade på småvägar, letade efter sjöar och skogar, dit vi kunde åka en annan gång. Tjugo minuter gick, kanske mer.

Det var då det hände! I samma ögonblick jag lyfte blicken från kartan, fladdrade något förbi vindrutan. En stor fågel! Eller var det bara en odefinierbar bit tyg, som lossnat från en bil framför och majestätiskt seglade iväg i vinden?

Jag vände mig snabbt om, men såg inte vart det där, vad-det-nu-var, tog vägen.

– Du såg den! utbrast Marie.

Jag mötte hennes blick. Hon såg triumferande på mig! Ögonen lyste av en glödande energi och febrig glans.

– Lennart! flämtade hon. Det där var… *örnen!*

Jag visste inte vad jag skulle tro.

– Det här måste betyda något! sa Marie. Jag tror Lace absolut vill få kontakt med oss. Kan vi inte stanna?

Jag tyckte gott vi kunde vänta tills vi kommit hem. Men jag var hungrig och vi hade lite bröd och frukt kvar. Vi hittade ett vackert skogsområde, och där parkerade vi i en glänta.

Jag bad Marie, som hade bilnycklarna, att plocka fram något ätbart ut bakluckan, medan jag försvann ut bland träden ett ögonblick.

Luften var härlig och det kändes skönt att sträcka på benen. Det var en mäktig skog. Väldiga hundraåriga granar susade sakta i vinden.

När jag återvände till bilen, var Marie försvunnen. Nycklarna låg kvar på bagageluckan. Just som jag skulle låsa upp, upptäckte jag Marie. Hon satt på passagerarsidan i framsätet. Försiktigt gled jag in bakom ratten, för att inte störa henne om hon ville sova en stund.

Hon sov inte, men ögonen var halvslutna.

– Jag ser Lace, sa hon drömmande, vid granen därborta.

– Då tar vi kontakt med honom! beslöt jag.

Med en snabbinduktion förde jag över Marie i hypnos. Det tog kanske två minuter, så kom Lace in. Rösten var Maries men det låg kraft, dynamik och pondus i orden.

– Lace är här!

Jag hälsade på honom och blev sedan tyst. När jag inte sa något, fortsatte han själv.

– Du känner ju redan till bakgrunden till ringen som du har fått av Marie, sa Lace.

Det var en överraskande inledning. Javisst kände jag till ringen och dess märkliga historia!

Marie bad mig en dag prova en ring. Den passade mitt finger helt perfekt. Hon ville då att jag skulle ta hand om den och bära den vid speciella tillfällen. Fast hon sa aldrig att jag fick den.

Ringen hade korsat Maries väg i Israel en gång på 70-talet, när hon var där som turist.

Redan ankomstdagen dök en man upp i hennes väg tre gånger. Hon trodde först att det var en egendomlig slump, men dagen efter märkte hon att hon var skuggad. Mannen var ingen typisk israel. Han hade snarare ett arabiskt utseende, fast håret var en stor, burrig afrofrisyr.

Tredje dagen satt hon på en trottoarservering. Då kom mannen fram till hennes bord och slog sig ned. Han sa att han hade en gåva till henne.

Marie protesterade. Hon gjorde klart för honom att en förväxling måste ha skett.

Araben skakade på huvudet och lutade sig framåt:

– Det är Ni, som ska ha ringen, och en dag kommer Ni att förstå varför!

Marie svarade kort, att hon var där som turist och inte kommit för att hämta någon ring. Dessutom var det ingen damring. Den var alldeles för stor för henne.

Araben såg lugnt in i hennes ögon ett ögonblick och fällde sedan en underlig kommentar:

– Ringen är en bricka i ett spel. Den passar ringfingret på någon, som har lösningen på gåtan. Ta väl hand om den!

Så lade han ringen på bordet, reste sig upp, log och gick.

Marie ansåg att mannen måste vara sinnesförvirrad, för att inte säga skvatt galen. Innan hon hann hämta sig, var han försvunnen i folkvimlet.

Hon synade ringen. Det var en klackring i 18 karats guld. Den vackra, svagt grönskimrande stenen var fasettslipad på undersidan.

Hon hoppades få syn på den mystiske främlingen på nytt före hemresan, för att kunna återlämna ringen, men han var som uppslukad av jorden. Hon fick aldrig veta vem han var.

På något sätt fascinerade ringen henne. Hon bar den av och till i många år, fast den var alldeles för stor för henne. Det var något konstigt med ringen, sa Marie, för hon observerade snart att när hon hade den på sig, inträffade ofta märkliga ting. Om det fanns magiska ringar, då var det här en sådan ring, skämtade hon.

När Lace började tala om denna ring – jag hade rent av burit den på resan nu – så blev jag ytterst förvånad. Samtidigt insåg jag att han kanske kunde kasta något ljus över dess ursprung.

– Ja, sa jag, det stämmer. Marie fick en ring av en arab i Tel Aviv.

– Det var ingen arab, fastslog Lace, han var indier.

– Indier? sa jag förvånad.

– Ja, indier.

Lace tystnade några sekunder och jag tänkte efter. Varför ger en gåtfull indier med arabiskt utseende en svensk flicka en dyrbar guldring i Israel?

– Egentligen, fortsatte Lace, var det ett annat par som skulle haft ringen, men de föll ur. Nu är Marie och du det par som står i tur att göra det här arbetet.

Jag begrep just ingenting. Vilket arbete?

– Om ni vill spara tid, sa Lace, så kan ni köra iväg nu. Om du kör, så kan Marie vara kvar i trance. Det går bra.

Jag startade bilen samtidigt som jag reflekterade över Lace. Var fanns han? Utanför bilen? I så fall – tanken roade mig – kunde jag köra ifrån honom? Flög han med ovanför taket? Bara hans medvetande kanske? Fanns han i bilen på något sätt? Projicerade han sig?

Då jag kommit upp i 90 km/tim, såg jag på Marie. Hon låg bekvämt lutad med huvudet på en kudde mot nackstödet.

– Är du kvar, Lace? frågade jag.

– Jag är här!

– Vad hände med det där andra paret?

– De är döda!

– Döda!? utropade jag bestört. Vad hände?

– De omkom i en trafikolycka, svarade Lace, och det är därför jag kommit in nu. Ni svävar i stor fara! Just nu förbereds ett attentat mot er!

– Ett attentat!?

– Ja, *Krafterna* vill röja Marie och dig ur vägen! Ni börjar bli farliga för dem!

Det var första gången Lace nämnde ”Krafterna”. Först trodde jag att det var ett dåligt skämt, men jag skulle inom några timmar få erfara, att det var en i högsta grad påtaglig realitet!

– Ni kör för fort! återtog Lace, alldeles på tok för fort. Jag vet att ni har bråttom för att Marie vill lägga sig tidigt i kväll, men jag ber er att ni sänker farten. Det får inte hända något med er nu. Vi ser att trafiken är gles. Ligg gärna en bra bit under fartgränsen, när ni inte har bilar alldeles bakom er.

Han gjorde en paus, medan jag försökte smälta vad han sagt och vad detta innebar.

– Det blir mest kritiskt när Marie har lämnat av dig vid din bostad för att köra hem till sig. Hon ska då välja en annan väg och vara *mycket observant!*

– I så fall, sa jag, är det inte bäst att jag följer med i bilen, så kommer hon kanske hem säkrare?

Jag kände en stark önskan att beskydda Marie.

– Vi tror inte att det behövs, men hon måste vara mycket vaksam! Informera henne om detta, när hon vaknar ur hypnosen: Hon skall välja en annan väg, köra mycket långsamt och noga iaktta bilar som kommer från sidan. Vi är inte säkra på hur attacken kommer att sättas in, men den bil som kommer att användas är en stor, tung bil i mörk färg.

– Ja, det är uppfattat! Vi ska köra långsamt och vara observanta. Men jag vill att Marie sover över hos mig i natt. Kan hon inte göra det?

– Nej, hon måste träna sig i att möta Krafterna! Det är nödvändigt, för att ni ska kunna gå vidare i ert speciella arbete.

Så dök något upp i mitt huvud, men jag hann aldrig formulera en

fråga. Lace måste ha läst mina tankar.

– När Marie ser mig eller uppfattar mina vibrationer, sa han allvarligt, så försök att ta kontakt med mig inom något dygn eller så, men visar jag *örnen*, då är det mycket kritiskt! *Då gäller det timmar eller bara minuter!*

– Kommer örnen… från dig? utbrast jag häpet.

– Vi sänder örnen vid fara!

– I boken om Uri Geller fanns en stor hök, som dök upp ibland. Man tolkade den som att en fara hotade, men att man hade beskydd.

– Ja precis. Det är den… örnen.

– Finns det något samband…

– Det finns ett samband mellan Marie, dig och Uri Geller.

– Jag menade mellan dig, Lace, och de intelligenser som påstods stå bakom Uri Geller.

– Ja, det finns ett samband, men vi kan inte gå in på det för närvarande. Var observanta! En fara hotar, men ni har beskydd!

Kanalen till en annan värld bröts och vi fortsatte färden. Jag väckte Marie ur trancen, medan jag fortsatte köra. När hon var helt klar, informerade jag henne om ringens bakgrund och den fara, som vi nu hade att möta.

Vi samtalade lågmält om vad allt detta kunde betyda. Efter en dryg timme svängde jag upp framför mitt hus. Jag frågade Marie om hon ändå inte ville övernatta hos mig, men hon sa att hon ville köra hem. Jag tyckte det var riktigt kusligt att släppa iväg henne, för det var ganska mörkt ute nu.

Vi kom överens om att hon skulle ringa mig så fort hon kommit hem.

Det blev en lång och orolig väntan för mig.

Äntligen ringde telefonen!

Det var en omskakad Marie, som berättade vad som hade hänt!

Hon hade tagit en helt annan väg. I stället för att köra raka vägen, hade hon först kört åt helt motsatt håll, sedan hållit en 90 graders kurs, innan hon i en stor båge tog sig hem.

Halvvägs hemma hände det! Marie passerade just en vägkorsning, när en mörkblå amerikanare i hög fart kom in från sidan med släckta strålkastare.

Bilen körde mot rött ljus.

Marie tvärbromsade och den mörka bilen passerade bara någon decimeter framför hennes front. Den accelererade och försvann snabbt från platsen.

Marie sa skärrad att om hon inte hade kört så långsamt och varit observant, så skulle hon inte ha varit i livet nu.

Jag kände en stor tacksamhet mot Lace. Samtidigt var jag lite förbryllad. Det var något som inte stämde. Vid nästa kontakt vi hade, ställde jag honom mot väggen.

– Antag, sa jag, att vi inte hade fått varningen. Då hade vi kört fortare. Marie hade då varit hemma långt innan den här mörka bilen var ute. Dessutom skulle hon ha tagit sin vanliga väg, långt ifrån den bilens position.

Lace blev mig inte svaret skyldig.

– Det fanns flera mörka bilar ute. De låg i vänteläge och kunde sättas in på flera platser och vid flera tidpunkter. Krafterna blev förvirrade av att Marie valde en helt omotiverad väg. Det blev en improviserad attack för dem. Ni klarade av det här utmärkt!

Efter denna skakande händelse ökade vår tilltro till Lace. Hittills hade vi varit lite avvaktande. Det störde Maries integritet att en yttre intelligens gick in och lånade hennes röst, medan hon själv inte fick veta vad som utspelade sig.

Själv hade jag varit lite reserverad, därför att jag alltid är van att styra mig själv. Lace var ett okänt fenomen för mig. Jag ville veta exakt vem han var. Jag ville ringa in honom och undersöka var gränserna gick för hans kapacitet. Men han gled ständigt ur nätet.

Om jag skall släppa in en medarbetare, så bedömer jag hans kvalifikationer för det tänkta arbetet. Ingen vill ha ett gökägg i boet. Ett ägg som ser ut precis som de andra. Samma storlek, grundfärg och teckning. En blivande gökunge, som tar all mat och bara växer och växer, och som en dag har knuffat ut alla andra.

Fast det var en känsla, som låg mer på ett personligt plan. Rent vetenskapligt var jag nyfiken – oerhört nyfiken – på hur allt detta märkliga skulle sluta.

Lace anställde sig själv och klev utan att tveka rakt in i våra liv. Vem var han? Varifrån kom han? Och varför?

Vi var ute i ett okänt ingenmansland. Vi rörde oss i den dimmiga skymningszonen mellan två världar. Utan karta och kompass. Marken under oss var ett gungfly.

Så denna okända intelligens – Lace – som ständigt manade oss: – Ni är på rätt väg! Fortsätt framåt, bara fortsätt!

13

Upp i frekvens – igen

En månad senare var vi tillbaka i ”stenrika” Bergslagen. Målet var en mineralmässa i den lilla orten Kopparberg. Det är en härlig mässa, som anordnas varje år av en geologisk förening. Utställarna kommer från hela landet, men även Norge, Finland och Tyskland bidrar med många deltagare.

Ett hundratal bord med mineral och halvädelstenar ute i gröngräset. Strålande väder och blå molnfri himmel. Så en stor loge fylld av ytterligare bord. Vackra former och praktfulla färger. En utsökt, tidlös konstutställning, där naturen själv är mästaren.

Skön, nästan uppsluppen stämning. Glada entusiaster – amatörer och proffs.

Marie och jag drev omkring där i några timmar. Köpte bergkristall, ametist, citrin och guldglänsande svavelkis. Plus rariteter man sällan ser i butiker.

Vi var inte klara utomhus när Marie prompt skulle gå in i logen. Jag följde efter och fastnade vid ett bord med sällsynta kristaller, som jag aldrig förut sett.

Rätt som det var upptäckte jag Marie långt borta. Hon såg så konstig ut, och jag tog med henne ut i solen igen. Mådde hon inte bra? Jo, allt var bra, men hon hade upplevt något som hon inte kunde förklara. På det följde en lätt yrsel.

Ville hon gå till bilen och sätta sig? Nej, hon var helt bra och ville gå in igen. Det där konstiga var över och skulle inte komma tillbaka. Hade hon haft liknande symtom förut? Aldrig, försäkrade hon. Hon var fullt frisk.

Kvällen kom och vi åkte ned till ett mycket naturskönt område, Nittälven. Det är en smal och slingrande älv, ett eldorado för folk som paddlar kanot. En riktig liten djungelflod med lummiga buskar

och träd, som hänger ner över flodbanken.

Vi lagade lite mat och njöt av den mättade, stämningsfulla vildmarken. Lyssnade till ljud i stillheten. Det finns mycket bäver här, och är man riktigt tyst, så kan man få se djuren plöja genom vattnet i skymningen.

Natten kom sakta smygande och vi övernattade i bilen, insvepta i sovsäckar och filtar.

Länge efteråt talade vi om den natten. Jag är tränad att sova ute i tält under svåra förhållanden, men den här natten var unik. Det var kallt, förfärligt kallt, en egendomlig kyla som gick genom märg och ben.

Morgonen kom med solens livgivande strålar till två små frusna människobarn. Dagens gåva för den värme, som natten tog. Snart var bilen genomvarm och strax därpå stekhet.

Vi tog det lugnt på morgonen och var först efter klockan tio på rullande fot igen. Efter någon timme kom en egendomlig rastlöshet tillsammans med matthet smygande över oss. Vi körde av huvudvägen, in på en mindre skogsväg och stannade där vi såg en sjö skymta inne bland träden.

Marie ville vila. Femtio meter in i skogen bredde jag ut en filt i blåbärsriset (det fanns inga mogna blåbär ännu). Jag drog ned dragkedjan på en sovsäck och skapade ett duntäcke, som jag varsamt bredde ut över henne. Hon somnade genast som ett barn.

Så satte jag mig ned bredvid henne och gjorde anteckningar i min dagbok. Jag skrev ned dagens händelser summariskt och kände då en längtan efter att få tala med Lace. Vi hade några tankar om resmål, men jag ville höra hans synpunkter först.

Marie mumlade något i sömnen. Hon verkade lite orolig. Jag böjde mig framåt och viskade tyst:

– Var är du?

Hon reagerade inte. Jag lutade mig närmare hennes öra och viskade något högre.

– Var är du någonstans?

– Det känns… som om jag… svävar.

– Du svävar?

– Ja, högt upp…

Marie hade möjligen gått ur kroppen. Det är inget ovanligt fenomen. Många människor anser sig uppleva detta av och till under sömnen. Minnet släcks i regel när de går tillbaka till kroppen. Ibland startar sedan ett drömmande som speglar den utomkroppsliga upplevelsen, precis som drömmen kan spegla händelser, som vi upplevt under dagen.

Fenomenet är omstritt, kanske mest för att inga experimentella bevis har presterats. Det har kallats astralprojektion, men har inom forskningen fått beteckningen ut-ur-kroppen-upplevelse (UKU) eller på engelska Out-of-the-Body-Experience (OBE).

Marie kan hålla länken med kroppen så öppen, att hon kan tala med mig om sina upplevelser medan de pågår. Det är något hon spontant utvecklat under våra många timmar av hypnos.

Även om tillståndet är fascinerande och inbjuder till många intressanta experiment, så var det inte det jag önskade just nu. Jag ville föra över henne till den form av trance, som jag har benämnt Z-nivå, och som vi bäst lyckats nå via hypnosen.

– Vill du gå ned till Jorden? Jag vill tala med Lace. Sök upp honom!

Hon gjorde ett försök.

– Det skär i huvudet när jag går nedåt, jämrade hon sig.

Uppenbarligen var hon väldigt högt upp i frekvens, och jag ville inte ta ned henne för fort. Resultatet kunde bli en mycket besvärligt huvudvärk. Det hade vi fått erfara förut.

– Försök att få kontakt med Lace utan att gå nedåt. Jag gav henne en liten stund att stabilisera sig, innan jag talade till henne igen.

– Hur känns det?

– Bra, men det är en störning här.

Hon sträckte upp armen och rörde den sakta ovanför blåbärsriset. Handen vreds tills den öppna handflatan fångade upp något. Hon följde sedan detta föremål som rörde sig genom skogen.

Medan Marie låg på filten och jag satt upp, så hade en bil stannat en bit från vår. Ett äldre par klev ut och plockade fram ett campingbord, två stolar, kaffetermos och en påse. Sedan gick de sakta in i skogen och ned mot sjön. De passerade oss på ett avstånd av cirka trettio meter.

Inte ett ljud kunde jag uppfatta sedan de stängt bildörren, men Marie som låg ned på filten – skymd av blåbärsriset – och blundade i ett förändrat medvetandetillstånd kunde exakt följa deras väg med handen.

Det var komiskt, men lite pinsamt.

– Ta ned handen! viskade jag.

– Det är en störning här! sa hon bestämt. Jaga bort den!

– För tusan, ta ned handen! väste jag.

Fast jag gjorde det mjukt. Man väser inte åt någon som befinner sig i trance eller hypnos.

Hon fortsatte att vrida handen som en parabolantenn mot en TV-satellit.

– Störningen är kvar! konstaterade hon igen. Jaga bort den!

Länge efteråt skrattade vi åt händelsen, som vi döpte till ”Det strävsamma gamla paret”.

Men nu var det Lace som gällde.

– Jag vill fråga Lace om en sak, sa jag. Var finns han?

Först blev det jobbigt för henne. Hon andades tungt och oregelbundet, men så lossnade det. Det blev en perfekt intoning.

– Han är nära, svarade hon till sist med lugn röst. Han är med här.

Det dröjde ytterligare ett par minuter, innan kontakten var uppkopplad.

– Lace är här! sa vår kosmiske vän.

– Hej Lace, jag har några frågor.

– Det går bra, men först vill jag göra en kommentar. Vi har gett både dig och Marie energi. Marie fick ett påslag, som gav för mycket energi. Vi räknade inte med att hon skulle vara så mottaglig som hon var.

– Borde man inte bli pigg av energi? invände jag. Vi är ju faktiskt helt utslagna!

– Inte av den här energin! Det är en stor omställning, som sker i kroppen. Ändå är vi försiktiga. Hade vi släppt på för fullt, skulle Maries nervsystem ha flammat upp och bränts ut på ett ögonblick, precis som när en glödlampa får för hög spänning.

– Gick ni in, när vi var nere vid älven eller på stenmässan?

– Det var vid stenarna. Inne i huset.

– Var det därför hon ville gå in i huset?

– Ja. Hon stannade vid ett bord nära ingången, där en kristall fascinerade henne. Hon var tvungen att komma och ställa sig på en viss frekvens och det gjorde hon där. Då passade vi på att trycka på knappen.

– Aha, var det det som hände!

– Ja, den här resan är ingen lustresa. Det är en utvecklingsplan fast ni inte har förstått det ännu.

Jag fick en idé. En god vän, som har ett sommarhus i den här delen

av landet, har visat mig ett märkligt ställe där kompassen visar helt fel. Nålen pekar in mot en punkt i terrängen, en liten nordpol i miniatyr.

Dit ville jag ta Marie för hon reagerar på magnetfält.

Jag bad Lace om en kommentar.

– Magnetpunkten kan ni åka till. Marie kommer att bli väldigt yr och du kommer att få roligt! Stanna inte för länge där, men det förstår du kanske själv.

– Mm. Är det något mer vi kan göra?

– Det är viktigt att vara i balans. Morgondagen är väldigt viktig! Det är något som arbetar hela tiden. Därför är det bra att följa med i det.

– Något som arbetar? frågade jag förbryllad.

– Några energier. Ni surfar på en stor våg! Stå kvar på fronten av vågkammen och forsa fram!

– Vad händer i morgon?

– Klockan tre kommer en kraftig frekvenshöjning – igen.

– Var ska vi befinna oss då?

– På en stark punkt! Det är inte så viktigt exakt var den här gången. Ni ska vara i balans till kropp och själ. Det kommer in krafter som är *väldigt* starka, kan jag säga.

Resten av sessionen talade vi om mer privata saker, som jag utelämnar här. Jag vill bara nämna, att det var ett samtal där Lace demonstrerade sina utomordentliga kunskaper i psykologi och pedagogik.

Hade vi sådana lärare, tänkte jag, skulle världen kunna se annorlunda ut efter ett par generationer.

Så åkte vi vidare och var inom en timme framme vid ”den magiska

magnetpunkten”.

Kompassen blev yr och pekade nedåt. Marie blev yr och – Lace hade rätt – det såg faktiskt roligt ut! Hon vinglade omkring som en berusad höna. Jag hämtade bilen, körde ända fram och drog in henne. Så backade jag snabbt ut ur farozonen.

Förmodligen var det en spetsig malmkropp som gick upp nära markytan. Jag gick ensam in i zonen igen och fann en liten bit magnetiskt järnmineral efter en stunds letande.

Till förhistorien hör att när Marie var hemma hos mig en gång, så råkade hon sätta sig på en stark magnet som låg under en soffdyna. Hon blev alldeles yr och när hon sedan körde hem tilltog yrseln, och hon blev tvungen att ringa från bilen till en väninna som kom och hämtade henne. Konstigt nog blev Marie häftigt förälskad i den där magneten. Hon fick behålla den och hade den ofta med som en maskot.

Kvällen kom och vi tog in på ett motell. Dagen efter körde vi söderut. Lace hade bett oss söka upp en stark punkt. Jag gjorde upp en plan att vi skulle söka oss till de trolska Tivedenskogarna.

Vid sjön Vättern gjorde jag en obegriplig miss och vi hamnade på fel sida av den långsträckta sjön.

Hur som helst, det kunde gå lika bra. Jag kom att tänka på Omberg, som jag minns som ett harmoniskt område. Vi körde utmed den natursköna, men högt belägna vägen närmast sjön.

– Jag skulle vilja sitta under en liten ek och meditera, sa Marie drömmande.

Det fanns inga ekar just där. Vi provade den inre vägen och fann en parkeringsplats närmast toppen. Tiden började bli knapp. Klockan var redan kvart i tre.

Fem minuter senare stod vi på toppen av Omberg och fann snart en liten ek, som växte för sig själv på norra sidan.

– Där är den ju! ropade Marie förvånat. Det är den jag har sett! *Jag har drömt om den!*

Vi slog oss ned och beundrade den vackra utsikten. Det var som i fjällen, det fanns en mäktighet som var nästan tryckande. Något odefinierbart tog andan ur oss.

Klockan slog tre. Marie kände starka ljusenergier. Hon blundade först men slog sedan upp ögonen och pekade ut vad som hände i luften ovan berget. I fullt vaket tillstånd såg hon sedan Lace diffust stå snett till vänster, något nedanför oss. Hon kunde fortfarande inte beskriva hans ansikte. Det var utstrålningen hon först identifierade honom på. Den var lika unik som ett fingeravtryck.

Efteråt lyste det om Marie. Jag såg det och jag kände det genom hela mitt väsen. Det var starka känslor som pulserade inom henne. Hon strålade ut glädje, men det var ändå som om hon befann sig mellan skratt och gråt. Uppenbart rörde den här energin vid hennes inre, vid hennes hjärterötter.

Hon var inte i stånd att köra bil utan bad mig ta ratten.

Resten av dagen tillbringade vi i trakten.

Jag tänkte att vi kunde övernatta i bilen. Marie hade dock den där iskalla natten i färskt minne och föreslog ett hotell där hon bott ibland, alldeles vid stranden av södra Vättern.

Efter att ha dividerat lite fram och tillbaka, vann hennes förslag. Vi var på väg till hotell Ramada.

Jag har valt att redovisa bit för bit vad som hände under dessa tre dagar av ett speciellt skäl. Påslagen ökade Maries känslighet, och om något aktiverades hos henne, så kan det vara förklaringen till det som utspelade sig under den kommande natten.

Ramada-natten. Nätternas natt.

Natten på Ramada

– Hotellet kan vara fullbelagt, sa Marie, vi ringer och kollar.

Hon ville stanna och ringa, men jag hejdade henne. Det kändes bättre att bara chansa och åka dit, trots att det var drygt tio mil att köra.

Jag vet att det inte var en rationell handling, men jag hade lärt mig av Marie att fånga saker i luften. Det *kändes* som om vi skulle åka dit på vinst och förlust.

Det var ett klokt beslut. Hotellet var fullbelagt, men det visste vi inte. I så fall hade vi vänt. Nu körde vi ända fram, parkerade bilen och gick in.

När vi var några meter från receptionen ringde telefonen. När flickan lagt på luren, frågade vi om det fanns ett dubbelrum ledigt.

Hon nickade förbluffat.

– Ni har tur! utbrast hon. Det har varit fullbelagt hela kvällen, men jag fick precis in en avbokning!

Marie och jag tittade på varandra. Det här var ingen slump! Vi anade en intervention från en kosmisk vän.

Vi fick en hel svit med konferensrum emellan. Allt stod tomt, men vi behövde bara betala för det dubbelrum vi använde.

Rummet var härligt. Det låg högt upp med utsikt över Vättern, som faktiskt är som ett litet hav, en tolv mil lång och ett par mil bred sjö där vinden hinner driva upp ordentliga vågor. Det var ganska lugnt nu, men vågorna slog upp mot stranden bara ett tiotal meter från hotellet. Det brusade och kluckade rogivande. De flesta hotell i världen bjuder bara på trafikbuller.

Jag ställde upp fönstret på glänt och drog för ett par tjocka, mörka

gardiner, som bara lämnade en liten springa ljus på sidorna.

Marie valde bädden närmast dörren och jag fick den vid fönstret. Det skulle komma att få en viss strategisk betydelse, liksom min vana numera att placera bandspelaren inom räckhåll på sängbordet.

Jag tog en skön dusch och satte mig sedan och tittade på satellit-TV, medan Marie badade. Jag kände mig riktigt lyxig, men Marie var van att resa så här i sitt arbete.

Mitt i natten vaknar jag. Sommarnattens ljus strilar in på sidan av gardinen. Jag upptäcker att Marie ligger vaken.

– Sover du inte? undrar jag lite förvånat.

Hon verkar ligga och fundera på något.

– Ska du arbeta i morgon? frågar hon.

Frågan gör mig lite förvånad. Hon vet ju att jag har tagit ledigt.

– Vad skulle jag arbeta med? frågar jag.

– Ja… flyga förstås!

Flyga! Jag sätter mig halvt upp i sängen och ser på henne. Flyga, det är det sista jag skall göra. Dessutom är flyg något jag normalt förknippar med semester och inte med arbete.

– Du måste ha drömt! säger jag övertygat.

– Nej, det har jag inte! invänder hon. Jag vaknade nyss, och så låg du här hos mig. Jag trodde du var borta!

– Borta? Var då?

– Ombord. Jag trodde du skulle flyga nu.

– Hur länge skulle jag vara borta? frågar jag för att försöka hitta en öppning på det här besynnerliga.

– Jag vet inte, jag tänkte fråga dig.

– Du trodde jag var ombord?

– Ja, ombord på ett rymdskepp.

– *Ett rymdskepp!*

Marie är i trance! Hon har gått direkt in i trance från sömnen!

Automatiskt sträcker jag mig efter bandspelaren och trycker på inspelningsknappen.

Samtidigt virvlar tankarna genom mitt huvud. Kan det…? Nej, det är omöjligt! Eller… kan det vara så…?

Ja, Marie kan ha gått in i minnen från ett tidigare liv, men inte vilket liv som helst! Kanske inte ens ett liv på Jorden, utan ett liv i en främmande värld!

Med så lugn röst som möjligt frågar jag:

– Vart skulle jag flyga?

– Ut till… planeterna.

Jag känner mig knäsvag.

– Vet du hur många planeter vi flyger till?

– Flera olika.

Jag måste få henne att fortsätta prata. Stämmer verkligen det här, så är det ett fullkomligt unikt tillfälle att få vetskap. Det hon kallar rymdskepp, *kan* vara dessa gåtfulla UFO.

– Mm. Vi har koll på rätt mycket, säger jag lite nonchalant.

– Varf… varför ska du inte flyga?

Hon verkar riktigt förbryllad över att flygningen är inställd.

– Jag ska inte göra det just nu, förklarar jag. Det dröjer ett tag innan jag ska flyga.

Och det är ju helt sant.

Hon funderar ett tag. Fortfarande är det ett mysterium för henne. Slutligen ställer hon en fråga, som jag inte har kunnat tolka.

– Ska du lära någon ok-tor?

Vi har lyssnat igenom kassettbandet många gånger. Ordet är helt tydligt, men komplett obegripligt!

Jag glider förbi hennes fråga och tar upp en fascinerande tanke. Hur är dessa UFO konstruerade? Drivprincipen till exempel?

Jag närmar mig kärnan genom en kringgående fråga.

– Vet du hur man flyger rymdskeppen?

– Mm. Du har ju lärt mig! (Hon fnissar högt.)

– Kan du berätta hur man gör då? Låt oss säga att jag inte vet någonting, och du ska berätta för mig.

– Mm.

Hon tystnar och jag puffar på henne.

– Vi låtsas som om det är du, som ska lära mig hur man flyger rymdskepp. Berätta för mig hur jag gör!

Hon drar hastigt efter andan.

– Du har lärt mig flyga – hon drar ett nytt andetag, djupt och snabbt – med tankekraft, fyller hon i, och så har man kristaller som ger energin för att driva farkosten.

Just nu vill jag styra bort hennes tankar från kristaller – hon kan oroas av dem – även om det är den tekniska biten av drivprincipen som intresserar mig mest.

– Tankekraften är väldigt viktig, inskjuter jag.

– Den kan styra allt! svarar hon.

– Berätta hur man får fram tankekraften, som man styr med!

– Man koncentrerar sig på vad man ska göra. Fokuserar. Öppnar sig för alla vibrationer, så det blir fritt flöde. Är harmonisk och i balans. Gör allting på rätt sätt.

– Hur tränar man sig? vill jag gärna veta. Ta koncentration till exempel.

– Du vet ju! Vad dum du är!

– Men vi låtsas som om jag inte vet någonting.

Hon tycker uppenbarligen att mina frågor är barnsliga.

– Det vet du väl?!

– Du är en duktig elev! säger jag avledande.

– Mm, gnyr hon belåtet. Du är snäll som inte skäller på mig, när jag flyger för fort.

– Du busflyger?

– Mm, det gör jag (fniss, fniss).

– Ajaj, då får du inte flyga längre, fortsätter jag.

– Jag vet, du har sagt det.

– Busflygning runt planeterna!

Hon är mycket avspänd nu och på ett gott humör. Försiktigt för jag in frågan, om hur man använder kristaller.

– Vet du hur många kristaller man har i rymdskeppet, när man flyger?

– Vad dum du är! *Det är ju du som har lärt mig!*

– Men vi låtsas som om jag inte vet någonting om det.

– Ingenting?

– Nej, absolut ingenting!

– Då så. Det är två… ramper av kristaller. Speciellt slipade. Kraften delas… blir två, som plus och minus. De styr ut varandra. Du har sagt, att energin pumpas ned i vibration. Det blir en enorm kraft då!

– Men var kommer energin ifrån? Var finns energikällan?

– I Universum förstås! Kraften finns i band eller stråk runt om. Överallt. Den tas in genom axeln i rymdskeppet, vibreras ned och kastas ut oförbrukad. Det är som att segla. Du har sagt, att man seglar på Universums vågor. Man kommer upp i en otrolig hastighet!

(Utmärkt, men jag behöver ha mer detaljer.)

– De här kristallerna hur sitter de monterade…

Hon blir lite ängslig.

– Jag vill helst inte prata om kristaller!

– Men jag undrar bara hur man använder ett rymdskepp… med tankekraft och…

– Mm.

– Du måste komma över det här med kristallerna, att du är rädd för dem!

– Mm…

– Du får inte förtränga det längre!

– Nää… du har sagt det, påminner hon sig.

– Det är lika viktigt som tankekraften, förklarar jag, att man inte är rädd för kristaller, utan är öppen… har kontroll över dem.

– Fast det här… jag kan jobba med dem, men jag vill inte prata om dem, egentligen…

Jag är på väg att säga något, men avbryter mig och låter närmare

en minut gå, innan jag tar upp tråden igen.

– Det ska komma en tid, då kunskapen har gått helt förlorad! säger jag vemodigt. Då flyger människor med enbart teknik.

Det är ju sant. Flygets utveckling under 1900-talet från bröderna Wrights första flygning visar det.

– Det kommer att bli mycket primitivt, fortsätter jag. Man kommer att glömma bort det här med att transformera kraft genom kristaller.

– Du kan inte glömma bort det! säger hon häftigt.

– Nej, jag kan aldrig glömma det, svarar jag sorgset.

Fast egentligen har jag glömt det mesta. Bara fragment blossar då och då upp i minnet. Jag *minns* diffust hur det var.

– Nej, för du har berättat för mig, att vi har arbetat med det tidigare också! När vi inte levde här.

– Mm.

– Du kan inte bara glömma bort kristallerna! säger hon med hetta i rösten. Du får inte göra det!

– Nej, helt klart, svarar jag bedrövat.

Hon blir tankfull igen.

– Hur länge ska du vara här? frågar hon.

– Ett bra tag till.

– Mm. Hon låter fundersam.

– Vad är det som bekymrar dig? undrar jag.

– Det är ingenting, säger hon tonlöst.

– Att jag ska flyga iväg?

– Nää. Jag är inte bekymrad över någonting. Jag bara undrade.

Hon sträcker ut en arm mot mig och rullar över på sidan mot mig.

– Det är så mysigt här! säger hon ljuvt. Jag är glad att du inte ska ut i rymden nu, även om du alltid kommer tillbaka till mig!

Jag ligger på vänster sida stödd på armbågen och håller mikrofonen i höger hand utsträckt mot henne. Hon smyger sig intill mig, slår armen runt min hals och borrar ned huvudet. Jag känner hennes hårsvall över mitt ansikte.

Det här är inte längre min kompis Marie, som jag har ett platoniskt förhållande med! Bredvid mig ligger en het rymdflicka, som tror att jag är den som jag kanske en gång var: hennes älskade UFO-pilot – hennes ufonaut!

– Håll om mig! viskar hon förtroligt i mitt öra.

Himmel, tänker jag, vad skall jag ta mig till?

Jag kramar om henne. Lite lätt kan väl inte göra något?

Hon kysser mig ömt på halsen. Rullar över på rygg, men släpper inte taget om min hals, utan drar mig med sig.

Jag stryker henne försiktigt, sakta och ömt över magen och sidan av låret.

– Jag känner igen din hand, säger hon, jag tycker alltid om när du gör så där.

Då nyktrar jag till igen. Vad håller jag på med? Hon är ju i trance! Jag får inte missbruka hennes förtroende nu.

Oändligt försiktigt bromsar jag upp och drar varsamt handen tillbaka. Hon märker det genast.

– Vad är det? frågar hon.

– Ingenting.

– Jo, det är något. Du är så konstig. Jag känner inte igen dig.

– Jag kanske är trött, säger jag och vet inte riktigt vad jag skall ta mig till.

Hon slappnar av och myser.

– Det gör ingenting, säger hon ljuvt, vi kan kramas i morgon när vi har sovit.

Hon ligger och snusar nära mitt öra. Spinner nästan som en katt. Jag känner värmen från hennes kropp.

Plötsligt stelnar hon till. Hon sätter sig upp i sängen.

– Lyssna! ropar hon till mig. Hör ljudet!

– Jag hör ingenting!

Det är helt tyst. Jag hör bara vågorna som rytmiskt forsar in mot stranden och brusande drar sig tillbaka uppblandade med ett svagt kluckande ljud.

– Hör du inte?

– Nej, svarar jag förvånat.

– Vatten! ropar hon, det där är ju vatten! *Det finns inget vatten här!*

Hon viker undan täcket och skall rusa upp mot fönstret, men jag griper tag i henne.

– Vänta! säger jag.

– Vi måste se efter! utbrister hon med professionell dynamik i rösten. Tryck på panelen! Hämta de andra!

– Lugna dig lite! vädjar jag. De kanske har byggt en fontän eller något sådant.

Hon sätter sig ned, tittar på mig och skakar på huvudet.

Hon befinner sig i en konflikt mitt emellan mitt onaturliga lugn och

sin egen upphetsning över ett ofattbart under.

– Det där, säger hon med eftertryck, det där är *mängder av vatten!* Jag vet hur det låter! Jag har hört inspelningar av vatten som forsar fram!

Slutligen accepterar hon mitt förslag att vänta till i morgon. Att sova nu och gå ut i morgon och titta på vattnet. Men jag ser på henne att hon inte alls förstår min inställning.

Så somnar vi.

Tidigt på morgonen vaknar jag och finner Marie redan uppe.

Nej, tänker jag matt, inte nu igen!

Högt säger jag, och jag bävar för svaret:

– Hej! Vem är du?

– Marie, svarar hon förvånad. Varför frågar du det?

– Ja, säger jag och drar en suck av lättnad, man kan ju aldrig veta.

Hon tittar forskande på mig och skakar sedan lätt på huvudet.

Jag suckar igen av lättnad. Min egen Marie är tillbaka.

När vi sedan satt i bilen på väg till Stockholm, berättade jag för henne om ”rymdflickan”, men nästan ingenting om hennes ”närmande”. Det här med UFO och drivmetoden föll rätt igenom. Det hon fångade upp var den romantiska biten.

I många månader försökte hon, liksom i förbigående, föra ämnet på tal. Jag ville inte störa henne med några detaljer. Hon fick ett ytterst litet medgivande varje gång, typ ”det var ganska så mysigt” eller ”jag låg stel som en pinne, jag visste inte vad jag skulle ta mig till”.

Det var i alla fall en underbar upplevelse, och jag kunde inte undgå att skoja lite med henne om den. Jag lyckades till och med att göra en sång.

– Ramadaaaaa, sjöng jag och nynnade på melodin till den gamla biten ”Granada”.

15

En operation av högsta prioritet

Ett par dagar efter äventyret på Ramada hade Marie en diffus dröm om ett stort, vitt hus. Där figurerade även delfiner. Hon var starkt påverkad av drömmen, men kunde ändå inte riktigt erinra sig den i vaket tillstånd. Kunde vi plocka fram mer detaljer under hypnos?

Det kunde vi.

Men det visade sig inte vara någon vanlig dröm. Snarare föreföll det vara minnen från en verklighet hon hade levt i för länge sedan.

Marie berättar under hypnos:

– Jag är på något mellanplan i det här huset. Fönstret buktar utåt. Ett enormt fönster. Det ser ut som ett akvarium utanför. Fina, vackra, stora fiskar, nej… det är ju *delfiner!*

– Delfiner? Är de i fångenskap?

– Nej, de simmar utanför. De är våra vänner och simmar fritt i havet. Huset står under vatten.

Marie berättar att hon kan kalla på delfinerna, och det är speciellt en delfin som lyssnar.

– Vad heter den delfinen? undrar jag.

– Jag vet inte riktigt. Den har ett planetnamn.

– Försök att komma på det!

– Det är så konstigt alltihop…

– Berätta vad den heter, så ska vi lämna det sedan. Försök att se bokstäverna framför dig. Vill du det? Ta första bokstaven.

– Ett U.

– Och nästa?

– Ett E.

– Bra! Och nästa?

– Ett N och så ett U igen, ser jag.

– Alltså U-E-N-U?

– Det är någon mer bokstav också. Det ser ut som en femma.

– En femma?

– Ja.

– Vad kan det vara för bokstav?

– Ett S!

– Ett S? Hur ska du uttala det här då?

– Jag kan inte. Det är något som är fel, jag vet inte vad.

Felet ligger förmodligen i den första bokstaven. Hon har fått fram UENUS, men det kan vara VENUS.

Jag finner det intressant att hon inte omedelbart förnimmer namnet, utan måste se det bokstav för bokstav för att sedan ljuda ihop dem som ett barn gör när det lär sig läsa.

Men varför skulle hon kalla den här delfinen för Venus? Det är ju namnet på den delfin som hon nyligen har mött. Inte är det likt Marie att blanda ihop tider under hypnosen.

Kanske Lace kan kasta ljus över det och ge oss rätta namnet på delfinen. Jag ber om en kontakt. Marie ser Lace och lovar att släppa fram honom. Nitton sekunder senare kommer han in.

Jag återger vad Marie sagt. Lace bekräftar att det har hänt för länge sedan. Därefter tillägger han något som gör mig alldeles konfys.

– Marie känner egentligen den här delfinen. Det är samma delfin.

– Samma delfin?

– Ja, det är samma delfin som hon kände på Atlantis. Samma delfinsjäl. Det namn delfinen hade då är också det namn som planeten Venus hade.

Jag blir alldeles matt. Nu är gränsen nådd. Låt mig förklara varför.

Reinkarnation kan jag lätt acceptera och har också gjort det i många år. Återfödelse går naturligtvis inte att bevisa i strikt, vetenskaplig bemärkelse. Det är en trossak.

Jag säger detta till tröst för alla djupt troende västerlänningar, som planerar att ligga i graven i avvaktan på den yttersta dagen – Domedagen. Den dagen har redan inträffat för alla som gått hädan, enligt min mening. Räkenskapens dag inföll den dagen de dog, och det avgjordes då till vilken kosmisk skolklass de skulle flytta upp.

Till skeptiker vill jag säga, att såvitt jag förstår, är det likaså en trossak att *inte* tro på reinkarnation. Endast den som är likgiltig inför frågan är befriad från tro, om det nu kan vara till någon glädje.

Att själen hos djur återföds finner jag också möjligt, speciellt hos högre, utvecklade djur som däggdjur. Delfinen är ett sådant högt stående däggdjur som råkar leva i havet.

Men när Lace säger att det är samma delfin som på Atlantis, så svindlar tanken. Sannolikheten är praktiskt taget lika med noll, såvida inte Venus är återfödd på Kolmårdens delfinarium för att kunna ta upp kontakten igen med Marie – och kanske andra – efter tusentals år.

Venus måste kanske återfödas därför att hon och Marie har ingått i *samma mönster en* gång.

Återigen – som en tröst för skeptiker – det behöver inte finnas ett direkt orsakssamband i mönstret. Två händelser kan inträffa samtidigt utan att ha direkt med varandra att göra. De kan ha utlösts av samma bakomliggande orsak.

En människa och en delfin möttes. Marie och Venus fick snabbt en oerhört djup kontakt, som utvecklade Marie.

Medan jag har Lace ”på tråden” och vi är inne på delfinerna, så är det något jag mycket gärna vill ha klarhet i. Lace märker det genast.

– Är det något du undrar över? säger han.

– Ja, det är en fråga som jag grubblat över, som jag inte tycker är riktigt klar…

– Ställ frågan, säger Lace, så får vi se om vi kan besvara den!

– Hur tog sig Marie in i djurparken med bilen?

– Hon placerade sig efter en annan bil, som var på väg in.

– Under hypnos har hon sagt något om att vakten vid grinden såg så konstig ut. Vad hände?

– Vi kan inte gå in på det!

– Jag vill veta!

– Man förväxlade Marie med någon, som hade behörighet att köra in genom grindarna.

– Hur gick det till?

– Vi kan inte gå in på det!

– Var det Marie som åstadkom den effekten?

– Det var *inte* Marie.

– Vem då?

– Vi kan inte gå in på det!

– Jag vill veta!

Tystnad i elva sekunder. Elva långa sekunder.

– Vi… åstadkom den effekten, säger Lace slutligen.

– Ni?!

– En av våra… enheter fick order om att eskortera Marie till delfinerna.

– Och då blev det en… förväxling?

– Ja, så kanske man kan uttrycka det…

Jag häpnar. Nu var det bara en djurpark, men anta att det gällt Vita huset, Kreml, USA:s militärhögkvarter Pentagon eller NATO:s högkvarter i Europa med alla generalplaner. Kunde man sända in Marie där – förbi vakter, grindar, sofistikerade larm, TV-kameror och kodlås på dörrar och kassaskåp?

– En sak måste ni veta, säger Lace, normalt går vi aldrig in och påverkar människors handlingar. Det är emot den kosmiska lag som vi följer. I Maries fall kunde vi gå in därför att tanken att besöka delfinariet redan hade formulerats i hennes hjärna.

– Varför gjorde ni det?

– Det var viktigt att Marie fick en första kontakt med delfinen just denna dag. Syftet var att väcka henne snabbt, att öka hennes känslighet, så att hon kunde lära sig att tona in sig på subtila kraftfält och få direkt kontakt… med oss.

– Mm.

– Tyvärr överraskade hon oss genom att skjuta upp besöket hos delfinerna, för att i stället åka till en väninna. Vi blev tvungna att gå emellan. För att uttrycka det på modernt människospråk, så var det en operation som *omedelbart* gavs högsta prioritet! Vi avbröt all annan verksamhet! Ingen tid fanns att förlora och vi kunde heller inte låta Marie gå till fots från ingången. Vi lät henne köra ända fram till delfinariet.

– Mm.

– Är det något mer du undrar över?

– Nej, inte direkt. Jag satt bara och funderade på vad ledningen för djurparken skulle säga, om den visste att en flicka lyckats köra i trance rätt genom ingången och ända fram till delfinariet.

Lace svarar långsamt och med stort eftertryck:

– Om ledningen visste vad Marie uträttat i delfinariet – och på sikt för delfinerna i världen – så skulle hon få fribiljett under resten av sitt liv!

Det låter ju bra, även om jag inte riktigt förstår vad Lace syftar på.

Så slår mig en annan tanke.

– Den där bilen som Marie följde efter, var den nödvändig?

– Låt oss säga att den underlättade precis som Venus gjorde på sitt sätt.

– Venus? Hur då?

– Ja, delfinen deltog i operationen från början.

– Deltog? Betyder det… att…?

Tanken är alltför fantastisk. Kan det vara möjligt?

– Jag vet vilken fråga som formuleras i ditt huvud nu, antyder Lace, men uttryck den gärna i ord.

Jag lutar mig framåt och frågar med återhållen andning:

– Har ni kontakt med delfiner?

– Ja, vi kommunicerar med dem, svarar Lace.

– Hur går det till?

– Jag önskar att jag kunde ge dig information om det, men du skulle inte förstå. Ni behöver en grund. Marie och du har inte fått den undervisningen än, även om hon har fått se glimtar av en annan verklighet. Jag kan bara säga att Venus har väntat på kontakten med Marie och sett fram emot ett möte.

Jag känner en pirrande känsla av spänning i maggropen. Finns det ett löfte förborgat i dessa ord?

När jag talat färdigt med Lace väcker jag Marie. Medan jag relaterar vad som hänt under trancen ser jag en liten, intensiv och stjärnformad blixt. I exakt samma ögonblick ser även Marie en blixt. Hennes är dock något större, ungefär som när man ser stjärnor efter en smäll i huvudet.

Jag finner det extremt intressant att hon hinner beskriva sin upplevelse, innan jag nämnt något om min egen blixt.

Sådana effekter uppmuntrar en människa att fortsätta söka långt ut i skymningszonen, där vetenskapens gräns är nådd och den objektiva kunskapens lampa inte längre förmår att kasta sitt trygga sken.

Det är sådana effekter man kallar personliga bevis.

16

Kalla mig Jack!

– Han kommer inte härifrån!

Marie var helt övertygad.

En mystisk man hade tilltalat henne när hon parkerade bilen på kvällen. Mer ville hon inte säga i telefonen. Hon ville absolut träffa mig efter arbetet.

Jag bjöd hem henne på en bit mat. Hon var hungrig och ville inte prata medan hon åt.

Efter maten tittade hon lugnt på mig och sa:

– Mannen jag mötte i går kväll är inte härifrån!

– Hur då menar du? sa jag.

Hon böjde sig fram och sänkte rösten:

– Det var en varelse från rymden! sa hon allvarligt.

Hon talade med en ovanlig intensitet och känsla. Så berättade hon vad som hänt. Historien var kort, diffus och – banal. Den gav ingen direkt hållpunkt för någon utomjording.

Men hon fantiserade inte. Det var jag helt övertygad om. Ändå var det något som inte stämde: hennes oerhörda intensitet och känsla för en tämligen banal historia. Det var någonting som fattades.

Jag anade att hon *kunde* ha varit med om något märkligt men fått minnet utraderat. Det var i så fall inte första gången.

Så dök den för oss nästan klassiska frågan upp. Av vem eller vilka? För vilket syfte?

Efter natten på Ramada hade jag börjat fundera på om det inte

snart var dags att bena upp hennes diffusa minnen av kontakter med UFO.

Nu har jag ett osökt tillfälle. Vi kan ju starta med den här förmodade ”utomjordingen”.

Jodå, Marie är pigg på hypnos.

Hon slappnar av fort, nästan för fort. Hon somnar på riktigt, och jag låter henne sova en liten stund. En arbetsdag och en förhoppningsvis god middag har väl gjort sitt till.

Så väcker jag henne försiktigt och söver ned henne igen. Det låter kanske motsägelsefullt, men sömn och hypnos är två helt olika tillstånd.

Snart är vi framme vid den förbryllande händelsen.

– Jag har jobbat över, berättar Marie. Det är kväll och jag har just kommit hem och parkerat bilen.

– Var?

– På gatan ungefär tre hundra meter från huset.

– Vad händer?

– Jag går gatan fram. Så ser jag någon komma på den andra sidan gatan. Det är en underlig man.

– Hur så?

– Jag känner något konstigt när jag ser honom, men jag bryr mig inte så mycket om det. Jag vet inte riktigt vad det är för känsla. Nu… nu korsar han gatan. Jag kän… jag upplever honom inte som fientlig. Jag brukar känna på en gång när människor inte är bra. Så jag bryr mig inte om att han korsar gatan och kommer emot mig. ”Hej!”, säger han. Jag tycker inte att jag ska prata med honom, så jag bara nickar så här lite grann. Tittar inte ens på honom och så går jag vidare.

– Mm.

– Han stannar upp och kommer ifatt mig. Så frågar han om jag inte känner igen honom. Jag svarar så här: ”Jag brukar inte prata med främmande män. Förresten har jag lite bråttom.”

– Mm.

– Då händer något konstigt! Han sänder ut en kort, kort stråle genom ögonen, som får mig att komma ihåg någonting, men ändå inte komma ihåg.

– Den här strålen, frågar jag, är det som när det blixtrar om ögonen på någon som är arg.

– Nej inte alls. Det är en riktig ljusstråle, som kommer från pupillen under en bråkdels sekund.

– Mm.

– Så säger han: ”Du kan kalla mig Jack och vi kommer att träffas igen i fortsättningen. Vi har mycket att prata om.”

– Mm.

– Jag hajar till. Jag känner igen namnet, konstigt nog. Men jag tittar bara tyst på honom och går.

– Mm.

– Efteråt… jag förstod ju att det fanns en mening, men jag visste inte riktigt vilken. Det kändes som om de försökte aktivera mig gradvis för att kunna fånga upp någonting.

– Du säger ”de”. Vet du vilka de är?

– Jag har mött dem förut, svarar hon utan tvekan.

En skarp knall hörs plötsligt från köket eller badrummet eller möjligen hallen. Ljudet är svårt att lokalisera, men låter ungefär som ett sådant där litet ”kinesiskt knallskott”. Marie reagerar blixtsnabbt – slänger upp armen med handflatan utåt som ett stopptecken.

– Vad var det? frågar jag snabbt.

– En kraftstråle tror jag.

Flera gånger har vi fått in en smäll eller ett högt pip på bandspelaren. Marie brukar reagera med att sätta upp handen i luften. Det märkliga är att jag själv aldrig hört något ljud med öronen, men både Marie och elektroniken har reagerat.

Nu är det första gången även jag kan höra ljudet.

– Mm, det är någon kraft, upprepar hon.

– Positiv? Negativ? Neutral?

– Egentligen så är den negativ, men den kommer inte in här, inte när den stora kristallen är här. Den kan heller inte komma in med min styrka. Det finns någon mer som också är stark i rummet.

– Vem är det?

– Lennart är här.

Svaret roar mig. Jag har nästan glömt att hon talar med mig under hypnos. Under dessa experiment brukar hon aldrig kunna identifiera mig. Hon frågar ibland oväntat vem jag är. Nu talar hon om mig som en tredje person.

– Jaha!

– Kraften kommer inte in här. Den kan finnas utanför, men den kan inte komma in. Men man ska köra iväg den!

– Och det gjorde du med handen? Vad är det för kraft som försöker komma in?

– Mörka krafter finns utanför. De finns överallt. Lägenheten är bra egentligen, för här kan man blockera krafter på ett speciellt sätt. Så det gör ingenting. De är bara nyfikna.

– Nyfikna? Försöker de hindra den här intervjun?

– Ja, de försöker avleda uppmärksamheten!

– Varför då?

– De vill inte att kunskapen ska komma fram till människorna!

– Hm. Ska vi återgå till Jack?

– Ja, jag går hem. När jag sätter mig i soffan, så känner jag konstiga stickningar i kroppen. Sedan ringer telefonen plötsligt! Den nästan skrämmer mig!

– Vilken tid ungefär?

– Halv tolv på kvällen. Jag lyfter luren och hör en mycket konstig ton. Ett starkt pip bara, så är det borta. Jag känner så väl igen tonen. Jag har hört den flera gånger förut.

– Vill du berätta?

– Ja!

– Då vill jag att du slappnar av. Andas lugnt och djupt. Vi ska gå bakåt till ett tillfälle, då du hörde en speciell ton.

Jag ger henne suggestioner och förflyttar henne genom tid och rum.

– Det var på arbetet, berättar hon. Jag satt inne hos kassörskan. Telefonen ringde. Jag svarade med firmanamnet och mitt eget namn. Då hörde jag bara det här karakteristiska pipet, jag kände så väl igen det och ryckte till.

En högst intressant kommentar! Flera gånger har jag lagt märke till att Marie plötsligt och kraftigt ryckt till, när jag nämnt namn för henne som hon sagt under hypnos men inte kan minnas i sitt vanliga vakna tillstånd.

– När jag lagt på luren, fortsätter Marie, så sa kassörskan: ”Nu är du nog bra trött, Marie, åk hem!” ”Varför då?”, sa jag förvånad. ”Jo, du lyfte på telefonluren och svarade, men det ringde aldrig!”

– Hon måste ha trott att jag blivit galen.

– Fick du inget meddelande? inskjuter jag.

– Det kanske är ett meddelande, fast jag inte riktigt har förstått det. Jag har stretat emot ibland, för jag vet inte riktigt om jag vill vara med.

– Varför då?

– De tar upp människor och gör tester. Jag vet inte om jag vill vara någon robot.

– Du sa att du har upplevt det här med ringande telefoner vid flera tillfällen. Vill du berätta?

Jag förflyttar henne bakåt i tiden igen, och hon berättar om en annan episod på arbetet. Telefonen ringde och hon svarade med firmanamnet och ett ”gomiddag”.

– En metallisk röst meddelade mig datum, klockslag och namnet på en plats uppe i Dalarna. När jag lagt på luren frågade min arbetskamrat: ”Vad var det?” ”Åh, jag fick ett meddelande bara”, svarade jag undvikande. Då tittade min arbetskamrat väldigt konstigt på mig och sa: ”Telefonen ringde aldrig! Ändå lyfte du luren och svarade och fick ett meddelande!”

– Jag blev helt ställd! Men jag hann aldrig svara henne för hon skrek till och pekade ut genom fönstret: ”Titta! Vad är det där!”

– Förbi fönstret kom två lysande, små skivor flygande! När de försvunnit, tittade hon stilla på mig och sa: ”Jag tror du har något med de där att göra!”

– Sedan frågade hon mig ofta om mystiska saker, om UFO och allt möjligt. Men jag svarade undvikande. Jag visste inte var jag stod, och jag ville vara ifred med de här upplevelserna.

– Mm.

– En annan gång fick jag också ett klockslag. De bad mig åka till Rangsta brygga vid Södertäljeviken exakt kvart över ett på natten. Det skulle hända något där. Jag tog god tid på mig. Från biltelefonen ringde jag Lars och berättade att jag skulle på ett

”möte” vid Rangsta. Jag tänkte att om jag inte kom tillbaka, så visste åtminstone någon vart jag åkt. Lars sa till mig att jag inte fick säga mer på biltelefonen. Jag svarade honom, att jag vet, därför nämner jag bara att jag har ett möte.

– Vad hände?

– Ja, det kom… det kom ett…

– Det kom ett…?

– … ett lysande UFO och flög väldigt lågt!

– Färg och storlek?

– Det var… ungefär som bilen, fast runt. Så tyckte jag det gick ned i sjön. Det lyste som en liten lysboj där det låg.

– Gick det ned under vattnet eller låg det på vattenytan?

– Det såg ut som om det gick ned under vattnet, men det kanske bara låg på ytan, jag vet inte. Jag kände att jag inte ville bli tagen ombord, så jag åkte därifrån.

Hon åkte därifrån! Jag skulle gjort vad som helst för att få ha varit med – och jag skulle ha stannat!

Maries berättelse får mig att minnas en händelse i min barndom.

Liksom andra pojkar var jag intresserad av tekniska saker. Jag pulade och experimenterade med allt möjligt. Gjorde små, enkla uppfinningar som jag var omåttligt stolt över.

En dag läste vi småpojkar i en teknisk tidskrift att meteorologer varje dag sänder upp ballonger med instrument för att mäta vindar och lufttryck. Om man hittade en sådan ballong, kunde man skicka in den och få några kronor som tack.

Vi blev genast eld och lågor! Hundratals ballonger damp ned i skogarna varje år. Vad skulle vi göra om vi hittade en? Skicka tillbaka den? Behålla den i smyg? Det kunde väl inte göra så mycket? Massor av ballonger gick ju till spillo. Dessutom fanns det

ju en radiosändare i den. Två ballonger bara, så kunde vi kanske sända meddelanden mellan kojorna, som vi byggt långt ute i skogen.

En natt slog Ödet till! En meteorologisk ballong med barometer, anemometer och radiosändare föll ned som en skänk från ovan.

På morgonen gick grannflickan – som bara lekte med dockor – ut på gräsmattan och fann den! Hon sände in den och fick någon tia till glass. Då brast någonting inom oss pojkar, och vi började tvivla på att det fanns rättvisa i världen.

Marie åkte därifrån! Från ett landat UFO! Varför hade inte jag fått se dessa farkoster – ännu? Varför inte astronomer eller fysiker? Forskare som Carl Sagan, som letar efter intelligent liv i Universum? Varför inte den skicklige illusionisten och yrkesskeptikern James Randi i USA, som reser runt och driver med forskare och andra, som intresserar sig för ovanliga fenomen?

Innerst inne kände jag att jag hade svaret, och det fyllde mig med förundran. Jag började ana ett intelligent mönster i en större plan.

Jag vaknar till ur mina funderingar och väcker strax därpå Marie.

Det känns som om vi bara nosat på toppen av ett isberg. Jag vill inte röra upp allt det här just nu. Det skulle snart visa sig varför.

Lace ingrep och förklarade. Han bad mig vänta med att gå in på Maries närkontakter med utomjordingar. Tiden var inte mogen.

När jag senare fick klartecken att under hypnos ta fram vad som hänt, ombads jag att inte låta Marie leva sig in i det sekund för sekund, utan hon fick bara återge det som en historia hon har bakom sig.

Skälet var att man spärrat Maries upplevelser på olika nivåer. De ytliga skikten kunde vi ta fram utan vidare. De var tillräckligt intressanta för ändamålet.

Gick jag djupare, skulle de tvingas att *omedelbart* blockera henne och det skulle försena oss.

Det fanns kunskap lagrad hos Marie som inte fick komma till människors kännedom – ännu.

17

Cirkeln är sluten

– Ni är försenade!

För första gången kunde jag spåra ett stänk av irritation hos Lace.

– Ni är försenade! Det här skulle ha varit klart för tio år sedan egentligen!

Det var ju helt befängt! Marie och jag hade inte ens känt varandra ett år.

Jag ville protestera, men avstod. Lace hade hittills inte varit ute i ogjort väder. I stället kände jag en önskan att gå till botten med det här. Hade vi gjort något allvarligt misstag, så ville jag se korten på bordet, så vi kunde rätta till det.

– Vad var det som gick snett för tio år sedan? frågade jag inte så lite förbryllad.

– Det var ett möte som inte blev av.

– Ett möte? Mellan…?

– Vi kan inte prata om det nu! Det var ett tänkt möte, som inte blev av på grund av en olycka.

– Maries olycka? Bilolyckan?

Hon hade varit med om en svår trafikolycka. Hon körde för fort, åkte av vägen och krockade med ett träd.

Jag vill bespara läsaren alla blodiga detaljer. I sammanfattning kan jag säga att hon skadades svårt, låg i respirator på intensivvårdsavdelningen, satt i rullstol en tid, innan hon reste sig och lämnade sjukhuset.

Det var den olyckan jag trodde att Lace refererade till.

– Du får tolka det hur… vi kan inte gå in på det, svarade han. Vi får inte röra i det karmiska.

– Jag respekterar det, framhöll jag, men jag har själv känt det som om något gick fel i slutet av 70-talet.

– Det beror på ett förhinder som uppstod på ett väldigt olyckligt sätt. Ni är tio år försenade. Fast det var… nu är det bra, för ni har utvecklats på ett annat sätt. Allting kommer att gå snabbare för er!

– Kan vi nå samma resultat i slutfasen, fast vi startat senare?

– Ni når ett större resultat nu! fastslog Lace tveklöst.

– Då är det som att offra något frivilligt, för att nå ett högre mål?

– Det är sant! Marie kunde välja vid den olyckan. Hon kunde ha valt att inte överleva, men någonting drog henne tillbaka.

Det stämde bra. Hon har berättat för mig att i samma ögonblick hon såg att katastrofen var oundviklig, så bestämde hon sig för att inte förlora medvetandet.

Det gjorde hon inte heller, eller rättare sagt, hon förlorade omedelbart kroppsmedvetandet, men behöll sitt själsmedvetande. Hon hörde inte kraschen, och hon kände ingen smärta. Hon gick ut ur kroppen!

Uppifrån, på några få meters höjd såg hon vraket av den totalkvaddade sportbilen med hela fronten intryckt till ratten och gräset som långsamt färgades rött av blod.

Det blev för mycket.

Hon gick in i en annan dimension.

Helt plötsligt låg hon i varmt, grönt gräs som omslöt henne som mjuk bomull. En porlande bäck spelade intill hennes huvud. Det var ljuv musik som fördrev hennes stora smärta över den sorg föräldrarna snart skulle möta.

Länge, mycket länge låg hon i gräset i den andra världen, innan hon

hörde någon ropa hennes namn. Ängen försvann bort, och hon snurrade runt i en tunnel. I ett diffust töcken växte en operationslampa fram och hon såg människor i gröna rockar.

Jag frågade nu Lace vad det var som drog Marie tillbaka, som han uttryckte det.

– Det var en ung man, som var på plats bara några sekunder efter olyckan. Han stoppade blodflödet och när Maries själ uppfattade hans vibrationer, så bestämde den sig för att inte överge kroppen. Han räddade faktiskt livet på henne!

– Det stämmer inte, invände jag. Marie har berättat att det var en man med traktor som upptäckte henne efter ett bra tag, och att det tog lång tid för ambulansen att hitta fram.

Lace vidhöll att Marie fick *omedelbar* hjälp.

– Marie har kanske berättat för dig att både ambulanspersonalen och läkarna var väldigt förvånade över att hon överlevt? Det tog så lång tid innan hon fick hjälp, och med de skador hon hade ådragit sig, borde hon ha förblött för länge sedan.

– Ja, det stämmer, medgav jag.

En polisbil hade varit på plats strax före ambulansen. I den bilen fanns en polis, som Marie kände. Han följde med till sjukhuset och gav henne senare alla detaljer om olyckan.

– Tänk på innebörden! uppmanade Lace mig.

Jag tänkte efter. Något *hindrade* mig att tänka klart! Vad Lace än syftade på, så kunde jag inte nå det!

– Den här mannen som skulle ha hjälpt henne, frågade jag, var han med i ambulansen sedan?

– Han gjorde sitt jobb snabbt och försvann från platsen! Ingen såg honom!

– Han måste ha varit läkare! flög det ur mig.

Genast jag sagt det, insåg jag det orimliga. Marie behövde en kvalificerad läkarinsats på många timmar med flera akuta operationer. En läkare skulle för övrigt ha stannat tills ambulansen kom.

– Jag har redan sagt för mycket, svarade Lace undvikande.

Då slog mig en fantastisk tanke.

– Var han en av… era? frågade jag andlöst.

Tystnad.

Jag upprepade frågan:

– Var det ni som ingrep?

Tystnad igen.

– Nej, svarade Lace till slut, den som räddade livet på Marie var – *du själv, Lennart!*

– Jag? JAG?

– Ja, men ditt minne är med avsikt blockerat.

– Det är ju helt omöjligt! Jag kände inte Marie. Jag vet inte ens i dag var olyckan skedde…

– Ditt *överjag* reagerade blixtsnabbt! Era själar känner varandra. Du gick själv ur kroppen. Du var på plats i din energikropp och stoppade blodflödet. Du kan ju stoppa blod!

Lace påstående gjorde mig oerhört förvånad. Vad jag kan minnas har jag aldrig berättat för någon att jag experimenterat med att stoppa blod. Min farfar kunde konsten – det är en specialitet i den del av norra Sverige, varifrån min släkt härstammar.

Kunskapen kommer ursprungligen från samerna, men jag har ”lärt” mig den av en klok gumma – mest i forskningssyfte. I början trodde jag inte på det, men jag har blivit övertygad om att det kan fungera.

Kunde det vara möjligt att åstadkomma effekten på avstånd också? Kanske, det finns ju samiska berättelser om att stämma blod på avstånd.

– Jag spelar in det här på band, påminde jag Lace. Kan jag låta Marie lyssna på det?

– Hon ska *inte* lyssna på det! Då får hon sina egna funderingar. Så småningom kan du berätta för henne vad som egentligen hände på olycksplatsen, men inte just nu.

– Mm.

– Hon har lärt sig att lyssna, men hon lyssnar bara på dig! Vi har försökt att få henne att lyssna i flera år, men hon är ganska omöjlig!

Jag tog Marie i försvar.

– Hon vill bara ha lite… kontroll över sitt liv, sa jag.

– Hon vill ha fullständig makt över sitt liv! Man kan inte ha det alltid, fast det har hon inte förstått. Men man får inte säga det till henne. Då blir hon som en tiger!

– Jag vet, jag ska vara lite försiktig…

– Egentligen skulle ni ha träffats redan för tjugo år sedan, men då var det en flyttning, som inte blev av. Det går i tioårsfaser. Hade ni inte träffats i höstas, så hade Marie inte levt nu! Man kan inte välja fel tre gånger!

– Hur så?

– Det har funnits… vi behöver inte gå in på det nu… men ni måste tänka på, att det finns bara två vägar för en människa att gå, när livets väg delar sig. Den ena vägen är alltid den bästa. Ni måste tro på det! Aldrig tre vägar. Den tredje vägen är *katastrofvägen*! Den som inte får finnas. Det finns bara två bra vägar i varje korsning.

– Ar det som ett val mellan många maträtter på en restaurang. Man sätter kanske omedvetet upp dem två och två och väljer – som i en tennisturnering – tills man fått fram en segrare.

– Det är precis så. Ett val är tvådelat. Binärt skulle era matematiker säga.

– Mm.

– Marie och du hade bestämt att träffas. Ni har gått ned frivilligt till Jorden. Ni hade inte behövt vara här nere nu.

– Vi kanske kan ta igen den tid vi förlorat?

– Vi har insett det. Det är därför vi hjälper till nu. Ni är starka var och en för sig, men tillsammans är ni *fruktansvärt* starka. Ni har levt så många liv tillsammans, så ni har samma vibrationstal.

Det var inte första gången Lace nämnde vibrationstal. Han kom senare att tala om toner, färger och vibrationstal. Jag har läst fysik och brydde mig inte om att lyssna så noga. Tyckte jag kunde allt sådant där. Men Lace förde upp det på en mycket mer avancerad nivå.

– Är det något mer vi kan ta upp nu? ville jag veta.

– Viktigast nu är att Marie är ute mycket i naturen, bland gräs och blommor. Hon har blockerat sig för allting. Naturen har starka krafter!

– Vad ska hon göra?

– Hon måste lära sig att tona in rytmen. Det här att simma, vara ute i naturen bland moln och blåst och sol – allting – det ger en samklang som är viktig. Det blir lätt en *vibrationshöjning* i den harmonin.

– Som ett musikaliskt ackord?

– Ja, det kan man säga. I vatten kommer kroppen i balans. Den kan känna vågorna, vidga sig och följa med på ett naturligt sätt. Man kan lära sig att harmoniera sig själv. Det finns krafter nu, som är i balans och som rör sig med styrka. Däri kan man få en utveckling.

– Mm.

– Marie måste öppna sitt hjärtchakra! Hon är inte rädd för kristaller längre, men hon blockerar sig fortfarande. Hon måste lära sig vad sorg är också och sörja på rätt sätt. Inte bara blockera och glömma bort. Hon måste släppa ut sorgen! Då försvinner den. Hon kan inte leva i det förgångna. Därför ger vi henne positiva känslor. Naturen hjälper till.

– Hur då?

– Vi försöker få fram känslor genom att förstärka hennes upplevelser: färger, intryck i moln, vibrationer i vatten och harmonier runt omkring. Hon känner det. En dag kommer det att få henne att… *gråta!* Hon mår bra av det, fast hon har kunnat blockera sig från allting och utestänga känslor. Hon får inte göra det längre, om ni ska kunna gå vidare.

– Mm.

– När blockeringen släpper, kommer hon under sömnen att uppleva glimtar av *tidigare liv*. Sedan kan du ta fram fullständiga data med hypnos.

– Mm.

– Ni har levt flera liv tillsammans. Egentligen underbara liv men det har också inträffat några tragedier, som har blockerat Marie. Blockeringarna vill vi lösa upp nu. Sedan är hon fri. Kanalerna står helt öppna. Hon kommer att dra dig med sig, för ni är ett sällsamt par.

– Mm. Jaha.

– Du skulle kunna *skriva* om det! Skriva en viktig bok. En dokumentär skildring. Kanske i form av en roman.

– En roman! flämtade jag tvivlande.

Det störde mig att Lace pratade om en roman. Jag framhöll att jag hade långt framskridna planer på att skriva en bok i psykologi, men han svarade att jag kunde skriva två böcker.

– Vilken kommer först? ville jag veta.

– Vi tror att det blir den här boken om dig och Marie.

Det gjorde mig ännu mera störd. Jag tyckte att Lace lade sig i mitt liv.

Min bok var en fackbok. *Hans* bok var en roman. Praktiskt taget allt jag skrivit inom populärvetenskap har publicerats, men aldrig ett enda skönlitterärt alster – bortsett från ett antal kåserier. Två noveller har jag lyckats tota ihop i mitt liv, men ingen av dem blev antagen.

Skulle jag då kasta bort en massa tid på en hel roman, som kanske blev refuserad?

– Jag är inte här som turist, sa Lace lugnt. En sådan bok ligger inom *vår* intressesfär. Du har givetvis din fulla frihet att välja. Skriv bara om du känner för det. Skriv det du känner för. En sak måste du i varje fall veta: *Cirkeln är sluten!*.

Hur det nu var så började jag leka lite med tanken att skriva ned händelserna.

Jag hade för en tid sedan diskuterat ”fallet Marie” med en god vän, som är psykiater. Han fascinerades av materialet och påpekade att det en dag kunde bli en ovanlig bok.

Eftersom jag inte omedelbart blev entusiastisk, så föreslog han att jag åtminstone skulle banda allting och föra extra noggranna anteckningar redan från början.

Det var ett bra råd.

Motstånd och blockeringar

Återigen ligger Marie på min soffa. För vilken gång i ordningen kan jag inte längre säga. Hon är som alltid positiv till själva experimenten men just nu lite ambivalent till Lace.

– Finns Lace där? frågar jag.

– Ja… men måste vi tala med honom?

– Jag har några frågor att ställa.

– Kan du inte tala med mig i stället? Han stör mig.

– Varför då?

– Det är någonting han berättar för mig hela tiden, som jag sedan glömmer bort.

Aha, tänker jag, en aktiv bortträngning.

– Berätta bara vad han säger, uppmanar jag.

– Han berättar om en massa misstag jag har gjort!

– När då?

– Han talar om flera vägar. Två gånger har jag valt fel väg. Han vill inte lyssna på mig! Och jag vill inte lyssna på honom… helst. Är det viktigt?

– Ja, det är viktigt.

– Han säger (suck), att det är väsentligt, att Marie lyssnar och är lyhörd. Han säger att hon är den envisaste människa han har varit med om… (Hon suckar, stönar, andas oregelbundet.) Usch, han är verkligen jobbig!

– Mm.

– Han säger att något kan bli mycket bättre än de gångerna. Jag förstår inte vad han menar. Om Marie lyssnar och hör det hon hör, säger han, och ser det hon ser… jag förstår inte hur han menar… (Plötsligt blir hon riktigt kaxig.) *Måste* han vara så där?

– Jag vet inte, svarar jag neutralt.

– Vem är du? Var kommer du ifrån?

– Vem är du själv? kontrar jag.

– Jag vet inte, det är så rörigt…

– … och så Lace, som bråkar, tillägger jag tröstande.

– Jag förstår inte vad han menar! utbrister Marie.

– Fråga honom vad han vill att vi ska göra.

– Han pratar om att det är viktigt att uppleva allting igen. Man ska inte ha förutfattade meningar om saker och ting.

– Det är lättare sagt än gjort!

– Ja, fast han säger att det är viktigt.

– Ja, men *hur* ska man göra?

– Han säger att ni kan göra allting. Man sätter sina egna spärrar själv. Han säger att ni kan allting, bara ni vill.

Jag framhåller att man blir tränad som människa att sätta spärrar. Man växer upp med spärrar. Man uppfostras med spärrar. Hela civilisationen är en riktig spärrkultur!

– Fast han säger att ni borde ta bort de spärrarna.

– Då måste vi ha en stark ledning till det.

– Ni kommer att få det, fast Marie får inte vara så envis. Han skäll… är *jag* Marie?? Är det *mig* han skäller på?!

– Ja, du är Marie.

– Varför talar jag om ”henne” då?

– Ditt ”överjag” talar kanske.

– Så dumt!

– Ja, kanske det, skrattar jag.

– Han säger att hon har blockerat sina känslor och sitt hjärtchakra i det här livet. Hon har inte vetat fullt ut vad känslor är. Därför får hon inte fram rätt… rätt balans. Han säger att… det gör ont…

– Mm.

– Det gör ont i bröstet nu, viskar hon oroligt.

– Du måste lyssna! Det här är viktigt. Mycket viktigt!

Hon andas tungt, men dröjer länge med att svara:

– Han säger, att Marie får inte blockera sig. Det är det som är viktigt. Hon måste öppna sina chakra.

– Det är lätt att säga, men hur?

– Hon måste ta fram sina känslor.

– Men det gör hon ju hela tiden! invänder jag.

Mitt tålamod börjar tryta. Jag tycker att varken Lace eller Marie kommer någon vart.

Efter två djupa andetag svarar Marie:

– Lace säger nu att han själv vill ta över och tala!

Jag ger några suggestioner. Exakt 43 sekunder senare kommer Lace in – det är ingen som helst tvekan om det. Röstläget, styrkan, innehållet, men framför allt det snabba tempot är säkra tecken.

– Ni befinner er nu i en stark utvecklingsfas, börjar Lace.

– Vi vill inte göra fel! säger jag bestämt.

– Ni kommer inte att göra fel. Den här gången blir det rätt. Marie står vid en brytpunkt just nu. När hon har kommit över den, så kan ni arbeta på en utvecklingsplan hur fort ni vill. Det är därför hon är orolig. Hon står mitt i brytningen.

Lace berättar att de har försökt att hjälpa Marie, men hon blockerar sig varje gång. Två gånger tidigare har de försökt styra in henne, som han uttrycker det. Därför är det viktigt att hon får veta att hon gör fel.

Han ber oss att inte ge upp i detta skede. Vi har nästan nått målet och kan inte göra så många fel längre. Det enda som kan hända är att Marie fortsätter att blockera sig. Då kommer vi ingen vart. Uppbromsningen sker i hjärtchakrat, och det är därför hon får smärtor i bröstet, men det är inget farligt. Det går över. Hon är stark.

Lace byter sedan samtalsämne.

– Jag vill ta upp något annat. Du har pratat om att du vill skriva en bok om olika liv, stämmer det?

– Jag har sagt för många år sedan att det skulle vara roligt att skriva en roman, som handlar om reinkarnation.

– Du kan skriva en bra sådan bok nu! Om en dryg månad kan Marie och du få fram en hel mängd olika liv. Du kan fånga upp det under hypnos.

– Men det finns en liten hake, invänder jag. Varken Marie eller jag vill skriva en berättelse om våra liv. Det är så privat och vi vill vara ifred.

– Du behöver inte utforma det så.

– Man brukar ju säga om författare, påpekar jag, att de oftast skriver om självupplevda saker.

– Man behöver inte bry sig om vad folk säger, framhåller Lace. Skriv något bra och var nöjd med det! Så får folk uppfatta det hur

de vill. De läser det ju. Ni har mycket att lära människorna.

– En sådan bok måste ju vara skriven på ett sådant sätt att människor förstår det här med reinkarnation, alla liv och det karmiska… och inser att allting i boken måste var självupplevt.

– Du kommer att skriva den på det sättet. Marie kommer att kunna berätta mer detaljerat, utan att ha den där frossan från Atlantis över sig, när hon öppnar sina chakran. Man kan se det lite som en återblick. Det är sådant människor vill läsa. Tänk på Shirley MacLaines bok, ”Ut på yttersta grenen”. Det var bra att ni såg videofilmen.

– Det tog tid innan vi gjorde det.

– Vi fördröjde det med avsikt! Hade Marie sett filmen tidigare, så skulle hon ha kunnat tro att hon var influerad av den. Nu fick hon se att det kan finnas en parallell, att det inte är bara henne det händer saker. Plus att hon såg hur Shirley och David arbetade tillsammans. Det är lite av en parallell till hur ni jobbar.

Lace nämnde Shirley Maclaine för ett tag sedan. Han sa att hon var viktig. Nu tar han upp ämnet igen.

– Finns det ett samband med det vi gör? frågar jag.

– Vi kan gå in på vissa bitar, antyder Lace gåtfullt. Det finns en koppling, ett samband.

Lace säger att Shirley och Marie egentligen känner varandra. Vi skulle alla tre ha levt på Atlantis. Shirley och Marie har vissa beteendemönster gemensamma medan de är olika på andra sätt. Kristaller har Shirley MacLaine lärt sig mycket om.

– Shirley och Marie med delfiner och kristaller, där har du kopplingen, antyder Lace.

Lace nämner ytterligare något om den kända aktrisen, men det är inget jag vill ta upp här, för det skulle kunna bli en självuppfyllande profetia.

– Marie börjar vakna nu! säger Lace plötsligt.

– Är det du som väcker henne?

– Nej, svarar han bestämt, hon blir trött efter ett tag. Då blir hon orolig och jag tappar kraften.

– Marie och jag ska ju bila iväg några dagar, kan vi besöka delfinariet på vägen?

– Det är inte viktigt just nu. Ni kan vänta lite. Däremot kan det vara intressant för dig att höra tränarnas åsikter om Marie och delfinernas beteende. En del saker har de förträngt. Vi har låtit dem glömma lite. De vet inte vad som egentligen utspelade sig i delfinariet!

– Mm.

– Det viktigaste på er resa är att ni blir harmoniska och hittar balans. Ett ögonblick… jag börjar visst få svårigheter att komma igenom ordentligt nu. Marie är trött och vill tillbaka till kroppen.

Jag tackar Lace och väcker sedan Marie. Hon säger att hon känner att Lace har varit närvarande, men hon minns ingenting av samtalet.

19

En kosmisk underrättelsetjänst

– Tog du inte bilnumret! utbrast jag.

Jag trodde inte mina öron.

– Nej, jag tyckte inte att det behövdes! sa Marie.

Jag blev bestört. Marie hade lovat mig att notera numret på den mystiska bilen. Nu hade hon missat chansen för gott.

En man i bil hade skuggat henne flera gånger när hon gick från sitt arbete. Det var en exklusiv bil, utrustad med telefon. Nu hade hon tagit saken i egna händer, gått fram till föraren, bett honom att sluta följa efter henne, dra dit pepparn växer och aldrig visa sig mer igen.

Nu var loppet troligen kört. I varje fall skulle det bli mycket svårt att få något grepp på honom, när Marie avslöjat att hon observerat honom.

Jag var orolig för att Marie skulle råka illa ut. Därför hade jag planerat att själv ta itu med förföljaren.

Det kunde finnas en organisation i bakgrunden, och jag var intresserad av att hålla ett öga på människor, som kunde tänkas undersöka vad vi höll på med.

För många år sedan var jag med och startade en privat organisation, Stockholms Forskningscenter för Psykobiofysik och sedan Föreningen för Psykobiofysik.

Forskningen var seriös och inriktad på ”paranormala” fenomen som telepati (tankeläsning), clairvoyance (klarseende; att se in i det fördolda), psykokinesi (att med tanken påverka materia eller energi), backstereffekten (en förmodad förmåga hos bland annat växter att kunna överföra information till varandra),

kirlianfotografering (bilder utan kamera åstadkomna med ett föremål i elektriskt högspänningsfält), gellereffekten (att med tanken böja metallföremål eller förflytta visare på klockor).

Föreningen som hade närmare 900 medlemmar anordnade föredrag och seminarier och bjöd in kvalificerade forskare från USA, England och Tyskland.

Ganska snart kunde jag till min förvåning notera en diskret övervakning. Män som skuggade oss. Inte bara enstaka, som i en gammal spionthriller, utan flera, både bakom och framför oss, utrustade med walkie-talkie. Män som vi såg byta både kläder och bil under samma uppdrag. Vi kände igen ansiktena.

Låt mig ge några exempel.

En sen kväll ringde telefonen. En man förklarade på bruten svenska att han deltagit i ett experiment under dagen, men tyvärr förlagt en ring någonstans. Det var en familjeklenod, som gått i arv i generationer. Kunde han få komma och hämta nycklarna och leta själv i lokalen? Där hade vi både kontor och laboratorium: pärmar, all korrespondens, hela medlemsregistret, instrument, apparater, experimentprotokoll, ritningar och skisser. Mannen ville inte störa mig, utan insisterade på att få åka och leta ensam och sedan återlämna nycklarna tidigt på morgonen därpå.

Det förekom flera incidenter av detta slag.

En blond och blåögd man, klädd i en omodern brun skinnjacka ringde en dag på dörren till min bostad. Han presenterade sig på engelska och bad att få stiga in. En (namngiven) öststatsambassad ville veta vad jag höll på med, förklarade han rakt på sak. Själv sa han sig vara läkare och anställd vid en handelskammare.

Vi talades vid en stund. Han försvann och jag såg honom aldrig mer. Efteråt kontrollerade jag honom med en clairvoyant dam, som jag hade experimenterat med en längre tid. Hon brukar ha en förvånansvärt hög träffprocent.

Han hade läst medicin visade det sig, men sannolikt inte avslutat sin läkarutbildning. Något hade kommit in på slutet. En

(namngiven) känd öststatlig spionorganisation hade två gånger försökt att värva honom, men misslyckats.

Om han redan var snärjd i nätet, går givetvis inte att avgöra. Han gav intryck av att vara fysiskt mycket vältränad och en exceptionellt god iakttagare, en egenskap man inte får utan systematisk träning under en längre tid.

I samband med Uri Gellers besök i Sverige liksom tiden efteråt kunde vi med säkerhet konstatera en ökad aktivitet.

Det var Uri själv, som med sina speciella förmågor, pekade ut bilar och folk, vars aktiviteter några av oss sedan kunde följa.

En PR-firma, som var engagerad i Gellers besök, fick plötsligt sitt första (och enda) uppdrag från ett öststatligt bilföretag med stor personalstyrka i Sverige och minimal omsättning.

Även SÄPO, den svenska säkerhetspolisen, fanns med i bilden. Man gav instruktioner om vilken typ av föremål, som inte fick lämnas fram till Geller: paket och väckarklockor. Kanske fruktade man en arabisk attack. Uri Geller var en israel i förskingringen, men han hade som tonåring arbetat i periferin åt israeliska underrättelsetjänsten på Cypern och senare aktivt deltagit som sergeant i kriget mellan Egypten och Israel 1967.

Så den centrala frågan. Har det någon betydelse om en forskare är skuggad eller ej? Bör inte forskningen vara öppen?

Jo, forskningen gynnas starkt av ett öppet och fritt klimat, men i praktiken fungerar det inte helt på grund av konkurrensen. Forskning är på gott och ont en tävling, där tiden är en viktig faktor. Det heter att en forskare måste publicera sig eller dö. Utan publicerade resultat blir det inga anslag. Däri ligger dilemmat.

Uppslag och planer måste därför skyddas för att inte stjälas av mindre nogräknade personer.

Inom det forskningscenter vi drev på vår fritid, såg vi en möjlighet att utifrån våra resultat bygga instrument, som kunde finansiera vidare forskning. Det fanns alltså reella skäl – inte minst

patentjuridiska – att skydda våra rön mot obehöriga.

När jag sedan började läsa medicin upphörde bevakningen av min person. Kanske fann man föreläsningarna lite tråkiga. Det var i varje fall skönt att få vara ifred.

Så kom experimenten och alla märkliga upplevelser med Marie. Lace varnade oss för en attack från ”mörka krafter”.

En dag dök så den här bilen upp som förföljde Marie. Mot den bakgrund jag skissat var det ganska naturligt att jag reagerade på Maries grova ”misstag”.

Jag ville identifiera den mystiske mannen via bilregistret. Sedan snabbt nysta upp honom via alla dataregister, som jag har möjlighet att gå in i. Därefter planerade jag att lägga upp en ”dossier” eller personakt över honom i bästa agentstil. Den kunde behövas en dag.

Jag beklagade mig inför Lace, som tålmodigt lyssnade.

– Jaha, svarade han till slut, du tänkte alltså lägga upp en dossier?

– Ja, sa jag trött, men nu är det för sent.

– Varför inte fråga mig? föreslog Lace.

– Dig?

– Ja, vi har redan en personakt över den här mannen som skuggar Marie. Vi har varit i hans lägenhet. Vad vill du veta?

Först visste jag inte riktigt hur jag skulle ta det. Sedan hämtade jag mig och frågade om han tillhörde en ”organisation” av något slag?

– Han opererar helt ensam.

– Varför skuggar han Marie?

– Han är förtjust i henne! Han upptäckte henne på lunchen ute på stan och har följt efter henne för att se var hon arbetar. Nu försöker han räkna ut var hon bor också. Han vill få kontakt med henne. Hemma i sin lägenhet har han bilder på väggarna av två

skådespelerskor.

Lace nämnde namnet på en känd amerikansk filmstjärna och en skådespelerska från en TV-serie. Båda har en viss likhet med Marie.

– Orsaken till att du har reagerat så starkt, sa Lace, är att han är beväpnad. Han har en kniv. Det är egentligen en svag person. Svag, rädd och aggressiv.

Lace påstod att jag omedvetet uppfattat att han bar kniv. Marie kunde ha överfört den kunskapen till mig, fast hon själv inte visste något om kniven.

– Nu kommer han inte att besvära Marie mer, fortsatte Lace, hon skrämde bort honom ordentligt i dag! Han har redan börjat tycka att Marie är riktigt otrevlig.

Naturligtvis kunde jag inte kontrollera dessa påståenden från Lace. Mannen hade ju slunkit ur nätet. Men mycket snart skulle jag upptäcka att Lace visste vad han talade om.

Det här var den första indikationen på den suveräna kontroll Lace och hans medarbetare hade på de människor, som rörde sig i närheten av Marie och mig. Vänner och bekanta, arbetskamrater, kursdeltagare, grannar, taxichaufförer, affärsbiträden, okända människor vi såg eller inte såg, personer som ringde eller besökte oss, alla – utan undantag – stod under en diskret bevakning.

Med ett modernt ord skulle man kunna kalla det för ”scanning”. Man svepte snabbt igenom människor i vår närhet. Blev de godkända, så gick man vidare.

I början uppfattade jag det som en visuell övervakning. Lace sa ofta ”vi har sett”. Senare insåg jag att det var ett betydligt mer sofistikerat system.

För att avslöja en toppspion kan kontraspionaget behöva en spaningstid på 5-10 år av hårt arbete. Lace och hans grupp klarade av motsvarande arbete på ett tiotal sekunder. Skillnaden låg i att de kunde gå direkt in i en människas mentala fält, där allt finns lagrat.

Jag testade Lace. Den maximala tid han behövde för att ge mig

svåråtkomlig information var 37 sekunder. Oftast tog det bara 12–14 sekunder. Det verkade finnas en undre gräns på 11 sekunder, som han aldrig lyckades underskrida.

Ibland bad han att få återkomma inom 24 timmar med svaret. Jag har intrycket att man då undersökte konsekvenserna av att jag fick svar på min fråga.

Lace var i regel restriktiv med information. Jag insåg att ”de” hade en enorm kapacitet, men följde vissa bestämda, djupt etiska regler. Han hänvisade ofta till kosmiska lagar. Ibland kunde han dock ge mig upplysningar om människor för att vi lättare skulle förstå deras handlingar.

Efter ett sådant tillfälle kunde jag inte motstå frestelsen att kontrollera om informationen var korrekt. Att Lace bad mig hysa tillit till honom, tog jag i början av vår kontakt med en stor nypa salt. Det finns alltför många bedragare, som slår blå dunster i ögonen på människor. Jag hade ingen lust att förlora tid på en skojare. Det talade jag också om för Lace, vilket han tog med upphöjt lugn.

Nu ställde jag en enkel fråga till en av mina bekanta, som Marie inte känner. Han bleknade, tog mig avsides och frågade:

– *Hur* kan du veta det? *Ingen* människa vet det!

Det var en osannolik händelse som inträffat för en del år sedan, och vars natur jag inte vill gå in på.

Jag har nämnt att Marie från början var ganska avvaktande mot Lace. Men det var en speciell händelse som fick Marie att smälta och ta Lace till sitt hjärta.

Lace fällde nämligen en egendomlig anmärkning i slutet av en av våra sessioner:

– I morgon strax efter klockan två, kommer en man i på Maries kontor. Han är från ett annat företag (namngivet) och lägger fram ett förslag, som Maries chefer kommer att nappa på direkt. Han vill att han och Marie flyger till Hongkong för ett gemensamt jobb. Det

kommer att starkt gagna båda företagen.

– Så bra, tyckte jag, det kan hon väl göra.

– Marie ska *inte* resa! avgjorde Lace bestämt. Den mannen blir intresserad av Marie personligen, och vi vill inte ha någon störning i ditt och Maries arbete nu.

Sedan jag väckt Marie berättade jag ordagrant vad Lace sagt, men nämnde inget om att mannen kunde bli intresserad av henne.

Fem minuter efter klockan två dagen efter kom mannen in på Maries arbete. Allt utvecklade sig exakt som Lace förutsagt, och Marie upplevde en spöklik deja vu-känsla.

Hon rös till och tackade nej till Hongkong.

Efter den episoden utvecklade hon en stigande tillit till Lace. Hon blev riktigt entusiastisk och föreslog själv att vi skulle kontakta honom, när vi stod inför frågor vi funderade över.

Lace fortsatte att tipsa om människor som skulle komma att ringa eller kontakta Marie.

Även jag fick besked om folk som skulle söka mig, och vad jag skulle se upp med. De flesta var människor som Marie inte kände till. Några var till och med okända även för mig!

Syftet var att vi skulle vinna tid i just denna fas. Hjulet snurrade allt fortare, och tiden var mycket dyrbar.

Lace avslutade denna hypnosomgång med en direkt varning.

Marie skulle under två veckor framåt tänka på att inte gå ut i mörkret ensam. En fara lurade i mörker och parker. Hon fick heller inte gå ned i garaget ensam eller åka tunnelbana sent.

Hon skulle vistas ute bland människor i dagsljus.

Jag bad honom precisera den fara han hade identifierat, men han svarade att han inte ville väcka en tanke som inte fanns hos oss.

Turbulens och mörka krafter

Marie och jag hade bestämt att vi skulle träffas inne i Stockholm och äta lunch. Jag brukade skämtsamt säga att hon som hade så stor erfarenhet av både hotell och restauranger gott kunde ge en insnöad forskare lite världsvana.

Det gjorde hon gärna, sa hon, som en gentjänst för hypnosen.

I allmänhet var våra restaurangbesök mycket angenäma stunder. Vi pratade och trivdes. Men idag kände jag inte igen Marie. Hon var blek och tystlåten.

Efter ett tag lade hon ifrån sig besticken. Hon såg sig försiktigt om. Betraktade noga de andra lunchgästerna. Sedan lutade hon sig över bordet.

– Jag är skuggad! viskade hon.

– Skuggad? Av vem?

– Av flera män, sa hon lågmält.

Hon lät rädd. Detta var inte min vanliga, modiga Marie. Min första tanke var att det kunde finnas ett samband med mannen i bilen.

Jag frågade Marie om hennes åsikt, men hon förnekade det bestämt. Lace hade ju också nämnt att den mannen opererade ensam.

– Har de följt efter dig… finns de här i restaurangen? undrade jag.

– Nej, jag tror inte det…

Hon var verkligen uppskärrad. Jag ville lugna henne.

– Vill du inte berätta för mig vad som hänt?

Hon fångade min blick ett kort ögonblick. Så lutade hon sig fram

emot mig igen, medan hon försiktigt placerade båda armbågarna på bordet, som om hon var medveten om att det inte var fint bordsskick på en restaurang, men kunde förlåtas om det bara gjordes med tillräcklig grace och elegans.

Den ena handen slöt hon mjukt om den andra, ungefär som om det var en fågelunge hon skyddade i sin hand. Händerna vilade hon mot sin ena kind. Det var ett diskret sätt att rikta ljudet mot mig. Rösten var dämpad, men intensiv.

Det var en underlig historia. För en vecka sedan började det, men hon hade inte velat oroa mig. Dessutom visste hon inte om det var inbillning, men nu var hon helt säker. Flera män skuggade henne och inte bara skuggade. De dök upp oväntat nära henne, som för att skrämmas. Ibland var de ensamma, men oftast kom de två och två.

– Hur ser de ut? undrade jag.

– Lite kortare än du, sa hon svävande, men de ser så… konstiga ut.

– Hur då?

– Ja, de liknar varandra…

– Som tvillingar?

– Nej, snarare som eskimåer. Jag menar, vi är inte vana att se eskimåer, därför tycker vi att de liknar varandra, fast de kanske inte ens är släkt.

– Hur nära har de kommit dig? frågade jag.

– Kanske några meter, sedan har de snabbt försvunnit i folkvimlet.

– Kan du beskriva deras ansikten?

– Jaa… brett ansikte, smal haka, något spetsiga öron…

Marie fick något skrämt och plågat över sig. Hon såg allvarligt på mig.

– Lennart… du får inte skratta åt mig…

– Jag skrattar inte! försäkrade jag allvarligt.

– Nej, jag vet, men jag vill att du tar mig på fullt allvar…

– Jag tar dig på fullaste allvar!

En plågad krusning drog över hennes vackra ansikte igen. Förstulet såg hon sig om i restaurangen. Så fäste hon sina ögon på mig en sekund och rös till.

– Lennart, flämtade hon, de här männen har… *kattögon*!

Jag skrattade inte. Jag frågade inte vad hon menade. Det behövdes inte. Jag visste det redan och jag rös. Jag rös ända in i märgen!

– Åh nej, sa jag matt, *kattmännen!*

Hon grep hastigt tag i min hand.

– Vet du… vilka de är?

Hon verkade både lättad och förvånad.

– Ja, sa jag, låt oss betala och gå.

Vi lämnade skyndsamt restaurangen och åkte hem till henne. I bilen berättade jag hela historien om Susanne och kattmännen.

Susanne var känslig för kraftfältet från bergkristaller. Vi hade jobbat tillsammans med experiment för många år sedan. En dag, när hon hade fått fullt förtroende för mig, berättade hon om kattmännen.

Det var en märklig historia jag fick höra. Jag visste först inte vad jag skulle tro, men hon verkade själv ta den på fullt allvar.

Under en fas av sin utveckling hade hon attackerats av män, som såg ut nästan som katter i ansiktet. I varje fall hade de typiska kattögon.

Jag frågade Susanne om de var verkliga, fysiska varelser. Hon sa att de var lika verkliga som jag, men deras vibrationer var väldigt

starka. Man kunde känna vittringen av en kattman på en kilometers avstånd. Sista gången hade hon mött en kattman i ett snabbköp och kämpat mot honom. Det var en ohygglig, mental kraftmätning, där hon till sist helt utmattad hade segrat och kattmannen hade försvunnit. Sedan dess hade hon aldrig besvärats av dem.

Det hela verkade ganska underligt, för att inte säga bisarrt. Jag hade varken förr eller senare hört något liknande.

Den vanligaste reaktionen bland människor är att skratta eller vifta bort en sådan här historia. Man kan också bestämma sig för att uppgiftslämnaren är en galenpanna. Det leder till samma mål: att förta kraften ur historien och förtränga det som sagts, möjligen i det lovvärda syftet att få behålla sin trygga uppfattning om världen.

Jag har tränat mig i att reagera något annorlunda. Varje ord stoppar jag in i ett fack i hjärnan för att kunna ta fram det längre fram. Det är inte nödvändigt att förstå allting från början, anser jag.

Nu hade jag stor nytta av denna vana. Det var enkelt att ge Marie alla detaljer i Susannes berättelse om kattmännen. Jag såg hur lättad hon blev. Hon var inte ensam.

Vi bestämde oss för att lyssna på musik en stund, och sedan kontakta Lace, ”ringa Kalle”, som vi kallade proceduren för att vilseleda obehöriga öron, om nu någon skulle råka höra vad vi sa ute på stan.

Lace kom snabbt igenom.

– Kattfolket, sa jag, vad är det för varelser? Kan vi få en kommentar?

– Kommentaren blir – vi får inte säga för mycket – kommentaren blir… att det är en väldig kraftmätning, som ni redan vet. Den här kraften arbetar destruktivt, kan vi säga.

Jag berättade för Lace om Susannes upplevelser.

– Hon sa att de hade kattögon, slutade jag.

– De har kattögon. Det är rätt, och… det finns en dubbel effekt i

deras sätt att framträda. Deras vibration är destruktiv och deras utseende gör dessutom att människor blir rädda. De har tagit sig det utseendet, kan vi säga, för att nå en dubbel effekt.

– Men i och med att man har identifierat dem, så tappar de ju masken.

– De tappar mycket, det är rätt. Däremot kan de gå in och störa. Kattfolket är starkt. Marie är också stark, men det är inte bra med för mycket påverkan i omgivningen. Det är onödigt just nu.

Lace tystnade för ett kort ögonblick.

Han berättade att dessa varelser, som Marie nu mött, inte är fysiska i vår betydelse. De är från en annan dimension. På sätt och vis består de av materia, men det är subtila atomer på en annan oktav. Kattfolket kan ändra vibration och bli mer synliga eller helt osynliga. Våra fysiker skulle en dag komma att förstå hur det hänger ihop.

Han beklagade att det tyvärr skulle vara stökigt ett tag till, men att vi hade beskydd. Man försökte hindra allt det här mörka från att störa oss. Vi var inne i en våldsam *turbulens*, som hade uppstått genom att varje kraft skapar en motkraft. Så snart en människa påbörjar något positivt, aktiveras mörka krafter som försöker hindra henne.

– Dessa mörka krafter, sa Lace, har försökt att skilja er åt i tjugo år, som vi kanske har pratat om, och de är nu desperata över att du och Marie har träffats. Ni två är mycket farliga för dem!

Jag kände mig inte särskilt farlig. Uppriktigt sagt förstod jag inte alls vad Lace syftade på.

– Krafterna går in och försöker påverka era känslor, sa han. De försöker skilja er åt!

– Vad är det för krafter egentligen? frågade jag.

– Det finns mörka krafter – mörka devor – enstaka eller i grupp. Så har vi det mörka brödraskapet med grupper av inkarnerade och ej inkarnerade varelser. De mörka krafterna ligger runt omkring er. Ni

har beskydd, men de försöker nå er. Kan de splittra er nu, så kan ni inte göra någonting mer i det här livet. Då är det för sent. Det tar trehundra år innan ni får chansen igen!

– De ska inte få splittra oss! sa jag bestämt.

– Marie var ju med och jagade en snattare häromdagen. Stämmer det?

– Ja, hon sprang ifatt honom, men han hotade henne med en nål från en injektionsspruta!

– Vi vill göra er observanta på hur nära det är till en katastrof ibland. Det är så lite som kan stoppa en utveckling. Snattaren var hiv-smittad. Hade han stuckit Marie, så hade ni löpt risken att inte kunna slutföra ert arbete i det här livet.

– Varför ingrep ni inte! sa jag bestört.

– Marie klarade av att stoppa attacken själv. Vi hade lätt kunnat hjälpa henne. Vårt folk var på plats.

– Bra! sa jag matt.

– Vi ville bara visa henne hur farligt livet är. Ni måste vara medvetna om krafterna, hur enkelt de kan förstöra för en, hur lätt man kan få ett hugg av en kniv, en nål eller liknande.

Lace framhöll att de mörka krafterna tillfälligt kan utnyttja svaga och obalanserade människor som redskap. Labila personer som missbrukare, eller kanske aggressiva och hänsynlösa män med dåligt omdöme bakom ratten i en bil.

– Låt oss säga så här att Marie kunde behålla behärskningen. Krafterna runt omkring ville att hon skulle bli aggressiv eller rädd, för då kunde de utsätta henne för något oväntat. Nu gick det inte så, tack vare att ni är starka och balanserade.

Lace gjorde en paus.

– Men detta kan också medföra, att ni får en *ännu* mäktigare och farligare kraft på er nästa gång, tillfogade han olycksbådande.

– Mm.

– Så det viktigaste är att arbeta harmoniskt.

– Harmoni och balans?

– Precis! Vi försöker att på alla sätt förhindra ett misslyckande. Men man måste prövas. Ni har satts på prov i hela ert liv. Ni har ändå självständigt fattat era beslut, även om de inneburit att gå den tredje vägen. Nu har ni valt rätt väg, då står vi vid er sida. Då har ni beskydd.

Lace framhöll filosofiskt att man inte kan få beskydd innan man är prövad.

Om vi sedan sökte harmoni och balans, så kunde man ge oss effektivare energipåslag för att höja våra vibrationer. Även om vi inte märkte så mycket av det själva, så fick vi ett högre medvetande för varje gång vi gick upp i frekvens.

Effekten skulle bland annat bli att de mörka krafterna inte längre nådde oss. Alla störande tankar och känslor skulle också försvinna. Innan det blir för sent måste de mörka krafterna slå sönder vårt samarbete. Därför var de desperata.

– Är det så det fungerar! utbrast jag.

– Ja, men ni har även blivit påverkade av, vi kan kalla det lite svart magi på det känslomässiga planet, där tankar har försökt att få er att känna att ni gör fel.

– Aha…

– Det görs försök på alla nivåer! Ni får vara beredda på intriger och rena komplotter, där människor kommer att utnyttjas som redskap. Telefonförbindelsen bröts i kväll inom Maries teleområde. *Krafterna* arbetar nu hela tiden. De kommer att finnas hos henne under den här tiden, därför är jag också här.

– Bra! sa jag med en djup suck.

Lace fångade upp den och avslutade med en varning.

Han kunde inte ingripa för mycket, det var steg som Marie själv måste klara av, steg i hennes utveckling. Han påminde mig om att jag själv brukar säga att motgångar är en ren vinning. Motgångar vi klarat av ger oss förnyad styrka!

I motgången låg vår utveckling och mognad.

21

Den violetta centrifugen

Det var ett stort steg framåt. Visst kände jag till att det var möjligt – det fanns exempel i litteraturen – men jag hade aldrig drömt om att själv ta det steget: *att hypnotisera någon per telefon!*

Marie var hemma i sin bostad första gången jag sövde henne per telefon. Hon låg i sin säng, och vi hade pratat en stund när jag kände en stark önskan att nå Lace med några viktiga frågor.

Marie har en sådan där platt knapptelefon, där all elektronik är inbyggd i själva luren. Hon la sig på sidan med huvudet på luren, men utan att hålla i den. Hon trodde inte att det skulle fungera, och hon var faktiskt lite ängslig.

Det gick alldeles utmärkt.

Vi övade några gånger, och hon gick snabbt ned i hypnos. Det var även lätt att väcka henne igen.

En ny värld av möjligheter öppnade sig. Nu kunde jag nå henne och Lace var som helst, till och med på ett hotellrum. Det gav oss en betydligt större frihet att arbeta.

Lace gratulerade oss, men han sa senare vid ett par tillfällen att han hade information som han inte ville förmedla via telefon. Det fanns alltså en viss begränsning inbyggd i metoden.

Det var nu inte alltid vi sökte kontakt med Lace. Jag använde ibland hypnos för att ta fram händelser, som Marie hade varit med om men glömt bort. Under telefonhypnosen kunde vi som ett intressant experiment plocka fram ett bilnummer, som Marie observerat men inte hade det minsta minne av i vaket tillstånd.

Så kom den kvällen då det gick snett, helt snett. Marie gick ned i djup trance och lämnade kroppen. Hon svävade för ett ögonblick under taket och såg sin egen kropp ligga i sängen med örat mot

telefonen. Så försvann hon plötsligt ut i en okänd dimension!

Hennes röst återkom efter några sekunder, försvagad och långt borta som i en tunnel. Jag tryckte omedelbart ned inspelningsknappen på telefonsvararen och bandade samtalet med henne.

– Ett violett sken…

– Du ser ett violett sken?

– Ja, ett violett sken. Hela himlen lyser. Det är… långt borta. Inte på Jorden. Jag vet inte var jag är! Vad är det som händer?!

(Himlen utanför mitt fönster var lätt gråblå, en normal kvällshimmel.)

– Du ser ett violett sken? Finns Lace där?

– Långt borta.

– Mm?

– Han är så långt borta…

– Han kan inte komma i kväll?

– Jo, men han kan inte nå mig! Jag måste gå ned en bit.

– Okej, vill du gå ned en bit! Gå aldrig upp så högt, att du ser det här violetta.

– Jag gör inte det! Jag kommer dit!

– Du kommer dit ändå? Spontant?

– Ja, men jag får ont i bröstet, klagade hon.

Det lät inte alls bra.

– Gå ned! bad jag. Kom ned igen. Gå ned en bit!

– Det är så… svårt! jämrade hon sig.

– Andas lugnt och så kommer du ned, så du ser Lace. Kom tillbaka!

En kort paus.

– Nu är jag inte så yr längre.

– Det är bra.

– Nu ser jag ett blått sken. Indigoblått.

– Bra, den violetta färgen är för hög just nu för dig.

– Mm.

– Andas lugnt, upprepade jag, allt är bra… såja, allt blir bra. Kan du släppa in Lace?

– Vänta lite. Snart. Det gör så ont i bröstet. Jag vet inte vad jag ska göra! – Hon tystnar ett ögonblick. – Jag måste klara det!

Situationen var exceptionell. Och ganska farlig. Hon hade sträckt sig efter för höga energier, som hon dragit ned från sina högre energikroppar till den fysiska kroppen. Det är som att sträcka händerna mot en högspänningsledning!

Smärtorna kom från hennes hjärta, men det var inget som helst fel på hjärtat. Däremot kan de här speciella energierna, som dras ned i den fysiska kroppen åstadkomma fysiologiska störningar och till och med skador, om de får ligga kvar.

Jag ville därför snabbt dra henne tillbaka ur den här dimensionen men utan att väcka henne ur trancen. Hon hade gått från violett ljus till blått. Det låg en omedelbar fara i att löpa hela regnbågens skala ut. Jag ville under inga omständigheter låta henne passera grönt och gå in i rött ljus med hjärtsmärtan kvar. Enda möjligheten var att lämna den svala, blå färgen direkt.

– Du är stark, försäkrade jag, du klarar det! Du vet innerst inne vad du ska göra!

– Mm…

– Titta intensivt in i den blå färgen! Känn vibrationerna i färgen!

– Mm.

Några sekunder senare.

– Hur känns det?

– Färgen är mer stabil nu.

– Bra! Nu vill jag att du fokuserar på den indigoblå färgen och tänker dig att du *andas* in den. För varje andetag drar du in det blå ljuset genom näsan. Gör det!

En stund senare.

– Hur känner du dig nu?

– Det går lättare att andas! Jag är inte yr längre.

– Bra! Den indigoblå färgen har en balanserande verkan och samtidigt är den väldigt hög. Den lugnar det som går för fort och aktiverar det som går för långsamt. Fortsätt att andas lugnt. Hur är det nu?

– Det känns bra igen. Jag vet inte hur jag hamnar i den där violetta centrifugen. Det är en sådan enorm kraft. Jag bara sugs in och slungas iväg!

– Ja?

– Jag vill ju inte egentligen! utbrast hon.

– Du har kanske en önskan att gå upp och gå vidare, föreslog jag. Du söker dig bortom bergen och upp i högre världar. Du kommer då in i kraftfält, som är för starka för dig just nu. Något driver dig dit, men du har inte anpassat dig till de vibrationerna. Det kan framkalla smärta.

– Ja, men nu är det bra, försäkrade hon.

– Var är du?

– Jag ser mörker och stjärnor, fast mörkret är inte svart. Det är så vackert indigoblått!

Marie mådde bra nu. Ingen yrsel och inga smärtor, det var huvudsaken. Jag ville gärna ha en kommentar från Lace.

– Kan du se Lace? frågade jag.

– Jag känner hans vibrationer. Han är i närheten.

– Det är utmärkt! Vill du släppa fram honom?

– Jaa…

Efter en minut kom Lace in.

– Lace är här!

– Du är välkommen, Lace!

– Tack! Jag har viktig information till er. Det ni har gjort nu är mycket farligt. Tråden *kan* gå av! Vi vill inte skrämmas, men ni måste vara medvetna om risken.

– Tråden? Mellan astralkroppen och den fysiska kroppen?

– Ja.

– *Silvertråden*? Som det står i bibeln om?

– Ja, det är samma tråd. Vi vet att era medicinska experter har diskuterat hjärtdöd och hjärndöd. Svaret på frågan om liv eller död är om denna eteriska tråd är hel eller inte. Ni kommer att kunna se den på en bildskärm i framtiden.

– Har vi gjort något fel? undrade jag.

– Nej, men det är en sak ni absolut måste undvika, och det är att Marie mediterar själv nu. Krafterna har varit aktiva igen. Fixerat violett. Det gör lätt att hon går upp för högt, även under hypnos.

– Hon hade ett intermezzo i morse, sa jag. Hon hade svårt att komma tillbaka.

– Hon var inne i en kris då, förklarade Lace. Det var jag som bad henne att ringa till dig. Hon hade bestämt sig för att klara upp det själv.

– Vi har ju programmerat in mitt nummer på hennes telefon, så hon har bara att trycka på en knapp.

– Vi vet det. Det är bra. Fast hon känner att hon inte får hänga upp sitt liv på något eller någon. Hon måste klara sig själv. Hon har alltid haft den åsikten. Men det är viktigt att kunna ta emot hjälp också. Man kan inte klara av allting ensam.

Lace framhöll att Marie alltid har velat styra sig själv. Därför hade hon varit irriterad i flera dagar, när hon känt av att han försökte ta hand om henne. Han hade lagt ut ”reläer” som skyddade henne, men hon hade lärt sig – hur det nu gått till – att gå in på hans vibration och slå ifrån dem.

Lace skrattade.

– Så stiger hon vidare, för hon ”kan själv”…

Han tystnade en kort stund och fortsatte sedan med allvarlig röst.

– Helt plötsligt når jag henne inte! Jag tappar greppet om henne, kan man säga. Det kan vara farligt. Krafterna finns runt omkring er hela tiden nu.

– Ja, men hon har ju en förmåga att nästant spontant meditera, när hon lägger sig ned och blundar.

– Just därför är det väldigt viktigt att hon lever på Jorden nu. Hon måste jorda sig. Hon får inte meditera *ensam* under två veckor. Helst ska hon inte meditera alls. Meditation innebär fara just nu.

Lace bad mig se till att Marie åt lite varm mat, inte bara frukt. Han förutsåg även att hon skulle börja vilja använda vita kläder och vita pärlor. Det borde hon vänta lite med. Egentligen skulle hon bära röda kläder under den här perioden.

Avsikten med råden var att få Marie att jorda sig, att gå ned från den alltför höga vibrationen och bli stabil.

– Jag ska berätta det här för Marie, lovade jag.

– Nu är det viktigt att hon stabiliserar sig. De mörka krafterna försöker påverka henne, och det måste hon själv lära sig att hantera. Hon behöver även vila mycket nu när hon står på tröskeln, som hon själv uttrycker det.

Lace gick sedan in på Grekland.

Marie och jag hade beställt en charterresa på två veckor till Rhodos. Vi hade tänkt att ha semester, bada, koppla av och ha det skönt. Släppa hypnosen och alla mystiska händelser vi varit inblandade i.

Men vad vi bedrog oss! Lace fäste en utomordentligt stor vikt vid denna resa. De flesta av våra planer kunde vi genast glömma!

– Sista veckan före Grekland får ni inte träffas, meddelade Lace.

– Varför inte? protesterade jag. Vi har tänkt att vi skulle bo tillsammans som en övning inför semestern.

– Det går inte, tyvärr. Ni kommer båda att få påslag av energi under den sista veckan. Vi är tvungna att ge er dem på olika tidpunkter. Så hon kommer att vara trött när du är pigg och tvärtom.

Det var inte lönt att protestera. Lace brukade ha rätt.

– Jaha, sa jag med en suck, något mer?

– Ni har tänkt att segla några dagar därnere…

– Ja, mumlade jag och anade det värsta.

– Avbeställ båten! Ert uppdrag är viktigare. Det kan bli tid över för segling, men då kan ni gå ned till hamnen och hyra en båt. Vi ser att det ligger flera lediga båtar där.

– Okej, suckade jag och hoppades att Lace skulle höra min motvilliga reträtt.

– Jag kan avslöja, fortsatte han obarmhärtigt, att Marie har tänkt att överraska dig med att hyra ett flygplan, så att ni kan flyga till en

annan ö. Det ska ni inte göra! Det är riskabelt där.

– Jaha, något annat? sa jag lamt.

– Ni bör inte ta med er så mycket saker. Två varma sovsäckar är bra.

– *Sovsäckar!* Vi ska ju bo på ett lägenhetshotell och det är 35 grader varmt i skuggan…

– Ni kanske hyr en bil och sover ute någonstans uppe i bergen, antydde Lace gåtfullt.

– Jaha.

– Den dagen ni kommer ned till Rhodos kommer ni att få ytterligare instruktioner. Vi får inte gå in och säga för mycket. Under tredje dagen därnere, på eftermiddagen, kommer jag antagligen att kunna få visa mig, och då blir allting mycket enklare. På Rhodos är ni ostörda och i balans. Då kan ni få kontakt med fler utomjordiska… varelser inte bara med mig, om ni så vill.

– Är du… *utomjordisk*?

– Ja, det kan man säga! sa Lace lugnt.

Det var första gången han direkt antydde något om sitt ursprung. Jag hade aldrig frågat honom om hans identitet. Han skulle själv presentera sig när tiden var mogen.

Jag tog sedan Marie ur den hypnotiska trancen. Det var inte lätt. Hon var så långt borta, själen så liten och Kosmos så stort!

Jag bad henne andas lugnt och känna sig trygg. Sedan gå in i den indigoblå färgtonen igen. Jag räknade från ett till tio, och hon fick den sedvanliga instruktionen att vakna mer och mer för att vara klarvaken på ”tio”.

Man kan räkna uppåt eller nedåt – det kvittar – men jag föredrar att räkna som man oftast gör utomlands.

Marie färdades genom hela världar av färger och geometriska

figurer:

– Det är så mycket punkter… varför är det så många vita punkter… det är något rosa moln här… var kommer det ifrån…? Det är svårare att andas här nere…

Hon svarade på min uppräkning, men hon hade uppenbart svårt att komma tillbaka. Innan hon vaknade helt upplevde hon en flimrande känsla, som sedan släppte för att ge plats åt ett stort välbefinnande.

Jag hade lagt in en suggestion om att hon skulle avstå från att meditera en tid. Hon följde den instruktionen till punkt och pricka. Följden blev ett tillstånd av lugn och harmoni veckorna före Rhodosresan.

Så var det något annat som hände den här sista tiden… kanske inte helt oväntat, men ändå… överrumplande för oss båda.

Känslorna mellan mig och Marie fördjupades plötsligt! Som man och kvinna kom vi varandra så nära som det över huvud taget går. Intensiteten och värmen i känslorna överraskade oss. Det var en fördämning som äntligen brast.

Vi blev helt enkelt det par, som vår omgivning sedan länge trodde att vi var.

En välgräddad videokamera

Marie var inne i en superkänslig period nu, och Lace bad mig med eftertryck att se till att hon inte mediterade på egen hand. Hypnos sa han inget om. Det var bra, för vi hade kommit så pass långt att jag fann tiden mogen för att nosa lite på hennes UFO-upplevelser.

Som jag tidigare antytt, har hon diffusa minnen av att ha varit nära UFO. Det lilla hon berättat för mig visade minnesluckor på upp till flera timmar.

Jag beslöt att ta upp en sådan händelse, innan vi reste till Grekland. Det fick bli ”Mysteriet med den brända videokameran”.

Jag bad henne gå tillbaka till den tidpunkt, då hon försökte filma ett UFO med en videokamera.

– Du lånade en videokamera på arbetet och gav dig iväg med bilen. Vad var det som fick dig att göra det?

– Lars var intresserad. Han ville att jag skulle försöka filma ett UFO, när jag kände att det var något på gång. Jag var själv intresserad. Jag gjorde det lika mycket för min egen skull.

– Vad hände?

– En kväll kände jag att jag skulle åka till Christine. Jag hade med mig frukt och föreslog att vi skulle göra en termos med te och ta med oss, för vi skulle åka ut och filma något intressant.

– Christine blev lite orolig. Hon insåg att jag på något sätt kände att vi kunde få kontakt med ”dem”. Så hon ville ha Peter med.

Christine är en gemensam vän till Marie och mig. Hon har ett rödmålat trevligt hus med vita knutar nära skog och mark. Peter i sin tur är en god vän till henne och bor några kilometer därifrån.

– Nå, hur gick det? frågade jag Marie.

– Jag sa att bara han är tyst, gick det bra. Så vi åkte hem till Peter och parkerade utanför. Christine steg ur och hämtade honom. Sedan gick vi tillsammans tvärs över gärdet… bortåt. Plötsligt fick vi se ett stort ljus komma och Christine skrek till Peter: ”Där ser du att de finns! Vad är det där då?” ”Det är ett ljussken”, sa Peter helt lugnt.

– Sedan kom det närmare, fortsatte Marie. Då blev Peter lite orolig. Plötsligt föll ljusskenet med en enorm hastighet. Då tog jag upp videokameran och filmade. Jag såg ljusskenet i kameran. Jag sa till Christine och Peter: ”Titta vilken energi jag fångar upp!”

– Mm.

– Då fräste det bara till i kameran och det blev kolsvart. Jag blev alldeles varm i händerna av kameran, det kändes som en elektrisk stöt. Sedan stod det här ljusskenet och gungade.

– Vill du beskriva färg och storlek?

– Det var gulaktigt till färgen. Gulvitt. Så skiftade färgen mot orangerött.

– Storlek?

– Det var inte alls stort. Kanske tio meter i diameter. Det såg ut som ett eldklot.

– Hur långt bort?

– Kanske en kilometer upp i luften. Det är så svårt att bedöma avstånd.

– Om du jämför eldklotets storlek med till exempel fullmånen…?

– Ja, säg lite mindre, och så var det en fallande kraft. Det föll rätt ned från himlen. Sedan stannade det ungefär i jämnhöjd med trädtopparna. Träden lystes upp av föremålet.

– Du sa att det var en kilometer upp från början?

– Först var det mycket högre upp, jättehögt upp, och så föll det med en enorm hastighet. Och så stannade det en kilometer upp i luften

ungefär… Då filmade jag, så föll det igen ned mot trädtopparna och stannade där. Men då hade min kamera redan slutat fi… filma. Den fungerade inte.

– Vad gjorde du då?

– Jag stängde av kameran och försökte sedan sätta på den igen. Den var precis död. Christine sa: ”Ufot tog kameran!”

– Vad menade hon med det?

– Hon menade att jag inte skulle ha filmat… de ville inte bli filmade, så de överhettade kameran!

– Vad hände sedan?

– Christine ville gå därifrån.

– Och Peter?

Marie slog plötsligt upp vänster hand och öppnade sedan ögonen! Det var första gången hon spontant gick ur hypnosen! Jag kände till fenomenet från facklitteraturen, men hade själv aldrig upplevt att någon tagit sig ur hypnosen momentant. Det var en överraskning, men jag hämtade mig fort.

– Vad var det? frågade jag snabbt.

– Vet inte. Det var ingen… ingenting här. Det var något, som bara… fick mig att vakna!

– Du slog upp vänster hand, blinkade till och vaknade.

– Det kändes som om det fanns någonting utanför.

– Vill du blunda? Blunda!

Hon slöt ögonen.

– Bra, sa jag, minns du vad vi pratade om?

– Nä, svarade hon förvånat.

– Minns du ingenting?

– Nej!

Jag häpnade! Hennes minnesförlust var total. Ändå tog det inte många sekunder från och med sista ordet var sagt under hypnosen och till ögonblicket, då hon bekräftade att hon ingenting kom ihåg (enligt kassettbandet är tiden 39 sekunder).

Jag talade in en minnesanteckning i mikrofonen under Maries närvaro. När det var klart lät jag bandet rulla vidare.

– Det vibrerar något konstigt! sa hon.

Jag fångade upp det och övergick till en kort intervju med henne under vaket tillstånd.

– Var det något positivt eller negativt som fick dig att vakna?

– Något negativt, svarade hon utan att tveka.

Jag gav henne hypnotiska suggestioner igen, och hon gick snabbt ned i ett trancedjup, som borde räcka för ändamålet.

Så tog hon ett djupt andetag och skruvade på sig.

– Jag är här hos dig, lugnade jag henne. Vad ser du när du blundar?

– Det är några kraftfält…

– Av vilken typ?

– Negativa.

– Okej, vi kan komma tillbaka till det senare. Vi bryter nu för tillfället.

Jag ville inte ta några risker genom att gå in i den typen av okända kraftfält, så jag bröt hypnosen och räknade upp henne till fullt vaket tillstånd. Det räckte med vetskapen att en negativ kraft av okänt ursprung försökte hindra oss från att nysta i hennes UFO-upplevelser.

Det här innebar givetvis inte att jag gav mig! Några dagar senare träffades vi och jag sövde ned Marie igen. Jag ville ha klarhet i vad som hände när videokameran brann. Den här gången gick det bättre. Ingen negativ kraft bröt in under hypnosen.

Jag återförde Marie till den punkt där videokameran just hade slutat fungera.

– Vad gjorde ni sedan?

– Vi satte oss i bilen och skulle åka hem. Då hade… då ville Christine lyssna på ett band, som jag hade i bilen. Det lät ingenting om bandet.

– Inget alls?

– Det fanns ingenting på bandet!

– Vad var det för band?

– Det var ett band, som betydde mycket för mig just då. Speciella toner, som jag tyckte så mycket om. Musiken var så fin.

– Vem har skrivit musiken?

– Ralph… Ralph Lundsten.

– Vad hände sedan?

– Peter tyckte det var så underligt allting. Jag sa till honom: ”Det var ett konstigt flygplan vi såg i kväll.” Han tror inte riktigt på UFO. ”Ja”, sa han och kliade sig i huvudet, ”men det där var inget flygplan.” Då frågade jag vad det var. ”Det vet jag inte, men ett flygplan var det inte.” Han såg nästan lite rädd ut.

Marie och Christine bestämde sig nu för att åka hem. Men bilen startade inte. Christine blev rädd och ville gå in till Peter.

– Hade ni lämnat bilen hos honom?

– Ja, vi hade ställt bilen där på gården. Så försökte jag starta bilen igen efter en liten stund. Men den var död fortfarande. Vi såg det

där eldskenet igen. Christine sa att hon skulle hämta Peter, men jag ville vara kvar vid bilen för att se vad som hände. Så försökte jag en gång till. Då hoppade bilen igång! Så körde vi hem till Christine.

– Hur var det med bilen?

– Den gick precis som vanligt. Det var när vi kom hem till Christine som jag upptäckte… vi körde upp på gången fram till äppelträdet. Hon var lite rädd så jag satte på helljuset medan hon öppnade bildörren. Hon skulle gå runt och hämta en väska i bagageutrymmet. Då hörde jag henne ropa: ”Men herregud, vad mörkt det är!” Jag trodde hon sjåpade sig. Jag hade ju helljuset på. ”Men herregud, vad mörkt det är” ropade Christine igen, ”Det lyser ju inte! Titta vad de har gjort!”

Marie gick runt bilen och tittade. Bakljusen lyste inte. De hjälptes åt att testa alla ljus. Blinkljuset fram fungerade, men inte bak. Bromsljuset var också ur funktion. Inget ljus fungerade där bak. Allt var svart.

Inom Marie virvlade tankarna runt. Hon kunde inte riktigt förstå vad som hänt. Varför gjorde de så där och vad skulle det betyda?

– Jag vågade inte köra utan bakljus i mörkret. Så jag sov på Christines soffa den natten.

– Hur gick det med bilen sedan? frågade jag spänt. Vad var det för fel på ljuset?

– Baklamporna hade exploderat. Någon slags överhettning. De undrade vad jag hade gjort för något.

– Vilka undrade?

– Killarna på bilverkstan. Jag sa bara att bakljusen inte fungerade.

Verkstadskillen undersökte bilen. Så tittade han konstigt på Marie, medan han sa att bakljusen hade exploderat. Marie tyckte det var lite pinsamt och bad honom sätta i nya glödlampor. Han skrattade och frågade vad hon hade gjort. Hade hon kört in i en kraftledning?

Marie visste inte vad hon skulle säga. Hon ville inte prata om det

för hon var starkt berörd av det som hade hänt och kände att hon inte kunde skratta tillsammans med honom.

Han sa att det måste vara kortslutning någonstans, men det visade sig att alla säkringar och ledningar var hela. Marie tänkte säga, att det varit kortslutning i både bilen och hennes huvud.

– Hur många glödlampor hade exploderat? ville jag veta.

– Alla! Han bytte alla lampor. Hela rampen var utbränd! Han tyckte också att det luktade varmt om bilen. Något konstigt, sa han. Så frågade han vad som hänt och visade mig att lacken var bränd och hade skiftat färg på ett ställe på taket, en bit från antennen. Det hade jag inte inte sett förut.

– Kände du också den där lukten?

– Jag kände lukten precis när det hände. Sedan märkte jag den när jag satte mig i bilen för att köra iväg. Det har hänt så mycket konstigt. Jag får ont i huvudet av tänka på det. Då vill jag bara vara hemma hos Lennart.

– Du är hemma hos Lennart nu, svarade jag roat. Såg du något annat ovanligt på bilen?

– Nej…

– Okej, då lämnar vi bilen. Jag vill att du nu fokuserar på videokameran. Den hade ju gått sönder?

– Ja, jag lämnade in den i fotoaffären där den var köpt och bad dem att laga den. Jag sa att det bara blev svart när jag filmade. Så gick jag därifrån.

– Mm.

– Efter ett tag ringde butikschefen till mitt jobb och sa: ”Vad har du gjort med kameran egentligen?” Jag sa att jag filmat för det är ju en kamera. – Marie fnissade – Då sa han: ”Dumheter. Berätta vad du har gjort för något!” Jag sa att jag använt den till att filma med. ”Men den är ju helt trasig!” Jag sa att det var därför jag lämnat in den. Han bad mig igen att inte skoja. Och jag sa att jag inte gjorde

det. Jag hade inte lämnat in den för att det är roligt.

Marie blev både lite rädd och full i skratt. Hon försökte hålla masken.

– Det gick ju inte att säga att det tyvärr kom ett UFO i vägen och det sa ”pang”!

Butikschefen bad henne komma till butiken, för han ville tala med henne personligen.

– Jag åkte dit på lunchen, sa Marie, men han stod bara och hoppade och var helt galen! ”Det har hänt något *extremt konstigt* med din kamera”, sa han.

”Den går väl att laga?”

”Det har blivit en överhettning. Den har helt enkelt brunnit upp inuti!”

”Jag har filmat lite intensivt”, sa jag.

Han tyckte inte att det var roligt.

”Det går inte att laga den här kameran”, sa han.

”Försök i alla fall!”

”Det är ingen vits, det går inte!”

”Då får vi väl skicka den på reklamation”, föreslog jag. Men han skakade på huvudet.

”Skicka den på reklamation, så får vi se vad som händer! Kameran är ju helt ny.”

Under tiden ville Maries chefer ha kameran till ett jobb. Hon förklarade att den var inlämnad för reparation. Efter ett tag kom beskedet att kameran var utbränd därför att den varit i för hög värme!

– Himmel, vad cheferna levde om! De frågade vad jag gjort med

kameran. De undrade om jag lagt den i ugnen. Jag svarade att jag gräddat den i 250 grader. I alla fall så köpte de ingen ny. Jag tror inte att de ville att jag skulle bli fotograf.

Marie hörde senare att det skulle kunna gå på garantin eller försäkringen. Alla på jobbet undrade vad hon gjorde med sina grejor. Först bilen och sedan kameran. De funderade mycket över det där. Kunde hon inte berätta så här i efterhand?

Vad skulle hon svara?

Epilog

Marie har tidigare sagt att Lace var inblandad då videokameran förstördes. Jag bad Lace om en kommentar.

– Marie försökte videofilma ett UFO, började jag försiktigt.

– Det är sant! medgav han.

– Vad hände?

Lace verkade lite störd över frågan och ville inte riktigt gå in på den.

– Ja, det är inte så viktigt… för att vissa saker skulle… Det var inte så bra det där att filma, att ta upp. Därför gick vi in med lite… kraft.

– Marie har sagt, antydde jag, att det var du som förstörde kameran.

– Vi beklagar händelsen! sa Lace uppriktigt.

– Hon sa att du gott kunde köpa en ny, påpekade jag lite försiktigt.

– Vi kommer att ersätta Marie för den förstörda videokameran! svarade Lace.

23

På uppdrag i Grekland

Att flyga fascinerar mig. Det känns så självklart att röra sig genom luften – som om vi alltid har gjort det.

Det ger mig inspiration att flyga. Varför vet jag inte. Kanske är det atmosfären? En ändrad jonbalans i luften? Någon form av ökad kosmisk strålning? Eller något så prosaiskt som det låga trycket?

Redan på fem tusen meters höjd är lufttrycket hälften mot det vid havsytan. Moderna trafikflygplan går på tio tusen meters höjd, där trycket bara är en fjärdedel och luftmotståndet alltså mycket lägre.

För att få en uppfattning om hur tunn luften är utanför planet, kan man titta upp mot solen. Den har en oerhörd intensitet på denna höjd.

Tryckkabinen återställer inte helt det normala lufttrycket. Passagerarna sitter i ett lätt undertryck, som motsvarar att vistas uppe på en cirka två tusen meter hög bergstopp.

Kanske är det denna alpina bergsluft, som skapar inspiration och kreativitet?

Kanske är det bara en följd av att sitta instängd några timmar och just inte ha någonstans att ta vägen. Även tågresor gör mig kreativ.

Men jag sätter gärna ett silvermynt på att något särskilt händer när man flyger. Jag känner en pensionerad flygvärdinna som berättat, att hon ofta blev upprymd och ibland närmast euforisk av att flyga.

Marie och jag befann oss nu på tio kilometers höjd någonstans mitt i Europa på väg mot den grekiska ön Rhodos. På väg mot äventyret. Det var en efterlängtad resa!

Vi hade skojat en stund och var riktigt uppsluppna. Efter några minuters tystnad, böjde sig Marie mot mig och viskade förtroligt:

– Det händer något konstigt. Jag ser väldigt vackra färger. *Enormt lysande färger!*

– Kan du beskriva dem? viskade jag tillbaka.

– Det går inte. De är så speciella. Jag har aldrig sett något liknande!

Jag förstod henne. Det var som att försöka beskriva röd färg för den som är totalt färgblind från födseln. Det går inte. Språket saknar ord och begrepp.

Vi landade på Rhodos. Checkade in på Kalithea Sun Hotel någon mil söder om huvudstaden. Hotellet var trevligt, men lägenheten kändes inte riktigt bra. Vi funderade på att byta, men bestämde oss till slut för att behålla den.

Det var lördag kväll, och solnedgången fann oss på stranden bortom Paradise Hotel. Vi kontaktade Lace där. Det var inte så lätt. Marie gick upp alldeles för högt, och det tog tid att sänka henne, så att Lace kunde nå fram.

Lace hälsade oss välkomna till Grekland i bästa turiststil! Han lät som en riktig guide. Sedan förklarade han att Marie fått ett kraftigt påslag under flygresan. Det gav henne förmåga att se färger, som var viktiga för henne i framtiden. Nu var hon trött efter påslaget. Lace bad oss att vila och söka harmoni de första dagarna. På måndag kväll skulle vi få vidare instruktioner.

Han sa att vi hade gjort rätt när vi *inte* bytte lägenhet. ”De” hade valt den åt oss. Snart skulle vi förstå varför.

Natten blev dramatisk. Vi fick påslag båda två. Marie såg ett starkt ljussken i taket ovanför sängen och uppfattade ordet ”Apollon”. Jag hade krypningar i hela kroppen. Efter två timmar fick vi äntligen ro och somnade som två uttröttade barn.

Söndagen blev lugn. Vi badade i havet, vilade och rekognoscerade.

Fullmånen lyste starkt på kvällen. Lägenheten låg i markplanet, så vi satte oss utanför och drack te. Stjärnorna blinkade och en av planeterna var uppe. Luften var ljummen.

Även den andra natten fick vi påslag. Under måndagen vidgade vi vyerna med en sightseeing per taxi. Badade i havet och kontaktade Lace på kvällen, enligt planen.

– Vi har gjort ett misstag! började Lace. Marie har fått för starka påslag. Hon fick för mycket energi redan på flyget. Sedan gjorde vi ett fel, det här huset blev lite för intensivt. Marken är stark här och vi gav henne extra påslag, så ni höll på att ”krypa ur skinnet”, som du kallar det. Det kunde ha gått snett!

Jag blev bestört! Det var som att ha blivit sviken av en vän man fullständigt litat på. Lace brukar alltid ha rätt även i de mest besynnerliga situationer. Nu hade han gjort tre misstag i följd, låt vara att det låg en enda felberäkning bakom: *Marie var för mottaglig!*

Samtidigt växte min sympati för Lace. Han var inte helt felfri, och han erkände sina misstag.

– Nu får vi skjuta på programmet, fortsatte han. Det är viktigt med balansen just nu. Därför bör ni få mer fritid, än vi hade tänkt från början.

– Kan vi inte flytta in i det andra rummet? föreslog jag. Det kanske inte är så starkt.

– Det är bättre att ni är kvar här inne, sa Lace. Ni har tonat in er på vibrationerna redan och kommer att sova lugnt hädanefter. Vi får inte gå in med några krafter och påverka er. Krafterna slår vi av, så ni kan sova lugnt och fridfullt. Ni behöver er jordiska sömn nu också, inte bara energier och Kosmos. Vi lägger ett skyddsnät som ett paraply över lägenheten, så ni kan sova lugnt och tona in er!

– Skönt! suckade jag, som mindes två svåra nätter.

– Det är bra att ni har hittat Fjärilsdalen, sa Lace. Nu behöver jag inte ordna den utflykten åt er. Det är ett unikt ställe, kan jag säga. Var pigga när ni kommer dit och fånga upp alla intryck! Ni kommer att få nytta av det långt senare!

Fjärilsdalen är en långsträckt bergsravin, som har blivit en stor turistattraktion på grund av sina tusentals fjärilar.

Lace föreslog oss även att besöka Akropolis i staden Lindos. *Däremot skulle vi helt undvika Akropolis i huvudstaden Rhodos!*

Akropolis kallas den fornborg som fanns uppe på bergen vid de gamla grekiska städerna. I dag finns bara rester kvar av de vackra templen som förknippas med Zeus, Apollon och Athena.

Tisdag. Vi vaknade tidigt efter en lugn natt och fotograferade soluppgången. Reste sedan till Fjärilsdalen med resebyrån.

Det är en märklig ravin, där hundratals fjärilar plötsligt kan lyfta i en virvelvind och sprida sig, för att därefter samlas igen.

Marie upplevde platser där som var positiva, negativa, stökiga eller bara egendomliga. Hon såg och hörde ting som jag inte uppfattade. Jag kände bara en oerhört *förtätad* stämning i hela ravinen.

Den känslan fanns kvar inom mig i flera dygn.

Tillbaka på hotellet upptäckte vi till vår förtjusning att städerskan Anastasia bäddat och dekorerat sängarna. Våra T-shirt låg utbredda, men ihoptryckta i midjan. De såg ut som flygande fåglar eller fjärilar. På Maries kudde låg hennes klocka och ring. På min kudde fanns en bergkristall som jag lagt på bordet.

Det var en snabb, konstnärlig utsmyckning som vi verkligen uppskattade! Anastasia måste ha känt att vi tog hennes dekorativa konst direkt till våra hjärtan, för hon utvecklade nya mönster varje dag.

Onsdag. Taxi till kurorten Kalithea och ruinerna av ett romerskt bad. Romarna, som en gång erövrade halva Europa, hade åtminstone det sympatiska draget att bygga härliga badanläggningar överallt där det fanns varma källor.

Av skönheten i arkitekturen att döma, förstod de att ett bad är till för både kropp och själ!

I ett rum med en symbol på golvet i form av en bläckfisk blev Marie yr. Det var en effekt som sedan alltid återkom, när vi besökte antika ruiner.

På kvällen hade ytterlampan slocknat utanför vår dörr. Bara där. Det var något jag önskat ända sedan vi kom, men lampan hade ingen egen strömbrytare, ytterbelysningen tändes och släktes centralt. Nu kunde vi sitta ute i mörkret och studera stjärnorna i lugn och ro.

Torsdag. Dags för Arkeologiska museet. Marie blev yr och vi fick snart avbryta besöket. Yrseln försvann när hon badade i havet. På hemvägen köpte vi ett antal halsband med stenar i olika färger: turkos, ametist, lapis, malakit, hematit och pärlemor. Halsbanden inspirerade Anastasia till nya konstnärliga utsmyckningar av våra sängar.

På kvällen talade vi med Lace.

– Vi hade tänkt åka på en busstur i dag, sa jag, men den blev plötsligt inställd.

– Det var meningen! svarade Lace.

– De sa på resebyrån att det var för få anmälda.

– Det var en grupp som avbeställde resan, antydde Lace gåtfullt. Då blev det för få kvar.

– Aha, jag anar någon styrning bakom det här.

– Det fanns kanske lite bakom där, ja…

Lace ville inte kommentera det vidare, men jag talade senare med reseledaren, som bekräftade vad Lace sagt.

Lace bad oss att inte simma för långt ut i havet. Det fanns krafter där, sa han.

Så dumt! Jag höll på att lära Marie något som jag gjort så länge jag mindes: att simma rätt ut tills man inte orkar längre. Sedan lägga sig på rygg och vila. Jag visade henne även hur enkelt man häver en kramp i benen genom att dyka under ytan och lugnt ta tag i benet och lirka med två händer. Övningarna ger en stor förtrogenhet med vatten.

Lace insisterade på att vi inte skulle simma för långt ut.

– Varför då? undrade jag.

– Det finns stora fiskar där, sa han. De kan skrämma turister.

– Hajar?

– Nej, sa Lace och frågade om vi sett en motorbåt som patrullerade ute till havs.

Det hade vi inte, men några dagar senare såg vi den – en patrullbåt gled fram i de stora vågorna med knappt styrfart.

Marie, som har seglat mycket och även har skepparexamen, iakttog den noga genom kamerans teleobjektiv. Hon sa att det var en patrullbåt med kvalificerad utrustning ombord.

Vi identifierade aldrig båten. Jag insåg inte sammanhanget förrän långt efteråt: Marie var superkänslig och fick inte oroas just nu, när Lace ville dämpa hennes känslighet.

Fredag. Anastasia blev förtjust över att hitta två halvstora kattungar i sängen i det lilla rummet. De hade på morgonen sökt skydd och vila undan solen, och vi hade inte hjärta att köra ut dem.

Dagen tillbringade vi vid havet. Badade, solade och gjorde ett experiment: tre timmars total tystnad! Resultatet manade till eftertanke. En massa onödiga ord bubblar ständigt upp. När de inte får näring ger de plats för djupa tankar och känslor.

På kvällen kände jag en stigande oro som blommade ut i en diffus irritation över Lace!

Vi skulle ha seglat, men Lace bad oss boka av den beställda båten. Marie ville överraska mig med en flygtur. Lace avbokade den. Första veckan hade vi viktigt arbete att göra, påstod han. Sedan kunde vi vila ut och göra vad vi ville.

Dessutom hade man totalt underskattat Maries känslighet, valt fel rum och lagt på för mycket energi. Marie blev yr så fort hon såg en antik sten.

En vecka hade nu gått – halva semestern – och inget väsentligt hade hänt! Vi visste inte vad ”arbetet” gick ut på eller när det skulle utföras! Vi väntade på instruktioner som aldrig kom. Var vi i händerna på galna intelligenser, som bara drev med oss?

Jag kände att jag inte längre kunde lita på Lace. Men det sa jag inte till Marie.

Hon fångade upp mina tankar och redogjorde i stora drag för vad jag tänkt.

Jag förklarade att man måste få stanna upp ibland och fråga sig vad man håller på med. Jag har sett människor förlora flera år av sina liv i återvändsgränder av antiintellektuellt flum, där både hårt arbete och seriösa studier föraktas.

Marie blev ”trullig”, men det riktades mot Lace. Hon ställde sig på min sida och ville att vi skulle strunta i Lace och själva bestämma över vår semester.

Fast det var inte riktigt så jag hade tänkt.

Lördag. Åkte med resebyråns abonnerade buss till Akropolis i staden Lindos. Från parkeringen var det en bit att gå. Trånga gränder och sedan hundratals meter trappor uppför berget.

Marie var fortfarande lite ”trullig”.

Som vanligt blev hon yr av att trampa på klassisk grekisk mark. Ögonen var fuktiga, men det kom inga tårar. Känslor låg på gränsen och dallrade. Det var som om ett åskväder höll på att ladda upp sig. Hela hennes utstrålning var laddad.

Lace hade sagt att precis när vi kom upp på Akropolis, skulle Marie få ett ordentligt påslag, så jag höll mig i närheten och iakttog henne noga.

Marie steg upp på platån, fick syn på Athenatemplet och blev stående som träffad av blixten! Det var en otrolig förvandling! Allt det konstiga rann av henne på ett ögonblick och hon började *lysa*.

Jag kan inte beskriva det på något annat sätt än genom en liknelse.

En gång var jag ute med vänner och seglade till havs. Det blåste upp till oväder och regn. Himlen var täckt av mörka moln. Utan förvarning uppstod ett hål i molnen och solen sken som en kosmisk spotlight rakt ned på vår ensamma segelbåt. Bara där. Det vita seglet mot den blåsvarta himlen bländade oss, och vi förstummades av skönheten.

Marie lyste nu som det där vita seglet. Något hände med henne däruppe vid Athenatemplet. Hela atmosfären ändrades och jag kände det i varje fiber av min kropp!

Vi stannade på Akropolis i över en timme. Marie sa inte ett ord, och jag förstod att inom henne pågick något, som hon aldrig upplevt förr. Hon kämpade emot känslor, som var nya för henne.

En enda fjäril flög flera varv runt hennes ena fot och sedan rakt in över en avspärrad del av Akropolis. Den upprepade sin osannolika manöver och Marie tog det som ett tecken. Hon klev över avspärrningen och satte sig på en antik stenpelare i skuggan.

Vad hon egentligen upplevde däruppe, har hon aldrig berättat för mig. Hon sa senare att minnet av en stark känsla för länge sedan väcktes inom henne.

På bussresan hem till hotellet insåg jag, att inom henne pulserade en känsla, som hon förgäves försökte ta kontrollen över eller åtminstone förstå. Det gick inte och det oroade henne.

På kvällen gick Marie in i ett förändrat medvetandetillstånd. Men hon vägrade blankt att släppa fram Lace.

– Varför? frågade jag oroad.

– Lennart tror att Lace ljuger, svarade hon sorgset. Jag tänker stänga av Lace för alltid. Han gör bara Lennart illa!

Jag insåg omedelbart vidden av den katastrof vi var på väg emot. Om Marie stängde av Lace nu, så kunde vi aldrig ta upp kontakten igen!

– Lace ljuger aldrig! utbrast jag spontant.

– Fast det känns som om jag gjorde något fel när jag släpper fram Lace, invände hon.

– Nej, du gör inte fel! sa jag bestämt.

– *Jag gjorde fel i Egypten!* flämtade hon skräckslaget. I pyramiderna! Det var… ett fruktansvärt misstag! Jag vill aldrig mer göra fel igen!

Anspelningen på Egypten och pyramiderna gjorde mig förvirrad. Men jag såg på hennes reaktion att det var fullt allvar.

Någonting ohyggligt hände där och hon gör vad som helst för att förhindra en upprepning!

Vi talade fram och tillbaka i flera minuter, men det var förgäves. Hon hade redan bestämt sig för att bryta med Lace, för att han inte skulle kunna göra oss mer illa.

Hennes utstrålning var lika mörk nu, som den var ljus uppe vid Athenatemplet. Den skrämde mig, för den isade genom märg och ben! Jag ville bara komma ifrån den!

– Okej, avgjorde jag slutligen. Vi stänger väl av Lace. Du släpper Lace. Jag släpper Lace. Du släpper mig, jag släpper dig och vi ses aldrig mer!

En halv minut gick.

– Om du vill det, svarade hon olyckligt.

– Jag vill *inte* det! sa jag med värme. Jag vill att vi fortsätter. Vi har kommit halvvägs på den här tiden. Skulle det vara fel med Lace, så kan vi avslöja honom i nästa vecka, men inte nu. Stänger du av honom nu, får vi aldrig veta sanningen, och du har gjort fel igen… som i pyramiderna.

Hon svarade inte. Jag väntade i en minut, sedan sa jag avsiktligt och med stort eftertryck:

– Jag är *chockad* över att du vill ge upp nu, när vi är så nära!

– Vem… vem är du? frågade hon förvånad.

– Jag är Lennart!

– Är du här? sa hon.

Hon hade spontant skiftat till en annan nivå under tystnaden. Hennes röst var mjukare nu och hon hade lättare att förstå mina argument.

Slutligen tog hon ett mycket djupt andetag.

– Okej, vi går vidare då! avgjorde hon. Men jag kan inte längre ta något ansvar för Lace.

Jag pustade tyst av lättnad. Marie släppte fram Lace igen.

Lace kom snabbt in.

– Vi har haft en del svårigheter sista dygnet, sa jag.

– Jag vet det. Det ordnar upp sig nu.

– Det är skönt att höra, suckade jag. Lindos var i alla fall en positiv upplevelse. Jag skulle vilja att vi övernattar där. Är det möjligt?

Efter femton sekunder svarade Lace.

– Det är lite komplicerat. Vakter går där. Även om vi rent tekniskt lätt kan hindra dem från att upptäcka er, så kan Marie oroas av tankar hon fångar upp, så att syftet med övernattningen helt går förlorat.

– Ska vi kanske tala med myndigheterna? föreslog jag. Skaffa tillstånd?

– Det går inte bra. Man är mycket rädd om resterna av Akropolis. Ingenting får tas med eller förstöras. De är en stor attraktion för Lindos och Rhodos. Något måste få finnas kvar.

– Vad gör vi i stället?

– Ni har ju tänkt att åka till källorna Seven Springs uppe i bergen? Gör det! Sedan kan ni gå på Arkeologiska museet. Det kommer

Marie att klara efter Seven Springs.

– Mm.

– Det är bra om ni vilar på förmiddagarna. Viktigt att ni badar, njuter, vilar och kopplar av.

– Vi vill ju att något ska hända! utbrast jag.

– Ni måste vila. Bada och simma i havet! Det är väldigt viktigt… att komma ihåg att energiströmmar balanseras i kroppen när ni badar och simmar. Ett jämnt flöde av *känslor* är viktigt när man ska utföra det arbete ni har framför er.

Vi talade en stund till innan vi släppte Marie. Jag ville att hon skulle övergå direkt i sömn, men Lace sa att hon hade vätskebrist och behövde dricka vatten.

Vilket visade sig helt riktigt.

Marie var mycket törstig.

Det grekiska genombrottet

Seven Springs – sju källor. Vi vadar i strömmande vatten halvvägs upp till knäna, rakt genom en kolsvart tunnel, utsprängd i berget, kanske en meter bred och två meter hög. Tunneln mynnar ut i en dal, som vi följer en bit innan vi klättrar upp på ett berg och övernattar där uppe på toppen!

Mörkret faller snabbt nu och en fantastisk stjärnhimmel breder ut sig över oss. Jag pekar ut Venus, Mars och – förmodligen – Saturnus.

Marie somnar ganska fort, medan jag vill ”krypa ur skinnet”. Så småningom domnar jag bort, men vaknar 03.44 av att Marie skrattar tyst vid min sida.

– Vad är det? frågar jag nyfiket.

– Solen lyser så vackert vid horisonten! säger hon med inlevelse.

Natten är kolsvart.

– … och långt därnere ligger vi och sover, fortsätter hon.

– Ser du Jorden – utifrån? undrar jag häpen.

– Ja… som ett stort klot! Färgen är så intensiv vid horisonten! Den är så vacker… en lysande blå färg.

Marie har gått ut ur kroppen! Hennes själ är uppe i rymden någonstans!

– Kan du gå… längre ut? ber jag försiktigt.

– Jaa… vänta… nu minskar klotet i storlek…

Jag får plötsligt ett infall.

– Ser du något… UFO därute? frågar jag.

– Nej, de är inte här nu! svarar hon direkt. De är långt borta.

– Sök rätt på dem! föreslår jag, som redan känner vittringen av ett unikt experiment.

Det går ett tiotal sekunder innan hon svarar.

– Jag ser… något… så konstigt. Det är ett mycket stort… skepp. Ser ut som en… sandwichglass. Platt och i skikt.

– Gå ombord på det! uppmanar jag. Vill du det?

Många, långa sekunder passerar under spänd förväntan. Plötsligt börjar hon tala.

– Jag är… inne nu! flämtar hon. Varelser som är kortare än vi… starka ögon. De är… lite… förundrade. *De undrar hur jag tog mig igenom kraftfältet! Det kan människor inte göra, säger de*.

Hon jämrar sig lite.

– Det gör ont. Det är så starka… *krafter* härinne. Jag vill inte vara kvar här…

– Okej, då kan du lämna skeppet igen. Du ska inte behöva ha ont. Säg adjö till varelserna och lämna skeppet! Vill du göra det?

– Jag… kan inte! Det är en som hindrar mig! Han ställer sig i vägen! Han säger att jag inte får lämna dem ännu.

– Varför då?

– Han talar om energier! Han vill visa mig *tankekraft, fokuserad genom ögonen.*

Marie tystnar några sekunder, och jag undrar om jag ändå inte skall ta henne tillbaka.

– Oj! ropar hon plötsligt och rycker till. Det kom en blixt från ögonen! Vilken enorm kraft!

– Vem är han? vill jag veta.

– Han säger att han kallas… *Jack!*

– Jack! utbrister jag förvånad.

– Ja, och han säger att jag måste lämna dem nu.

Jag tar snabbt över och uppmanar Marie att gå ut ur kraftfältet. Medan hon gör det jämrar hon sig högt, men snart är hon tillbaka i kroppen.

Snart somnar vi båda två igen och sover gott i några timmar.

Då Marie så småningom vaknade denna morgon uppe på det grekiska berget, hade hon en extrem, vänstersidig huvudvärk och kände sig energifattig, ja, nästan *dränerad* på energi.

Vi packade ihop, klättrade nedför berget och vadade genom tunneln. Snart fann vi en ledig taxi som tog oss till hotellet.

Där tog vi kontakt med Lace.

– Uppe i bergen fanns det väldigt starka krafter i går, sa Lace. Ni låg på en nästan farlig punkt, kan jag säga. Vi hade trott att vi skulle behöva vägleda er i mycket större utsträckning, men ni har styrt er själva på ett intuitivt och bra sätt. Vi trodde inte det skulle gå så bra med två ensamvargar!

– Vi fick någon form av… rymdkontakt i går…

– Jag vet! Marie flög iväg.

– Jag har en känsla av, sa jag, att vi bröt igenom ett kraftfält för tidigt.

– Det är också rätt! Det var meningen att hon skulle passera, och det gjorde hon i går. Det är bra, men det tog på krafterna att återvända genom fältet. Dessutom fick hon en stark energi riktad emot sig ombord.

– Ett prov på tankekraft?

– Det är ett tecken på något som ni själva kan göra en dag.

– Jag uppfattade det som en sorts instruktion också.

– Inte egentligen… men det blev det i och med att han riktade kraften mot henne på det sätt han gjorde. Jag såg det ju själv.

– Du såg… det själv?

– Jag var ombord, svarade Lace.

– Du var… *ombord!*

– Ja, jag övervakade det hela. Vi kallade på Marie, men det var bara tänkt att hon skulle få tona in sig på de yttre fälten. Ni överraskade oss genom att bryta rakt igenom kraftfältet! Det var lite vågat, men det visade sig vara mycket bra. Tre viktiga saker hade ni att göra på Rhodos: nummer ett var Fjärilsdalen för att fånga upp fyra karaktärer, nummer två var Athenatemplet, nummer tre var att hitta ett starkt ställe för att ta emot en speciell kraft.

– Den här ”Jack”… varför har han samma namn, som den mystiske man Marie träffade på en parkeringsplats, och som hon påstod inte var härifrån?

– Svaret är mycket enkelt… *Det är samma person!* Det finns vissa utomjordiska varelser, som går ned på den här planeten och arbetar.

– Varför har de ingen aura? Marie har sagt att de inte har det.

– Det är en… känslig fråga. Hon såg ingen aura, det är rätt.

– Är de robotar?

– De är inte robotar, men de är inte härifrån heller. De är inte från Jorden. Vissa saker får vi inte berätta om. Det är för tidigt.

– Mm.

– Så ni har gjort ett bra jobb, kan vi säga. I morgon eftermiddag har ni tänkt att besöka Arkeologiska museet. Lägg om ert program och

var där redan klockan tio! Mellan tio och elva är bäst. Titta noga på detaljer, analysera och känn efter. Ni bör också vara utvilade för det finns fortfarande starka krafter där. Ta med anteckningsblock och penna. Det kommer att behövas.

Morgondagen kom. Utvilade, välutrustade och på gott humör åkte vi in till Arkeologiska museet.

Det var stängt! Tisdag stängt. (Senare beklagade Lace misstaget: ”Vi tog för givet att museet var öppet. Vi gick aldrig in och kontrollerade tiderna.”)

Där stod Marie och jag i skuggan av den stora porten, besvikna och förvirrade. Plötsligt upplevde Marie att en stor mängd ljusenergi sänkte sig ned över henne som en tröst och en instruktion.

Vi gick runt huset. Sidogatan var smal som en gränd och mitt på kvarteret fann vi en gallergrind. Där innanför låg en trädgård, som tillhörde museet.

Inte olikt två föräldralösa och hungriga barn, som i en patetisk julsaga trycker sina näsor mot skyltfönstret i en bagarbod, stod vi där och kikade på de föremål vi kunde se, men inte nå. Marie såg Apollon och Athena, de lyste som två symboler för den klassiska grekiska kulturen.

Medan hon tyst viskade sina iakttagelser till mig, kom en grupp tyska turister gående i gränden. De stannade med ryggarna mot oss och guiden beskrev huset mitt emot. Jag uppfattade ord som ”stormästare”, ”Debusseau” (franskt uttal med tysk brytning, men det kunde vara tonsättaren Debussy, som avsågs. Han lär ha varit involverad i någon orden, liknande Frimurarorden eller Rosenkorsorden).

Jag kanske totalt missuppfattade det som sas, men det är oväsentligt. Det intressanta var den psykologiska effekten av att jag befann mig mitt emellan två mystiska världar. Mitt ena öra lånade jag Marie, som berättade om den grekiska mytologin (som hon just inte visste något om). Mitt andra öra fängslades av europeisk mystik – om det nu var det.

Ett budskap genom det ena örat och ett genom det andra. Metoden har använts av både schamaner och hypnotisörer för att skapa ett förändrat medvetandetillstånd.

Mitt emellan fanns min själ med den djupa besvikelsen över att vi sänts till ett stängt museum!

Jag hamnade i ett slags vakuum. Medan vi vandrade därifrån, köpte glass och skrev några vykort arbetade något helt annat i min hjärna.

Plötsligt vällde en obändig kraft upp inom mig. Vi var inne på elfte dagen av fjorton, och inget konkret hade hänt. Vi visste fortfarande inte vad ”Planen” gick ut på, och inga väsentliga instruktioner hade vi fått. Så här kunde det inte få fortsätta!

Jag har aldrig tyckt om att vara den som bestämmer. Men när allt är kaos händer något inom mig och jag stiger fram som en ledare. Det har alltid varit så. Kanske är det en ursprunglig överlevnadsinstinkt som gör sig påmind.

Nu gick jag i tankarna igenom allt som hade hänt sedan vi kom hit. Vi hade gjort allt som Lace föreslagit och även tagit egna initiativ.

Dessutom vilade en tung börda på mina axlar – okänd för Marie. Lace hade flera gånger varnat mig för att det fanns en risk med projektet.

Hittills hade inget gått snett – såvitt jag kunde förstå. Lace arbetade tydligen med en stor säkerhetsmarginal.

Säkerhet? Där har vi det! Rhodos Akropolis!

Lace hade sagt: ”Ni bör undvika att besöka Akropolis i staden Rhodos. Det är ett mycket farligt ställe.”

Nu bestämde jag mig blixtsnabbt för att ta över ”Operation Rhodos”.

Jag stannade upp och såg Marie rätt in i ögonen.

– Marie! sa jag beslutsamt. Lace har haft sin chans! Nu tar jag över!

– Vad tänker du göra? frågade hon oroad.

– Ta en taxi till Rhodos Akropolis och fotografera! Följer du med?

– Visst, sa Marie och sträckte lättad på sig.

Hon var ju helt ovetande om vad Lace hade sagt om Akropolis.

Nu kände jag mig alltmer förvissad om att vi uppe på Akropolis skulle kunna hitta en viktig pusselbit.

Tjugo minuter senare landade vi där med en taxi och närmade oss försiktigt ruinerna av templet. Jag lät Marie känna sig för och var beredd att när som helst backa.

Jag provade olika effektfilter på kameran. Om en timme skulle solen stå i övre kanten av två tempelkolonner. Det kunde bli en lyckad bild med en blixtrande stjärna mot den antika pelaren och en graderad, violett eller brun färgskala på himlen.

Jag letade rätt på Marie, beskrev mina konstnärliga ambitioner och sa att jag helst ville stanna i ett par timmar.

Hon nickade men verkade en aning frånvarande. Som fastnaglad vid ett hugget klippblock stod hon och fixerade resterna av Apollons tempel. Jag sa att jag tänkte rekognoscera lite i området. Hon nickade igen i samförstånd men sa inte ett ord.

Till min överraskning fann jag en mycket liten, antik amfiteater nedanför kullen. Jag ställde mig nere på scenen och levde mig in i hur det måste ha känts en gång. Teatern var lagom stor. Jag blickade upp mot den trappstegsvisa, halvcirkelformade åskådarläktaren. Skådespelarna hade ögonkontakt med hela publiken. Här behövde man kanske inte skrika som på många moderna teatrar, utan kunde koncentrera sig på att modulera rösten.

Tätt intill amfiteatern låg ett antikt stadion. Ett tiotal ungdomar joggade runt. Jag undrade om de kände storheten av att träna på klassisk mark. Den moderna kroppskulturen har sin vagga i de grekiska idealen.

Jag vände tillbaka och tittade till Marie. Hon stod kvar på samma ställe men verkade må bra, så jag satte mig nere på teatern och gjorde några anteckningar i min resedagbok. Den klassiska miljön stimulerade mig.

En kvart senare fann jag Marie stående under ett väldigt träd. För första gången här uppe på Rhodos Akropolis öppnade hon munnen.

– Det är så starkt här! viskade hon. Hela området är…

Hon såg hjälplöst på mig, vädjande. Ögonen var blanka.

– … jag vet inte vad som händer med mig, Lennart… jag…

– Mår du inte bra? frågade jag hastigt.

– Jag mår… *fantastiskt bra*, men jag känner något… som jag inte vet vad det är… jag blir så förvirrad…

Jag granskade henne noga. Hon såg ut att klara sig bra, så jag lämnade henne under trädet. Kanske kände jag att det här var något, som hon måste gå igenom själv.

I ytterligare en timme var vi där, och jag tog mina bilder. Vi lämnade sedan området genom amfiteatern och stadion, promenerade ned till Rhodos stad där vi fann en ledig taxi. Marie var helt frånvarande.

Det var på hotellet det hände.

Jag höll just på att packa upp kameran, då Marie plötsligt ropade till där hon satt i sängen med ryggen mot väggen.

Tårarna forsade nedför hennes kinder!

– Lennart! utbrast hon. Jag… gråter! Jag GRÅTER!!!

Hon skrattade och hon grät om vartannat. Tårarna rann. Hon strök med baksidan av handen över kinden. Tårarna fortsatte att forsa.

– Lennart! flämtade hon. Det smakar… salt!

Hon grät och hon skrattade. Hon skrattgrät.

– Viss… visste du att tårar är salta? Kan de vara det? undrade hon.

– Ja, Marie, sa jag stillsamt. Tårar är salta. Alla vet det.

Men inte alla. Inte Marie. Hon hade aldrig gråtit (utom under hypnos, men det mindes hon aldrig). Hon visste inte vad tårar var för något. När hon var liten frågade hon varför barn grät ibland. Barn grät när de gjort sig illa eller bara var ledsna, fick hon till svar. Men varför? Det kunde ingen förklara för henne.

Jag insåg att Marie genomgick en mycket djup *katharsis* – en känsloutlevelse när ett bortträngt minne når medvetandet.

Så sa Freud. Men ordet är grekiskt och avsåg den inre rening som skapas av en tragedi.

Det fanns en symbolik i detta. Vi trampade på antik, grekisk mark. Kanske hade vi verkligen levt här en gång.

När Marie lugnat sig kontaktade vi Lace.

– Jag vill gratulera er! sa han. Ni tog saken i egna händer och ni har klarat det! Arbetet är helt klart! Resten av programmet kan vi stryka nu. Ni kan göra vad ni vill de dagar som är kvar av semestern.

– Menar du att vi rest ända till Grekland bara för att Marie skulle få gråta en skvätt? sa jag häpet.

– Nej, oh nej! sa Lace, som var på ett strålande humör, skrattade och skämtade. En stor sak har hänt, mycket större än du någonsin kan ana! Vi visste bara inte var eller när det skulle ske!

– Vad är det som har hänt egentligen? frågade jag lite förvirrad.

– Marie har öppnat sitt *hjärtchakra!* Hon har öppnat sitt hjärta helt och hållet! Nu kan hon aldrig mer sluta till det, som hon gjorde i Egypten en gång.

– *I Egypten!* Men vi är i Grekland nu…

– Ja, vi vågade inte låta er resa till Egypten! Men det finns mycket egyptiskt i den gamla grekiska kulturen. Jag tror ni har känt det. I varje fall har ni levt i Grekland i ett tidigare liv och då även vistats på Rhodos. Därför har Marie kunnat öppna sig nu.

– Vad betyder det exakt att Marie har öppnat sitt hjärtchakra? frågade jag som ville ha mer kött på benen.

– Hon har vågat erkänna sina innersta känslor! Hon kan gå in i sig själv nu och fånga upp känslor och flöden – energier. Hon kan harmoniera sin egen kropp. Balansera den när som helst. Hon kan nå helhet och kunskap om sig själv. Hon kan tona in sig på vilket vibrationstal som helst. Tona in sig på människors frekvenser eller på oss, nå kommunikation och information mycket snabbare!

Lace tystnade några sekunder.

– Jag vet, sa han, att ni hade väntat er något mer konkret, något materiellt, ett möte med mystiska människor uppe i bergen eller kanske en UFO-landning.

– Ja, svarade jag, vi hade kanske stora förväntningar på en överraskning av något slag.

– Varje byggnad på Jorden, sa Lace allvarligt, har först uppstått som en tanke i en enda hjärna. Därefter har en ritning formats på ett papper eller kanske i sanden. Hela er kultur, teknik och vetenskap har formats i hjärnor. Det är den *inre ritningen* som skapar allt. Ni lever i en värld av *tankar*. Glöm aldrig det!

– Mm.

– Jag vet att du är mycket intresserad av mental träning. Den kunskap och träning ni har inom det området befinner sig på nybörjarstadiet. När ni människor verkligen förstår vad *tankekraften* kan användas till, kommer mänskligheten att ta ett stort språng framåt i sin utveckling!

Resten av tiden på Rhodos funderade jag mycket på vad Lace hade sagt.

På flygresan hem tänkte jag på de steg Marie tagit sig igenom. Vi

började med att under hypnos lösa upp hennes smärta från katastrofen på Atlantis. Delfinerna tog över och tränade upp hennes känslighet. Sedan öppnade hon sitt hjärta på Rhodos.

Vad skulle nästa steg bli?

25

Tragedin vid pyramiden

– Ni har båda levt i Egypten! På de gamla faraonernas tid!

Lace nämnde det i förbigående en dag, strax efter vår hemkomst från Grekland. Då insåg jag inte att han ville förbereda oss på det minne, som en dag skulle slå ned som en hök från en blå himmel.

– Ni var invigda i en mysterieskola, fortsatte han. Marie var en ung prästinna – bara arton år gammal.

Han tystnade ett ögonblick. Det verkade som om han övervägde hur långt han kunde gå.

– Ni blev förälskade! sa han slutligen.

– Det var kanske inte så lyckat, sa jag försiktigt.

Jag hade läst någonstans att de invigda i det gamla Egypten levde i celibat, ungefär som munkar och nunnor i dag.

– Det blev rena katastrofen! konstaterade Lace.

– Vad hände?

– Hon dog!

– Hur då?

– Hon föll utför ett stup!

Lace ville inte ge några detaljer. Det räckte för tillfället. När tiden var mogen skulle vi själva bena upp detta trauma under hypnos. En dag skulle vi kunna ta fram allt i medvetandet. Allt.

Han förberedde mig även på att Marie skulle komma att drömma om episoder från tidigare liv under de kommande nätterna. Men det var i ett terapeutiskt syfte. När hon drömde så bearbetade hon

smärtan.

Han antydde att Marie redan nästa morgon skulle vakna ledsen och lätt deprimerad, men det skulle försvinna under dagen.

Lace hade rätt. Marie fick drömmar, som hon undrade mycket över, fast hon mindes bara fragment.

En tid senare ligger hon hemma på min soffa. Hon har gått ned i en mycket djup hypnos. Men i stället för att styra henne, får jag ingivelsen att låta henne flyga fritt som en fågel i tid och rum.

Plötsligt börjar hon tala! Hon beskriver ett fascinerande scenario flera tusen år tillbaka i tiden.

En ung, vacker kvinna kommer gående på en stig. Hon är lätt brunhyad med svart, glänsande hår. Klänningen är svart med vita kantband vid sömmarna. Runt midjan har hon knutit ett elegant band. Sandalerna är guldfärgade.

I handen bär hon en silverglänsande stav, kanske 30-40 centimeter lång. I de båda ändarna sitter en bergkristall. På mitten finns två ädelstenar, en lysande blå safir och en stor, grönskimrande smaragd.

Kristallerna gnistrar lätt i solljuset. Solen har för några timmar sedan passerat middagshöjd, men det är fortfarande tryckande varmt.

Hon följer stigen i en liten dalgång, smal som en bäckravin, omgiven av gula klippor och framför allt sand, sand och återigen sand.

Det är inte långt till Nilen, inte heller till de tre stora pyramiderna.

Hennes steg är lätta, graciösa och fjädrande. I rörelserna anar man en stolthet och ett växande självförtroende. Hon är glad och har ett rosa skimmer runt sig. Men i maggropen känner hon en lätt pirrande känsla. Den skrämmer henne och hon försöker ta kontroll över den.

Två vakter står i klippans skugga. De känner igen henne, men

ritualen för hennes grad kräver att hon med låg röst säger lösenordet, innan hon får passera.

Hon närmar sig ett vattenfall. För ett kort ögonblick ser hon sig om, innan hon går bakom vattenfallet och in i en gång, som är helt dold från utsidan.

– Det finns gångar under pyramiderna, men det är det inte många som känner till, säger Marie. Man kan gå mycket långt. Människorna får inte veta det här. Det finns hemliga rum också.

Jag ställer några frågor om staven som hon bär. Kristaller har alltid intresserat mig.

– Den fick jag när jag blev invigd! svarar hon stolt. Man kan hjälpa sjuka med den. Man kan hjälpa människor… att bli starkare. Man kan nästan återuppväcka döda med den. Den besitter en sådan enorm kraft!

– Hur använder du staven? frågar jag.

– Jag… jag har nyss blivit invigd. Jag har nyss lärt mig att använda den. De… de tyckte jag var för ung för att bli invigd, så att… egentligen så ville de inte det. Fast det var min högsta önskan!

– Hur gammal är du nu?

– Jag är arton år.

– Du sa att du höll staven i din hand. Är det så man använder den?

– Mm, man kan *rikta* den på olika sätt också!

– Kan vem som helst använda staven?

– Nej, man må… man måste kunna *hemligheten*. Man måste kunna hantera… vibrationerna i staven. Man måste kunna färgerna, känna färgerna. Man måste kunna lyfta sitt andliga jag!

– Vilka färger menar du? Inom dig? Inom patienten? Inom staven?

– Man måste bli ett med Universums färger! Styra det med

Universums kraft… tillsammans med ljudet och ljuset i stenarna.

Det låter inte särskilt begripligt i mina öron, trots att jag varit inne på liknande tankegångar i flera år.

– Kan du ge ett exempel? ber jag henne. Ett enkelt exempel.

– Om en människa är… är väldigt kraftlös, kan man mobilisera ett *gult* ljus runt henne. Och så kan man styra in en… *turkos* färg, för att förstärka hennes chakra. Man kan låta den turkosa färgen gå rätt igenom henne och upp i Universum. Så blir hon styrkt. Man kan också använda turkoser runt omkring den personen.

– Mm.

– Man måste lära sig att se vad varje kristall representerar och använda dem efter deras strålar. Varje sten är unik i sig själv. Det är ett levande material egentligen. Man måste bara förstå och behärska det. Fast jag har svårt att prata… om det nu… jag vill inte vara här.

Marie visar tecken på oro. Vi närmar oss tydligen den tragiska händelsen Lace nämnde. Men det är för tidigt. Jag vill veta mer först. Går vi in i det tragiska nu är loppet kört för det här tillfället.

– Mm, säger jag lugnande, ska vi lämna det? Kan vi gå vidare i gången bakom vattenfallet?

Hon drar ett mycket djupt andetag.

Så berättar hon om rummen vid gången. Vart och ett fyller en speciell funktion. Man kan lära sig om växter, stenar, krafter och mycket annat. I just dessa rum arbetar man en och en. Det härskar en speciell kraft i varje rum. Man kan inte blanda krafterna hur som helst, därför måste kunskaperna också ges i olika rum.

I utförande skiljer sig rummen från varandra genom olika färger och olika kristaller. Vissa rum är meditationsrum där man lär sig fokusera och använda sin *tankekraft*.

– Där går man också in i sitt eget jag och blir ett med Universum, förklarar hon.

– Hur gör man det? Har du något exempel på någon metod?

– Man tar in olika färger för varje chakra. Balanserar sig med de färgerna och får dem upp genom kronchakrat. Det innebär att man får kontakt med sitt högre jag. Man får kontakt med en kosmisk stråle, kan vi kalla det för. När man har kommit dit så att man ser kraften, kan man fortsätta ännu högre upp och då, successivt, kan man släppa vissa färger och vissa chakra och gå vidare.

– Vad är det för färger som motsvarar våra chakra? Kan du ge något exempel?

– Det finns gult, det finns någon röd färg, grönt och rosa. Siffror.

Rosa! Jag hajar till. Det stämmer inte med den enkla uppfattningen, där våra sju chakra har var sin av regnbågens sju färger. Jag ställer en kontrollfråga.

– Vad har hjärtchakrat för färg?

Frågan utlöser ångest hos henne.

– Jag vill inte prata om det! flämtar hon.

Hon andas stötvis, oregelbundet.

Det finns två vägar ut nu: att ge lugnande suggestioner och sedan komma tillbaka eller att bara prata sig bort från det obehagliga. Jag väljer den senare vägen. Den speciella sinnesstämning hon befinner sig i, vill jag gärna hålla kvar. Går hon ur den kan hon skifta nivå, och det kan bli svårt att få fram detaljer och nyanser.

– Finns det något rum, som du tycker är särskilt fint, som du tycker om?

En både avledande och barnslig fråga, men jag talar nu till barnet i henne. Dialoger under hypnos förs ofta på en språkligt enkel nivå. Man talar ju till det undermedvetna, som älskar förenklingar, upprepningar och rytmer. Det är som att tala till ett barn. Man anpassar sitt språk.

Hon är fortfarande ängslig. Svarar inte.

– Du har alltså gått in bakom ett vattenfall och följt en gång, påminner jag. Där finns det olika rum. Hur är rummen upplysta?

Det är en avledande fråga igen, men hon nappar inte på den.

– Jag må… jag måste få komma tillbaka! Jag måste ba… jag måste bara… måste bara gå ur det här.

– Vad är det som är så jobbigt? Du har ju nyss blivit invigd! Du har fått dina gyllene sandaler! Du har fått staven! Ser det inte ljust ut för dig?

– Nej, svarar hon olyckligt.

– Vad är det som händer då?

Hon sänker rösten till en nästan ohörbar viskning.

– Jag träffade en man…

Mannen var invigd i en högre grad än hon. Han var 29 år och hon 18 år. De träffades i samband med att de arbetade i de här rummen. Man hade bara tillåtelse att vistas där om man var invigd. De blev förälskade.

Hon sjunker plötsligt ihop och börjar gråta.

– Jag mår så illa! flämtar hon.

– Du mår illa nu, svarar jag tröstande, men jag lovar att det kommer att kännas bättre sedan, då det här är över. Det är bra att du får prata ut. Sedan kan vi lämna det.

– Jag vet inte var jag är! gnyr hon.

Jag känner igen fenomenet, en glidning i tid och rum, som ibland inträffar under hypnosen, då den känslomässiga pressen blir för stor. Jag återför henne milt.

– Du blev förälskad i någon, som var invigd… blev ni upptäckta?

– Nej…

Hon ger tecken på en begynnande ångest.

– Ni blev inte upptäckta? upprepar jag.

Det var ett misstag. Jag inser det genast.

– Nää, svarar hon gråtfärdig.

Jag gör ett snabbt försök att avleda uppmärksamheten.

– Kan du gå tillbaka och beskriva hur det ser ut framför vattenfallet?

Det är för sent. Hon kan inte fånga upp tråden. Hon snyftar och jämrar sig sakta.

– Jag vill härifrån! Ta mig bort! *Jag fryser!*

– Du ska få komma härifrån strax. Sedan ska allt bli bra.

Hon gråter stilla.

Jag känner mig lite skamsen över att behöva mjölka fram information, när hon mår så dåligt av det. Det är på gränsen till vad yrkesetiken bjuder. Men kan vi gå igenom det nu, har vi tagit ett stort steg framåt.

– Det hände något? lirkar jag. Vill du berätta vad som hände?

Paus. Ångest. Jag försöker hjälpa henne på traven.

– Hände det något med dig eller med honom?

– Med… mig! viskar hon svagt.

– Vad hände? Berätta är du snäll, det kommer att kännas bra sedan. Jag *lovar d*ig, att ta dig igenom det här.

Hon lugnar sig. Känner sig något tryggare igen.

– Jag flydde därifrån! förklarar hon. Han ropade efter mig, men jag sprang genom gången och ut genom vattenfallet.

– Och sedan?

– Han sprang efter mig! Han ville att jag skulle stanna.

Hon har svårt att få fram orden.

– Det gjorde… så ont… i bröstet. Jag kun… jag kunde… inte vara kvar. *Jag var tvungen att springa!*

– Sprang han ifatt dig?

– Han hann inte ifatt mig… jag ramlade…

– Ned i vattnet?

Lace har ju redan antytt svaret, men det här var en extra kontroll. Jag ville se om hon tog upp en ledande men felaktig fråga.

– Nej, ramlade nedför ett stup… jag såg inte… jag snubblade… jag föll…

– Var det inte på dagen då?

– Jo, det var på eftermiddan. Jag bara sprang. Jag mådde så dåligt.

– Var solen fortfarande uppe?

– Ja…

Jag har lite svårt att förstå det. Varför såg hon inte ett farligt stup mitt på ljusa dagen? Hon var säkert förtrogen med terrängen runt omkring.

Kunde det ha varit en – *kundalini-psykos*?

Kundalini – den mystiska ormkraften som yogis och andra invigda väcker upp i ryggraden, och som antas ha en direkt förbindelse med människans chakra.

Hon var ju invigd och levde i celibat. Om hon redan väckt upp kundalinikraften helt, så var hon illa ute, om hon förälskade sig för första gången. Möjligheten att hantera kraften var liten. I värsta fall kunde det leda till en momentan utbränning av nervsystemet och

snabb död, inte olik effekten av att komma i kontakt med en högspänningsledning.

I bästa fall kunde hon få en lätt psykos med hallucinationer: att uppleva det som inte finns, eller kanske värre, att *inte* uppleva det som finns.

Det är den senare möjligheten jag överväger: en störning av hennes sinnen. Hon såg inte stupet. För henne var det kanske bara plan mark som fortsatte bort mot horisonten.

Men det är bara en hypotes. Det kan ju finnas fler förklaringar. Ett vetenskapligt ideal är att i första hand välja den enklaste av alla möjliga tolkningar.

Det kan ju vara så att hon i sin förtvivlan helt enkelt tog livet av sig.

Varför inte fråga henne själv?

– Var det avsiktligt, som du sprang… hoppade utför stupet?

– Nej, jag ramlade… det gör så ont i bröstet…

– Men *varför* såg du inte stupet?

– För att jag grät! svarar hon. Solen… bländade mig.

Hon grät! Naturligtvis. Så urbota dum jag är! Hon sprang som ett barn med ögonen bräddfyllda av tårar. Solen stod lågt och bländade henne. Det var därför hon snubblade. Hon såg inte stupet.

Hela vidden av dramat står med ens klar för mig. Så meningslöst! Samma känsla, samma smärta, samma tragedi, som Shakespeare med några snabba drag av sin gåspenna skrev in över Romeo och Julia, och som sedan berört människors hjärtan i fyra hundra år.

Jag blir skakad i djupet av min själ! Men det är inte bara själva berättelsen, som upprör mig, inte heller det faktum att Marie ligger på soffan och gråter otröstligt. Nej, något djupt inom mig väcks i detta ögonblick.

Ett smärtsamt minne, som jag har förträngt i flera tusen år!

Den som försökte att hinna ifatt henne var – jag själv!

Då insikten når mig, blixtrar det till och jag upplever något, som jag aldrig trott vara möjligt för min egen del. Minnet kommer tillbaka!

I en sekundsnabb vision återupplever jag förloppet! Jag är bara ett tiotal meter bakom henne, när hon snavar och faller. Det är som en färgfilm, inte fullt så tydlig, men oändligt mer intensiv och, min Gud, så ohyggligt plågsamt levande. Jag *ser* henne snubbla och virvla över kanten!

En av hennes gyllene sandaler ligger kvar på klippan och lyser som ett blänkande stycke guld i den sjunkande solen. Det är en mardröm! Det kan inte vara sant! En ohygglig ångest griper tag i mig. När jag kommer fram och ser henne ligga med utslaget hår på botten av ravinen, så vet jag att allt är slut. Allt är förbi… allt.

Så är visionen över. Det förändrade medvetandetillståndet bryts. Energin som driver det är borta. Kvar finns en tydlig bild i hjärnan. Jag vet – någonting inom mig vet – att bara jag andas eller rör mig, så brister den bilden som en såpbubbla och bara minnet finns kvar. Så sker också.

Men minnesbilden har för evigt etsat sig in i mitt väsen. Jag skulle kunna peka ut platsen i dag, om inte ökenvinden varit skonsam och brett ett täcke av läkande sand över området.

Män gråter inte, men mina ögon fylls av tårar! Stora tårar rinner utför kinderna. När chocken långsamt börjar släppa och jag ser Marie ligga på soffan i sin smärta, slår det mig att hon ligger på exakt samma sätt som i ravinen den gången för länge sedan i faraonernas Egypten. Jag lägger mig ned bredvid henne, tröstar henne, stryker henne över håret. Äntligen är vi tillsammans igen och – hon lever!

Sedan vill jag veta mera. Vad hände sedan? Vad hände med honom?

– Han sörjde och sedan blev han sjuk, svarar hon vemodigt.

– Förstod de andra vad som hade hänt?

– Alla såg det! utbrister hon med plötslig värme i rösten. Alla såg på oss att vi var förälskade. De såg att det fanns hemliga band mellan oss.

– Såg de banden eller var det något de kände på sig?

– De såg banden! Som *gyllene guldstrålar*, sa de.

– Varifrån gick strålarna ut från kroppen?

– Från hjärtat och från huvudet. Mellan oss.

Hon snyftar till igen.

– Jag är så torr i munnen. Jag vill inte vara kvar här!

– Det är väldigt fint, det du har berättat för mig. När vi är klara om en stund, så ska jag hjälpa dig förbi, så att du kommer att må bra igen. Du klarar upp en massa saker.

Hon lugnar sig återigen, och jag vill veta vad som hände med honom.

– Han blev sjuk, upprepar hon tonlöst. Allvarligt sjuk.

– Vad hände?

– Han… dog efter ett halvår! flämtar hon.

– Dog han efter ett halvår? Hur vet du det? Du var ju själv död!

Frågan är lite provocerande. Jag vill att hon skall berätta om sitt tillstånd efter döden, men hon glider förbi den.

– Jag försökte visa honom att jag fanns, försökte ge honom kraft att leva, men han förstod inte att ta emot kraften, fast han var så högt utvecklad!

– Han visste väl…

– Ja, han visste det! Men han kunde inte vara kvar där, sa han till mig.

– Var fanns du någonstans själv, när du försökte hjälpa honom?

– Ute i Universum! I en annan dimension.

Hon snyftar till och jag tröstar henne.

– Vi ska strax släppa dig, viskar jag. Minns du vad du hette? Och vad han hette?

– Jag tror att han hette Teo… nej, jag kallade honom bara så, när ingen hörde oss. Hans riktiga namn var Tis.

Tis! Vilket egendomligt namn!

– Och du själv?

– Det ser ut som Mi… Mi… Mila. Ja, det stämmer…

– Tis och Mila?

– Ja, så hette vi!

– Mila, arton år! Nu ska jag hjälpa dig härifrån. Jag vill tacka dig för vad du berättat för mig! Det har varit mycket värdefullt!

Jag ger lugnande, värmande suggestioner, löser henne från all ångest och räknar upp henne till full vakenhet. Hon mår utmärkt efter hypnosen och vi diskuterar några detaljer. Som vanligt har hon inget som helst minne av vad hon sagt under sin hypnotiska sömn.

När jag en tid senare skrev ut kassettbandet från hypnosen, slog mig en märklig tanke: *Hon grät!* Hennes ögon fylldes till brädden av tårar. Därför såg hon inte stupet. Det blev hennes tragiska död.

Lace hade sagt att hon tillslöt sitt hjärtchakra i Egypten en gång. Kanske stängde hon av sin förmåga att spontant kunna gråta efter händelsen i faraonernas land?

Kanske var det först på den grekiska ön Rhodos en dag i september – efter mer än tre tusen år – som såren var så pass läkta i hennes hjärta, att hon äntligen kunde uppleva det befriande undret att få

gråta igen!

Tre tusen år!

Det var en svindlande tanke.

En medalj från rymden

Marie sov över hos mig. Strax före två på natten vaknade jag av att hon mumlade något i sömnen.

Min kropp sa till sig själv: ”Vänd dig om på andra sidan och sov vidare!”

Min själ invände: ”Vänta, låt oss lyssna! Det kan vara något på gång!”

Den geniale amerikanske uppfinnaren Thomas Alva Edison har i ett bevingat ögonblick sagt att hans arbete bestod av en procent inspiration och 99 procent transpiration.

Att forska eller uppfinna, det är i viss mån samma typ av process. Ett vardagligt slit, som ett utdraget schackspel mot Naturen själv, där det yttersta målet eller ögonblicken av inspiration och aha-insikter kan vara belöning nog för att driva människan vidare mot okända och djärva mål.

Åratal av träning fick mig nu att välja det obekväma. Jag sträckte mig efter bandspelaren i stället för att lojt sjunka in i en skön och välbehövlig sömn.

Det var ett synnerligen lyckat beslut.

Marie tillhör de sällsynta personer, som man ibland kan intervjua om deras drömmar, medan de fortfarande sover. Men det verkar som om Marie måste skifta nivå hela tiden, för det går trögt.

Hon kan också föras över från vanlig sömn till hypnos, vilket är intressantare. Jag har aldrig varit med om det tidigare under min karriär i hypnosens gåtfulla och spännande värld. Å andra sidan brukar jag inte sova med mina patienter eller försökspersoner.

Marie drömde alltså nu. Hon nämnde något om ett slott. Jag följde

upp det, men det gav inte så mycket, så jag gick in med en lätt hypnos. Därefter försköt jag perspektivet från drömmen till en möjlig UFO-händelse, som hon hade ett diffust minne av.

– Du satt i din bil tillsammans med Christine och Diana. Det var du som körde. Ett flygande föremål dök upp… minns du den händelsen?

Ett tiotal sekunder gick utan att hon reagerade. Jag upprepade lugnt frågan.

– Minns du den händelsen?

En lätt suck.

– Jag tror det. Berätta lite mer för mig!

Det räckte tydligen inte. Hypnosen var för ytlig och kroppen sömnig. Jag fördjupade hypnosen i flera steg. Sedan tog jag upp tråden igen.

– Ja, nu kommer jag ihåg det! utbrast hon. Diana och jag körde hem Christine. Ett lysande föremål dök upp och följde efter bilen… Christine blev lite rädd. När vi släppt av henne vid hennes hus på landet och var på väg hemåt, så kände jag något konstigt bakom bilen. Och Diana skrek: ”Titta i backspegeln, det är någonting som följer efter oss.”

Marie beskrev hur hon bromsade in bilen, och då stannade föremålet. Hon backade och då backade föremålet också och försvann.

Så långt var det inte olikt fullmånen, tänkte jag. Den där illusoriska känslan av att månen följer med bilen, då landskapet rör sig åt andra hållet.

Hon drog ett djupt andetag.

– Sedan brydde jag mig inte om det utan körde framåt igen.

– Vilken tid på året var det?

– På hösten.

– När på dygnet?

– På natten. Sent på natten. Efter klockan tre.

– Var kom ni ifrån?

– Vi kom från Christine då.

– Men, jag menar, innan ni körde hem Christine? Hade ni varit på fest?

Det var helt oavsiktligt, jag lovar. Jag hörde genast hur det lät: ”Kom ni från en fest? Vad hade ni druckit, ni såg ju ett UFO?”

– Nej, ingen fest! protesterade Marie snabbt. Det var ett möte!

– Kan du beskriva föremålet?

– Det var ganska… rödaktigt i skenet. Klotformat. Precis runt. Tre gånger så stort som min bil ungefär. Så… så dök föremålet upp igen. Då skrek Diana: ”Titta Marie, nu är det här igen!”

– Varifrån kom föremålet?

– Det kom bakifrån och åkte förbi bilen. Sedan svängde det till höger ovanför en smal väg, som jag körde in på och följde en stund. Plötsligt försvann det helt. Jag tyckte det var mystiskt och vände bilen för att köra tillbaka. Då började Diana bli så konstig! Hon blev liksom tröttare och tröttare. Så dök det här ljuset upp igen. Jag tänkte att jag säger ingenting till Diana. Föremålet kom allt närmare den plats där jag hade parkerat bilen.

– Från vilket håll kom det?

– Bakifrån igen. Sedan flög det sakta åt sidan och sänkte sig ned. Då satte jag på musik i bilen. Diana hade lutat sig bakåt och verkade sova. Jag tryckte på knappen till kupévärmaren i bilen, för jag tänkte att då är bilen varm en halvtimme. Annars vaknar hon av att hon fryser, och då kommer hon att ropa på mig. Jag skulle bara gå och titta vad det var för ett mystiskt föremål. Så jag stängde

bildörren och gick bort mot det…

– Var inte föremålet kvar på himlen?

– Nej, det hade gått ned… det stod ovanför marken och… *vibrerade*!

Mellan bilen och föremålet fanns ett skogsparti på kanske 150–200 meter. Marie kände på sig i vilken riktning hon skulle gå. Halvvägs igenom såg hon ett svagt orangerött sken. Föremålet svävade ovanför en svacka eller sluttande äng.

– Vad hände när du kom ut ur skogen?

– Farkosten landade! Den sänkte sig ljudlöst ned. Den var rund med någon… platta, som fälldes ned. Så kom det ut en… kom det ut… en… varelse… en man… ur farkosten. Han såg att jag inte ville gå ända fram dit, så han närmade sig mig, stannade och så gav han mig några strålar ur ögonen!

– Ur… ögonen!

– Ja! Och jag blev väldigt sömnig. Han berättade för mig att det skulle finnas någonting i min ficka, när jag vaknade. I högra fickan.

Marie domnade bort och ett föremål placerades i hennes ficka. Det verkade fattas ett avsnitt emellan. Det är inte omöjligt att hon fick sitt minne av det utraderat.

– Jag var så egendomligt trött, fortsatte hon. Ett tag trodde jag att jag drömde alltsammans. Jag visste inte riktigt vad jag gjorde. Så höll han sin… hand på mitt bakhuvud och gav mig något slags impulser. Det kändes som om färgade ljusstrålar gick genom kroppen. Då bad jag honom att han skulle gå därifrån. Jag vet inte… jag visste inte… om jag tyckte om det här. Sedan när jag blev så väldigt trött sa han: ”Det är bäst att du går tillbaka till bilen, för din väninna håller på att vakna. Du ska känna efter i höger ficka när du vaknar.”

– Sa han vad han hette? Gav han dig sitt namn?

– Egentligen har de inga namn, men han sa att jag kunde kalla honom Jacques (franskt uttal)… nej, Jack (engelskt uttal).

Jack! Kunde det vara samma Jack, som först dök upp på parkeringsplatsen och sedan på Rhodos?

Marie beskrev honom nu som mellan en och sextiosju och en och sjuttio lång. Mörk. Inte särskilt konstig, bara väldigt starka ögon! Hon såg ingen pupill, men hon tror att ögonen var bruna. Hon hade svårt att se pupillen, men hon tänkte att hon skulle titta på den. Varför vet hon inte.

– Vid den årstiden och tiden på dygnet bör det ha varit ganska mörkt ute?

– Det var mörkt. Jag såg honom inte särskilt tydligt. Fast han stod nära mig, men… jag… Det är mycket jag inte kommer ihåg. Det är blockerat på något sätt.

– Mm.

– När jag kom tillbaka till bilen och stängde bildörren, så hoppade Diana till. ”Oj”, sa hon, ”jag somnade visst.” Då kände jag hur trött jag var, så jag sa: ”Värmaren stannar nog strax, sedan blir det kallt, då fryser vi och vaknar. Jag sover gärna en kvart också.” Så somnade vi båda två, och jag vaknade av att jag frös. Då satte jag mig upp, startade bilen och körde hem. Men det konstigaste var den där medaljen… jag visade den för Diana.

– Du fick… *en medalj?!*

– Ja, den låg i min ficka. På hemvägen visade jag Diana medaljen. Hon höll i den och sa till mig… Diana är något medial… hon sa: ”Marie, den här medaljen kommer inte härifrån. Var rädd om den. Du ska akta dig för att visa den för någon.”

– Mm.

– Sedan sa hon så här: ”Det har hänt något speciellt med dig.” Jag frågade: ”Hur så?” Hon sa att hon såg det på min aura: ”Det finns ett guldskimmer runt dig och ett starkt ljus! *Du har träffat någon som inte kommer härifrån!*

– Mm.

– Hon sa att hon inte skulle fråga mer för hon hade inte tillåtelse.

Marie beskrev medaljen som betydligt större än en vanlig enkrona, med en kung eller ett andligt ansikte på framsidan. Hjärnan var utritad och såg ut som små fack eller en geografisk karta. Det var ganska vackert. Baksidan på medaljen var baksidan på huvudet. På nacken fanns också ett inringat område.

Medaljen bar varken någon text eller några symboler. Kanten var helt slät och inte räfflad som på gamla silvermynt.

– Kan medaljen ha varit någon form av instrument? Säg en sorts radiosändare eller något larm, liknande det man sätter på kläder i en butik?

– Nej, knappast.

Marie trodde inte att den var avsedd som mynt, mera då som en symbol som fått formen av en medalj för att den skulle dölja något och smälta in med hennes övriga saker.

– Vad skulle medaljen ha för egentlig funktion?

– Jag förstod aldrig det. Nu har jag funderat på om den var ett förtroende.

– Du menar en form av… prövning?

– Ja, något ditåt.

– Har du medaljen kvar?

En kort tystnad.

– Jag har lagt den någonstans, men jag kan inte komma ihåg var. Jag har gömt den.

– Okej, vi kan lämna den frågan för tillfället. Vad hände när du hade fått medaljen av… Jack?

– Jag kände en konstig metallsmak i hela munnen. Jag upplevde den där smaken länge.

– Fick du någon instruktion av honom om medaljen?

– Han berättade att de håller mig under observation, och att jag kan vara med om jag vill…

– Vara med på…?

– De… de vill att jag ska arbeta med dem! Om jag vill det, och om jag kan det.

– Hur då arbeta med dem?

Paus.

– Jag tror… arbeta tillsammans med dem för att hjälpa mänskligheten på något speciellt sätt.

– Hur kommunicerade ni med varandra?

– Vi talade med varandra på svenska. Han sa till mig, att han skulle komma tillbaka snart igen och att det också var möjligt att jag inte skulle komma ihåg den här upplevelsen alls.

– Har du något intryck av att han *ville* att du skulle glömma bort den här kontakten?

– Ja, jag tror att han ville få reda på var jag stod, innan jag skulle få komma ihåg det.

– Har du träffat honom sedan, den här ”Jack”?

– Ja, det känns så… flera gånger… landat… jag har fått kunskap… undervisning.

Jag suggererade henne att gå fram till den händelsen, då hon parkerade bilen.

– Ja… nu minns jag! Han dök upp en kväll, då jag parkerade bilen. Det var Jack!

Där fick den gåtan sin lösning! Episoden har jag redan beskrivit i kapitlet ”Kalla mig Jack!”

Jag bad henne sedan förflytta sig i tid och rum till det grekiska berget vi övernattade på.

– Ja, det var han! utropade hon förundrad. Jag har mött Jack på Rhodos också – *ute i rymden!*

27

Kattmännens attack

– Ditt och Maries liv är lika spännande som en sådan där deckare som människor läser, sa Lace en dag.

En bra liknelse, tänkte jag för mig själv. Det var verkligen ett spännande liv vi levde. Skillnaden var möjligen att vi inte hade något mord att nysta upp.

Den tanken skulle jag aldrig ha tänkt! Marie blev strax därpå utsatt för ett raffinerat mordförsök från en annan dimension!

Klockan var tjugo i tre på natten. Jag kommer aldrig att glömma det, för vad som sedan hände var så otroligt, att alla detaljer för evigt ristades in i mitt minne.

Rätt som det var så fann jag mig klarvaken. Det var som om kroppen vaknat före själen. Då jag blev medveten, låg jag redan med öppna ögon och tittade upp i taket.

Jag förstod inte varför jag vaknat. Min sömn är mycket god, men något måste ha väckt mig. Kanske en dröm?

I alla fall så gick jag upp och drack lite vatten. När jag kröp ned i sängen igen, hörde jag ett säreget knäppande ljud. Det lät välbekant, men jag kunde först inte placera det.

Telefonsvararen! Någon höll på att lämna ett meddelande. Jag hoppade snabbt upp, flög in i det andra rummet och slog på knappen för medhörning.

Den sista resten av mitt utgående meddelande hördes just då i högtalaren. Sedan rösten på den som ringde upp:

– Leennart… hjäälp miiiig…

Marie! Hennes röst dog ut i ett matt kvidande. Det var ett nödrop! Jag tryckte på stoppknappen och hade sinnesnärvaro nog att pressa

ned knappen för inspelning av telefonsamtal, innan jag lyfte på luren.

– Marie, ropade jag. Jag hör dig! Jag är här!

– Hjälp mig! Jag kan inte komma tillbaka… de… de hindrar mig…

– Vilka?

– *Kattmännen!* De… de står runt sängen.

Tankar korsade mitt huvud. Hon måste haft en mardröm helt enkelt!

– Ta det lugnt! bad jag. Lyssna på mig…

– Jag måste tillbaka till kroppen… innan de… jag är borta vid dörren… jag ser min kropp där nere i sängen…

Jag misstog mig totalt. Det här var ingen mardröm. Hennes själ var utanför kroppen! Hon såg sin egen kropp utifrån! Men hur kunde hon då ringa mig?

En sak var helt klar. Marie behövde hjälp – omedelbar hjälp! Det fanns ingen tid för terapisnack av typen ”Hur upplever du din situation?”

– Lyssna på mig! sa jag snabbt och kröp närmare mikrofonen, medan jag förtroligt sänkte rösten som en radiopratare på natten.

– Jag är här hos dig, Marie. Vad det än är, så ska jag hjälpa dig ut. Jag ska hjälpa dig tillbaka till kroppen!

Hon blev något lugnare av det.

– Jag svävar under taket, sa hon med plågad röst. Jag ser min kropp. Kattmännen står runt sängen. De hindrar mig att komma tillbaka!

– Hur många är de?

– Tre kattmän! En står vid kudden, en vid fotänden och en på

långsidan. De kastar *röda blixtar* på kroppen! Jag kan inte komma tillbaka! Jag minns inte… hur man gör. Oh nej, det flimrar för min syn nu. Jag tappar… energi…

Hennes röst tonade bort. Rädslan och skräcken för det okända gav henne kraft till ett sista nödrop:

– Lennart… de… mördar mig!

Det fanns ingen tid att förlora! Nu var det dödligt allvar. På en bråkdels sekund hade jag bestämt mig.

Jag talade till henne som om hon var i hypnos. Alla mina kunskaper, alla förmågor, allt satte jag på ett kort. Jag intalade henne lugn och sa att det skulle gå bra. Hela min styrka satte jag in för att ge henne kraft.

Hennes röst blev mattare och orden kom allt långsammare, kroppen försvagades. Inom några ögonblick skulle hon vara så svag att själen inte längre kunde hålla kontakt med kroppen. Då skulle jag inte nå henne längre.

Det var en kapplöpning med Döden själv!

Jag bad henne att se hur rummet fylldes av ett indigoblått ljus. Men förgäves. Hon var ju inte i hypnos. Jag bad henne glömma bort kattmännen helt och i stället intensivt *föreställa* sig det blå ljuset och sedan *andas* in det.

Hennes ord kom ett och ett utan sammanhang. Rösten var svag och orden tonade bort i en gåtfull dimma. Det var som att sakta förlora kontakten med en nödställd astronaut, som försvinner in i radioskuggan bakom en planet.

Jag måste ge allt, allt, allt – innan det var för sent! Gång på gång uppmanade jag henne att se och andas in det blå ljuset.

Jag fick inte längre något svar! Men jag gav inte upp. Hörseln är det sista som viker från en människa, innan hon passerar gränsen utan återvändo, så jag fortsatte att tala, trösta, stärka och ingjuta nytt mod.

Sekunderna gick. Långa, sega, utdragna sekunder eller var det kanske själva Tiden som stod stilla, medan Moder Jord höll andan över det ohyggliga illdåd som just nu pågick mot ett av hennes barn?

Var det redan för sent?

Plötsligt – en inandning och en suck!

– Nu är jag… tillbaka, viskade hon med svag röst.

Enligt bandspelaren hade 38 evighetslånga sekunder flutit förbi.

– Det är bra, svarade jag matt.

– Nu är jag tillbaka, viskade hon igen.

– Var är kattfolket? undrade jag.

– De har försvunnit!

– Tack och lov! Ska jag komma in till dig? Jag tar en taxi!

– Det behöver du inte. Du är hos mig i alla fall. Det här var så otäckt! Jag trodde inte att något sådant kunde hända!

– Vill du berätta vad som hände? bad jag henne.

– Ja, jag var uttröttad och kände mig så ledsen när jag somnade. Jag visste liksom inte vad jag skulle göra i det här livet, hur jag skulle fortsätta, vad som var meningen. Det var en konflikt på något sätt. Sedan bestämde jag mig för att strunta i det och somnade. Plötslig vaknade jag med ett ryck! Jag kände att det var någonting som kom in i rummet. Då såg jag tre kattmänniskor! De ställde sig snabbt runt sängen. Så sände de rött ljus emot mig. Då började jag må illa och ville inte vara kvar längre…

– Mm.

– Jag gick ut ur kroppen och flög högt! suckade hon djupt. Då såg jag Lace. Jag kände mig så förtvivlat ledsen, blockerade mig för honom och gick vidare.

– Det är precis vad de vill, kattfolket, att få dig att gå upp för högt och sedan känna en enorm längtan till de högre världarna. Då kan de försvaga dig, så din silvertråd går av.

– Ja, jag såg silvertråden töjas ut. Då kände jag att jag inte ville fly längre. Jag har flytt färdigt! Men jag kunde inte gå tillbaka! När jag kom ned såg jag min kropp, där den låg i sängen med kattmännen runt om!

– Vad hände då?

– De sände röda blixtar på mig hela tiden! *Det var fasansfullt!* Jag sa till dem att jag ville gå tillbaka till min kropp, men de släppte inte fram mig! Och då kunde jag ingenting göra. De blockerade mig så kroppen blev alltmer försvagad. Jag mindes inte hur jag skulle bete mig för att komma tillbaka!

– Mm.

– Jag vet inte hur jag lyckades ringa! Jag kände bara att jag inte skulle vänta längre.

– Det är bra. Tryckte du på snabbknappen? undrade jag.

Marie har en telefon med minne. Vi hade för ett par dagar sedan programmerat in mitt telefonnummer så det var bara att trycka på en knapp.

– Ja, det gjorde jag! svarade hon förundrad. Min kropp gjorde det. Jag upptäckte, att jag kunde *fjärrstyra* min kropp, men det var ohyggligt tungt. Kattmännen stod i vägen och blockerade.

– Såg de… ”dig”?

– Ja, men de brydde sig inte om det. De ville slå ut kroppen…

Hon tystnade och en tanke slog henne.

– Så konstigt! utbrast hon. Det är ju samma datum i dag, som när jag krockade med bilen!

– För tio år sedan? undrade jag förvånad.

– Ja! suckade hon på en snabb inandning. Det är också märkligt att du sa till mig i går kväll: ”Fly inte!” Kommer du ihåg det?

Visst minns jag! Jag hade känt att Marie var väldigt trött och ledsen och ville rymma. När vi slutat att tala i telefonen, så sköljde en oförklarlig trötthet och irritation över mig, men jag kunde inte finna orsaken. Jag tänkte intensivt på Marie. Då kände jag något konstigt bakom mig, som jag blixtrade emot, precis som hon brukar göra med händerna.

Jag beskrev mina upplevelser för Marie.

– Det måste ha varit en avsiktlig påverkan! inföll hon. Du fick samma krafter på dig!

– Ja, antagligen, sa jag och fortsatte:

– Märkligt att jag skulle vakna och gå upp och dricka vatten. Det brukar jag aldrig göra på natten.

– Gjorde du det?

– Ja, och då hörde jag telefonsvararen.

Hon drog ett djupt andetag.

– Jag är kall! sa hon och huttrade.

– Ja, du har redan kallnat, svarade jag skämtsamt.

Hon skrattade uppsluppet.

– Jag är alldeles iskall, sa hon.

Hennes ord väckte någonting hos mig. Jag ville värna henne, vara nära, skydda och värma.

– Du är duktig, Marie! Jag känner ett så starkt behov att försvara dig. Tyvärr har jag inte de där katterna runt mig nu. – Jag skrattade. – Det skulle ryka i pälsen på dem. Jag skulle knutit ihop svansarna och kastat ut dem på gården!

– Det vore rätt åt dem! skrattade hon. Himmel! Nu känns allt normalt igen. Och så väckte jag dig.

– Det gör inget. Klockan är tre nu. Tjugo i tre ringde du mig.

– Gjorde jag?

– Ja, och det betyder… att det tog en kvart att bli normal.

Hon fnissade till men blev strax allvarlig igen.

– Så ont det gör i bröstkorgen! flämtade hon. Fast nu börjar det lätta. Det var hemskt otäckt först, när… jag kände att det inte gick att andas… i kroppen.

– Mm.

– Nu kan jag nästan inte fatta att det är sant! utbrast hon. Det var samma vibrationer i natt som vid bilolyckan, då jag kom till en fantastiskt ljus och harmonisk värld! I natt… det kändes… jag var tillbaka i precis samma sfär! Fast nu ville jag inte stanna kvar. Jag kände att jag inte ville upp dit. Jag ville liksom leva här och nu i min kropp… och då kunde jag inte gå tillbaka!

– Du kom så långt ned i alla fall att du kunde fjärrstyra din kropp till att ringa! Och så kunde du prata!

– Ja! suckade hon. Jag kände att när du började prata med mig, så sjönk jag ned mot min kropp och kunde släppa banden med den där underbara sfären.

Hon tystnade för ett ögonblick innan hon fortsatte:

– Jag skall aldrig mer gå upp så högt! sa hon med övertygelse. Jag tror att jag i flera år har haft en längtan dit. Det känns skönt att inte vilja gå tillbaka. Det är över nu!

– Mm.

– På något vis kändes det som om jag var tvungen att bestämma mig. Jag älskar att slippa bestämma mig.

Det förvånade mig. Marie var framgångsrik i sitt yrke och fattade snabba och viktiga beslut dagligen. Det var ett nöje att se henne arbeta. Hon hade förmågan att hålla många och komplicerade saker i huvudet samtidigt.

– Jag har liksom flytt från hela livet tidigare, fortsatte hon. Det är så bekvämt att slippa bestämma sig.

– Aha, sa jag och log stilla för mig själv.

– Jag blev villrådig när jag nådde den där fantastiska världen i natt. Någonting inom mig sa att nu måste du bestämma dig! Nu kunde jag verkligen avgöra mitt liv på något vis.

– Mm.

– Samtidigt kände jag att den andliga biten kan man utveckla härnere på Jorden. Man behöver inte gå upp dit och leva där. Ändå visste jag att jag kunde välja att stanna däruppe om jag ville. Men helt plötsligt så ville jag inte det. Jag ville ner igen. Fort. Det kändes bra. Så ringer jag dig klockan tre på natten och säger: ”Hjälp mig!”

– ”… jag är uppe i taket”, fortsatte jag.

Hon skrattade åt det komiska i situationen.

– ”Jag sitter i taket”, härmade hon sig själv, ”jag hittar inte hem!”

Hon blev allvarlig igen.

– Jag kommer aldrig mer att flyga så högt! sa hon bestämt. Jag kommer inte att töja silvertråden så jag försvinner. Jag såg nästan hur den gick av. *Det var en fruktansvärd upplevelse!*

Klockan hade hunnit bli mycket nu. Vi var trötta båda två och behövde sova. Marie försäkrade mig att jag inte behövde komma över, så vi sa godnatt och bröt samtalet.

Nästa dag hämtade jag henne. Jag har aldrig sett något liknande. Hon var helt slut. Det var inte så att hon var utschasad och hade mörka ringar under ögonen. Tvärtom, man kunde inte utläsa något

speciellt i hennes ansikte. Det var något helt annat.

Marie var helt *dränerad* på energi! Hon kunde inte arbeta. Hon saknade all kraft i musklerna. Jag bäddade ned henne, och hon sov som ett spädbarn i fyra dygn – 20 av 24 timmar befann hon sig i sömnens läkande värld!

Efter drygt ett dygn lyckades jag få kontakt med Lace! Han bad mig att bara hålla Marie i trance några minuter.

– Varför är Marie så trött? frågade jag.

– Vi kan säga, att hon var… bara några minuter från döden, så hon har mycket att reparera i kroppen!

– Är det någon särskild del av kroppen som är skadad? frågade jag lätt oroad.

– Hon har en stor smärta i ögonen!

– I ögonen?

– Ja, de ville förstöra hennes seende! Så att de har stängt av med väldiga krafter, kan jag säga.

– Vad hände egentligen?

– I går var hon speciellt sårbar, vilket gjorde att kattfolket kunde nå henne.

– Hur då?

– Marie är så förälskad i dig! Hon kände att ni betyder väldigt mycket för varandra, och det skrämde henne lite, kan vi säga. Det har med minnen från tidigare liv att göra. Krafterna passade på att komma in då och sätta det här i gungning!

– Mm.

– Kattfolket försökte att öka oron ytterligare hos henne. Hon brydde sig först inte om dem. Så började de kasta energi på henne, och då fick inte jag gå emellan. Hon var tvungen att själv fatta beslutet, för

hon stod vid ett livsavgörande vägskäl. Då struntade hon i sin kropp och gick upp, och hon gick alldeles för högt.

– Mm.

– Jag hade lagt ut mentala reläer, sa Lace, men hon stängde av dem och blockerade sig för mig, när jag försökte komma in, och gick vidare uppåt. Hon brydde sig inte om sin kropp, och kattfolket började kasta strålar som påverkade syn och hörsel. De försökte slå ut hennes kropp!

– Mm.

– På telepatisk väg berättade de för henne att det vore bättre att hon flydde. Hon skulle bara göra dig olycklig. De talade om för henne precis hur hon skulle göra. Hon… gjorde det också. De sa att det karmiska var slut. Om hon… stannade kvar däruppe, så kunde hon få vara där.

– Mm.

– Men hon blev rädd och ångrade sig! Helt plötsligt ville hon inte fly. Och då kunde hon inte gå tillbaka, det var redan för sent. Hon nådde inte fram till sin fysiska kropp. Kattfolket hindrade henne. Hon lyckades mobilisera tillräcklig kosmisk kraft genom silvertråden för att styra sin fysiska hjärna till att ringa dig, något som få människor skulle klarat av!

– Jag vaknade före telefonsignalen! påpekade jag.

– Vi väckte dig, men ditt överjag hade redan reagerat. Tillsammans knäckte ni Kattfolkets makt. Hon har förstått allting nu, tror vi, och det kommer att göra henne mycket harmonisk. Men just nu sitter chockeffekten i, kan vi säga. Det finns vibrationsvågor kvar. Hon fick en chock när hon inte kunde gå tillbaka och insåg att hon kunde förlora dig!

– Är det någon kosmisk maktkamp som pågår?

– Det kan man nog säga, medgav Lace.

– Kan parterna inte enas?

– Det ligger på ett lågt plan precis som alla krig på Jorden! Högre upp finns ingen maktkamp och ni kommer inte att bli indragna i fortsättningen. Det är över för er del.

– Jag undrade bara rent vetenskapligt hur det hänger ihop, sa jag.

– Säg att de ligger… de ligger i nivå med en sorts UFO-väsen, kan vi säga. Bland dem finns ju både positiva och negativa!

– Betyder det att de har sådana här farkoster som vi ser? undrade jag.

– I en viss form har de det, ja.

– Varför ser Kattmännen ut som de gör med spetsiga öron, brett ansikte, smal haka – som Marie berättat – och med kattögon?

– Det har med deras mentalitet att göra. De har valt det utseendet en gång. De fick vad de bad om! Man får ofta vad man ber om.

– Mm.

– Okej, bestämde Lace, vi släpper fram Marie nu. Hon kan ha huvudvärk. De har nämligen lagt ned en hel del arbete på att blockera hennes ögon. Du behöver inte vara orolig. Hon kan vara lite svag i några dagar, men det rättar till sig. Om vi ser henne som en fysisk kropp, kan hon kanske behöva något smärtlindrande. Blir hon väldigt trött, så kan vi aktivera *kraften*, men vi vill helst undvika det just nu.

– Kattfolket då?

– Ni kan vara lugna! försäkrade han. Ni kan släppa kattfolket. Marie kan stänka kraft på dem om hon får syn på dem! Nu är de borta en vecka, det har vi sett till.

En vecka bara! Vad skulle det betyda? Var vi inte av med dem helt?

Men det blev lugnt. Kattmännen kom aldrig tillbaka.

Det fanns en undran, som legat och grott i min hjärna i några månader. Vad var det som gjorde Marie och mig så farliga att

Krafterna blev helt desperata?

Var det något som vi var på väg att nysta upp? Något vi skulle komma att göra i framtiden? Någon kunskap vi höll på att ta fram, och som inte fick komma till människors kännedom?

Den måste i så fall vara ett dödligt hot mot Mörkrets Makter – vilka de nu var.

Närkontakt av fjärde graden

I kapitlet ”Bilfärd i trance”, där Marie körde in till ett delfinarium med bil, antydde jag att det inte var första gången hon körde bil i trance.

Ordet ”trance” kan vara något missvisande, eftersom det i vanligt språkbruk kan betyda allt från något som liknar dvala till ett tillstånd med i vissa avseenden starkt förhöjd sinneskapacitet.

Det kan räcka med att säga att Marie uppenbart var fullt kapabel att köra bil vid dessa tillfällen, men att minnet alltid var utraderat efteråt.

Jag vill ge ett drastiskt exempel för att belysa karaktären hos dessa extrema händelser.

Marie var ute på en resa för företaget. Hon tog in på ett hotell och skrev sedan körjournal, där hon antecknade antalet körda mil.

Så kröp hon uttröttad ned i sängen och somnade. När hon vaknade satt hon i bilen, som stod parkerad bredvid ett timmerupplag på en skogsväg. Hon hade ingen aning om var hon var eller hur hon hamnat där. Det var mitt i natten och stjärnklart.

Den stora överraskningen fick hon när hon kontrollerade trippmätaren. Hon hade nollställt den på kvällen, men nu visade den 144 kilometer. Fjorton mil! I vilken riktning? Varför? Vad hade hänt?

Det här kuriösa fenomenet inträffade flera gånger. Hon frågade mig om hon höll på att bli galen. Jag kunde snart lugna henne på den punkten.

Det som mest oroade henne var nog att hon inte fick sova ifred. Hon behövde sin sömn.

En gåta var att det alltid fattades flera timmar. Vad hände under den förlorade tiden? Hon hade ingen aning. Inte det minsta fragment av ett minne! Utom i ett enda fall!

Hon minns diffust att hon följde efter två stjärnor, som var lika ljusstarka som Venus. Plötsligt vinklade de av åt vänster. I det ögonblicket blev allt totalt svart.

Maries minneslucka varade i fyra timmar! När minnet återvände satt hon i bilen. Ansiktet hettade, fötterna stack, hon var yr och hade metallsmak i munnen.

Hon hade upprepade gånger bett mig att få bli återförd till denna händelse under hypnos. Hon *måste* få veta vad som hänt!

Nu var tiden mogen.

Jag lät Marie gå ned i hypnos, men med det förbehåll vi fått att hon inte fick återuppleva dessa händelser sekund för sekund i närvarande tid, utan se dem som något som redan har hänt.

I stället för att fråga ”Vad ser du?” så blev det ”Vad såg du?”. I princip kan man få fram lika mycket information eftersom minnet förstärks extremt under hypnos. Men det var lättare att hålla en viss känslomässig distans och undvika delar där ”de” av någon anledning inte ville att vi skulle forcera blockeringen i Maries minne.

– Var befann du dig? inledde jag denna session.

– Jag hade varit i Uppsala, men i stället för att stanna i Stockholm, så fortsatte jag söderut. Klockan var en bra bit över midnatt, och jag fick en mycket konstig känsla av att jag borde köra några mil till.

– Du såg något på himlen?

– Ja, ett par mil söder om Stockholm upptäckte jag två starkt lysande stjärnor över Södertälje. Först trodde jag att det var flygplan. Men jag körde ytterligare några mil, och de var fortfarande kvar. Antingen stod de stilla på mycket hög höjd eller också flög de i samma riktning som jag körde. Jag kunde inte begripa vad jag såg! Det var så… overkligt!

När Marie passerade Nyköping svängde de helt oväntat av mot vänster med en snabb och ryckig rörelse. Hon kände att hon var tvungen att lämna motorvägen och följa efter dem. Efter en stund kom hon in på en smal skogsväg och ned mot en sjö.

Plötsligt fick hon motorstopp! Bilen rullade några meter och blev stående.

– Jag förstod ingenting. Bilen var ny och jag hade tanken nästan full med bensin. Jag tittade upp och… *en farkost hade landat!*. Jag klev ur bilen. Luften var laddad med elektricitet.

– Landade båda två?

– Ett landade och ett låg lite snett över.

– Det som landade, hur såg det ut? Storlek och form?

– Det var ganska stort. Kanske femton meter i diameter.

(Marie har haft lite svårt att ange storleken på farkosterna. Jag lät henne därför i öppen skogsmark uppskatta diametern på en tänkt farkost. Sedan mätte jag avståndet mellan markeringarna. Slutsatsen jag dragit är att föremålen är något mindre. Tio till tolv meter är en bättre uppskattning.)

– Utseende? frågade jag.

– Det var runt och så var det som en fönsterparad på mitten. Vi har sett ett sådant UFO… hos Lars.

– Du menar den där tavlan Lars har?

– Ja, nästan så såg farkosten ut. Lite bullig på mitten där fönstren sitter. Och så går dörren åt fel håll – inåt. Dörren öppn… öppnades… det var en… en man som klev ur.

– Ja?

– Han tog några steg i riktning mot mig. Så blev han stående… avvaktande. Plötsligt sträckte han upp höger hand som ett stopptecken… men det var kanske inget stopptecken… jag stod ju

stilla. Kanske mer som en hälsning.

– Mm.

– Han höll kvar armen i luften. Uppe i luften bakom honom, men framför den här farkosten framträdde två meterhöga ”moln”. Och där… där…

– Ja?

– Där projicerades… två ansikten, ungefär som ett sådant där laser… ett hologram. Tredimensionellt. Först kom den ena bilden, som var lika tydlig som ett fotografi. Det var en bild på Lars, fast då visste jag inte vem han var. Sedan uppstod den andra bilden där jag bara såg huvuddragen och konturen. Det var Lennarts bild. Molnen försvann och jag glömde bort allting. Minnet suddades ut.

Där kom förklaringen! Marie har berättat att hon sett en bild på Lars i något sammanhang, som hon inte kunde erinra sig. Det var som en dröm. Eftersom hon har ett bildminne, som av och till är fotografiskt, och en god förmåga att teckna porträtt, hade hon skissat bilden och visat den för en väninna som utbrustit: ”Det där är ju Lars.”

När Marie sedan träffade honom på ett möte, hade hon tecknat bilden av mig och frågat honom om han kände någon som liknade bilden. Lars hade bleknat och sagt: ”Jag känner en person som ser ut så! Du måste träffa honom!”

Det tog några sekunder innan jag insåg hela vidden av det hon berättade:

Mötet mellan mig och Marie var planerat av varelser som inte kommer härifrån!

Jag kan inte finna någon annan förklaring till den serie av händelser, som startar med att de visar en projektion av två ansikten och slutar med att Marie och jag träffas. Men varifrån kommer de? Från en avancerad civilisation ute i rymden? Från en annan dimension? Från framtiden?

Vad var syftet?

Maries röst fick mig att för tillfället släppa alla tankar, som virvlade runt i mitt huvud.

– Så kom han emot mig…

– Blev du rädd? frågade jag.

– Jag… *jag rusade in i bilen!* Jag låste inte, jag tyckte inte att det tjänade något till. Så kom han och hämtade mig! Han… han sa att de bara ville prata med mig. De ville att jag skulle gå ombord.

– På farkosten?

– Ja! Jag kände att det var okej så jag följde med.

– Du sa för en stund sedan att dörren gick åt fel håll. Hur då?

Jag tyckte att hennes kommentar till dörren var något underlig, därför ville jag fråga. Svenska ytterdörrar öppnas i regel utåt, medan dörrar utomlands ofta öppnas inåt bostaden.

– Den första dörren går inåt, förklarade hon. Sedan är det skjutdörrar som ser ut som stora branddörrar. Stora, tjocka, tunga dörrar. De går åt var sitt håll och kan slå ihop med en oerhörd hastighet!

– Mm, hur såg det ut inuti? Vill du beskriva det?

– En konstig låda stod mitt på golvet. Så fanns det kristaller.

– Var du inne i själva kontrollrummet?

– Nej, inte riktigt… nej, utan… rummet utanför kontrollrummet. Men det fanns kristaller här också. Stora, vackra kristaller.

– Hur såg inredningen ut?

– Golvet såg nästan ut som ett marmorgolv. Så fanns ett skal innanför, som såg ut som svart… någonting svart… svart marmor nästan.

– En innervägg?

– Ja!

– Fanns det stolar?

– Nej, inte precis i första passagen, fast jag fick… där jag gick in… det var en passage först och sedan var det ett rum till vänster. Och rakt fram i mitten fanns kontrollrummet. Jag såg bara två mörka män där. De tittade upp, men jag gick in till vänster. Jag fick inte gå in till dem i kontrollrummet…

– Hindrade man dig? frågade jag och spetsade öronen.

– De hindrade mig inte men jag var så överraskad av hela situationen, tror jag. I dag hade jag nog gått in och hälsat på dem. Jag visste inte vad de ville mig, jag visste inte vad jag ville dem. Jag ville vara lite formell. Jag kände att jag ville inte gå för långt på något sätt. Därför nöjde jag mig med att gå in i det första rummet till vänster. Det andra rummet kändes som mer kontakt… då hade jag fått en närmare kontakt. Det är inte säkert att jag hade fått gå in där, och jag önskade det inte just då.

– Vad hände ombord på skeppet?

– De ville undersöka mitt huvud, sa de, för de kände igen mig. Jag sa att de fick inte ge mig några sprutor. Och så tittade de på mina ögon med ett instrument. De bad mig… de lyste och bad att jag skulle följa efter med pupillen. Så gav de mig olika impulser, som de ville att jag skulle berätta om hur jag upplevde.

– På vilket sätt gav de dig impulser?

– Med ljus i ögonen… och så ljud. Jag kommer ihåg att jag hade som kapslar i öronen. Signaler.

Signalerna som de gav Marie var olika långa. Ljud och ljus kombinerades. Ljusimpulserna var av olika styrka och i fantastiska färger, klara, intensiva grundfärger. Som regnbågens färger, när solen lyser på en regndroppe eller genom ett prisma av glas. Ibland blandade de två färger.

Marie var alldeles fascinerad.

– Jag reagerade på olika sätt. En signal blev jag väldigt glad över… som om jag var ett litet barn. En annan signal var väldigt sorglig.

– Mm.

– En signal innebar att jag var tvungen att koncentrera mig, att fokusera mig. En signal innebar följsamhet. Jag skulle bara gå in i signalen, så visste jag vart jag skulle åka eller gå. Det är som om någon kallar… de kan vägen och jag följer anvisningen.

– Allt det här skedde alltså ombord på skeppet?

– Ja, det var ombord! svarade hon.

– Vad hände mer?

– Jag minns inte… blir så tung i huvudet… får inte… de… hindrar mig!

– Hindrar de dig?

– Ja…

– Just nu?

– Ja! flämtade hon. De kan det… slu… slutet får jag berätta.

– Det är bra. Vad hände då ombord?

Hon drog ett djupt andetag. Skrattade till.

– Det lät mig lyssna… på musik! svarade hon drömmande.

– Musik?!

– Ja, men det lät inte alls som vår musik. Snarare som ett harmoniskt *tonflöde*. Så ville de lyssna på min hjärna, sa de. De kunde mäta någon slags kapacitet. Det fanns… så var det någon som tog pulsen på mig. En höll i handleden, en höll längre upp på armen.

– Hade de några instrument?

– Ja, de fäste små plattor med kristaller på mitt huvud. Och sedan tittade de på ett slags teveskärm. De kunde se hur min hjärna arbetade, sa de.

– Såg du själv den där skärmen?

– Jag såg den på håll. Den hade olika färger. Det såg ut som en hjärna i tre dimensioner med fält i olika färger. Några av fälten blev de plötsligt mycket intresserade av! De tittade intensivt på varandra, och en av dem kryssade på något som liknade papper.

– Hur såg det pappret ut?

– Helt genomskinligt och svagt blåtonat. Sedan ville de göra en markering på mig, men jag vägrade.

– De sa att det inte var nödvändigt. En av dem tittade på ett litet instrument hela tiden. Det kan ha varit en klocka.

– Tittade han på klockan? undrade jag.

Kanske lät jag lite klentrogen, men det var fakta jag ville få fram, så långt det var möjligt. Jag ville att hon helst bara skulle göra en beskrivning av vad hon såg, utan att tolka in jordiska begrepp.

– Han sa att de hade… det såg inte ut som en klocka. Jag försöker bara att förklara på mitt sätt. Han tittade på… för mig var det en klocka… tiden. Jag kände att det var tiden.

Varelsen tittade på sina kollegor som gjorde ett tecken. Så fick de bråttom med att få Marie ut ur farkosten. Hon fick en känsla av att hon kunde läsa deras tankar just då. Hon kände att de kontrollerade hur hon mådde. Han som tittade på instrumentet insåg att de hade uppehållit henne för länge. Hon var tvungen att snabbt komma tillbaka till bilen.

– Jag skulle gärna ha stannat kvar ett tag till, men de sa att jag absolut var tvungen att gå. Jag skulle inte må bra annars.

– Vad var det som du inte skulle må bra av?

– Alla starka *vibrationer* runt omkring! De sa att jag skulle vila när

jag kom hem. Jag hade redan stannat för länge, sa de.

– Berättade de något om sig själva och var de kom ifrån?

– Ja, de gjorde det. Om man tittar på riktningen så tillhör de på vår stjärnhimmel närmast en sektor i Plejaderna. Det är enormt stort och uppdelat i sektorer. De sa att de ligger nära Jorden för att hjälpa mänskligheten. De sa att de samarbetar med den här… andra gruppen.

– Vilken andra grupp? undrade jag överraskad.

– De här andra jag träffat som… Jack tillhör. De ligger på samma stråle på något sätt. Men plejadfolket arbetar med *harmoni och känslor*. De andra arbetar mera med *maktposition och ledarskap*.

– Mm, kan du beskriva de här… plejadvarelserna? Längd, utseende och klädsel?

– De såg normala ut. Lite under medellängd, kortare än vi. Höga kindknotor. Lite sneddragna ögon, men inte underliga. I ögonen finns det väldiga energifält. De kan kasta ut energi. Just det… de gav mig blixtar med ögonen också.

Varelserna hade mörkt hår på huvudet. Näsan var alldeles rak. Munnen generös men bestämd. Hakan markerad.

– Hur många varelser… såg du?

– Tre, viskade hon. Tre som undersökte mig… och två i kontrollrummet. Fem stycken såg jag.

Alla var klädda i vita overaller, utom en som bar en silvergrå overall med en speciell symbol, utformad som en sorts stjärna. Symbolen hade ett budskap som Marie inte förstod.

På fötterna hade de något som hon uppfattade som kängor i samma färg som overallerna, vita och silvergrå.

– Vem var det du talade med? Som var ledare, så att säga.

– Jag talade med den som hade silverfärgad overall, men det var de

andra två i vita overaller som undersökte mig. Ledaren berättade vad de skulle göra. De andra pratade inte med mig.

– Talade han med munnen?

– Ja, han pratade med mig med munnen, men de kommunicerade med varandra genom ögonkontakt. De verkade ha telepatisk kontakt med varandra. Fast med mig *pratade* den här mannen. Han lät ganska normal, metallisk kanske, lite hård i tonen.

– Talade han svenska?

– Ja, det gjorde han.

– Har du en känsla av att de kunde språket eller gjorde man en översättning på något sätt?

– Det lät väldigt… det lät nästan som en grammofonskiva. Jag tror att de kan tala alla språk, om det behövs.

– Kan de ha varit… robotar?

– De verkade så levande!

– Mm. Sedan lämnade du… skulle de komma tillbaka? Vad sa de till avsked?

– De sa att jag skulle lyssna på bandet, och om jag tänkte på dem så skulle jag få kontakt med dem igen!

– *Bandet!* sa jag häpet. Vilket band?

– De gav mig en kassett… för att jag skulle komma ihåg saker när jag lyssnade på den.

– Du fick en kassett? Med deras musik?

– Ja! Med ett tonflöde!

Jag håller andan! *En kassett!* Hon hade tagits ombord på en oidentifierad flygande farkost från en annan värld och fått en kassett med sig tillbaka!

– Den har du aldrig visat mig!

En lång olycklig paus.

– Nej, jag kan inte det.

– Men, du har den kvar?

– Den har försvunnit! Någon har tagit den!

Andrea Doria-effekten! tänkte jag uppgivet. Bevisen som försvinner!

Andrea Doria var ett olycksaligt fartyg som 1956 sjönk efter en kollision med ett annat skepp. Loggboken, som kunnat ge svar på frågan om fartygens position vid kollisionen, försvann. Vid sjöförhöret framkom olika uppgifter om dess öde. Katastrofen, som var en av de största i civil sjöfart, förde dock det goda med sig att nya sjöregler utarbetades, bland annat för handhavande av fartygsradar, som var en nymodighet på den tiden.

Så småningom myntades uttrycket Andrea Doria-effekten: när man vill se bevisen för ett ovanligt påstående, visar de sig ha försvunnit. Uttrycket är dock något orättvist. Andrea Doria hade en erfaren och sympatisk kapten, och fartygets eventuella skuld blev aldrig klarlagd. En förlikning skedde också mycket riktigt mellan rederierna.

Men faktum kvarstod nu. En viktig kassett saknades.

– Fanns det någon information på den förutom musiken? frågade jag.

– Nej, svarade hon och satte blixtsnabbt upp en hand i luften, som hon brukar göra när hon känner yttre energier komma.

– Är det något i rummet?

– Nej, det är bra här.

Jag var inte säker på det. Något gick in när jag frågade om det fanns någon information på bandet. Ville ”de” hindra Marie från att prata – kanske minnas något, som inte fick komma fram?

Det var i så fall inte första gången. Vid andra tillfällen har Marie under hypnos satt upp handen, då jag kommit in på något känsligt. Samtidigt har ett högt pip registrerats på kassettbandet, trots att jag själv aldrig hört ett ljud.

Jag nöjde mig med att notera detta intermezzo och frågade sedan vidare:

– Du lämnade skeppet sedan?

– Jag kommer inte ihåg. Det är… blockerat. Jag minns bara att jag vaknade framåtlutad i bilen. Klockan var fem på morgonen. Det var en bonde som väckte mig. Han var ute med sin traktor, fick se mig och kom fram och frågade om jag mådde illa eller var sjuk. När jag senast tittade på min klocka, stod den på strax efter ett.

– Det fattades alltså… flera timmar! konstaterade jag efter en snabb kalkyl.

– Ja… fyra timmar. Jag försökte resa mig upp men kände mig så konstig. Jag kunde inte stå upp, det stack i fötterna, jag var alldeles yr och hade metallsmak i munnen. Då sa bonden: ”Du måste ha hög feber. Är du sjuk? Ska jag skjutsa dig till sjukhuset?” Jag svarade att jag antagligen hade en släng av influensa. Jag kunde inte prata med honom, jag ville bara åka därifrån. Då frågade han om jag var säker på att jag klarade mig själv. Jag sa att det var jag, och så körde jag hem och var hemma vid halvsju på morgonen.

Paus en kort stund. Hon verkade glida iväg.

– Vill du sova nu? frågade jag.

– Mm, gnydde hon sömnigt.

Jag tackade henne för all den här informationen. Den hade varit mycket intressant att lyssna på.

Så väckte jag henne ur hypnosen. Hon var glad och harmonisk. Som vanligt hade hon inte den minsta aning om vad hon sagt.

Epilog

En tid senare bad jag Lace kommentera kassettbandet, som Marie fått av ufonauterna. Han bekräftade genast riktigheten i historien.

– Det var ett bevis, sa Lace, för att visa en existens. Det fanns även med en utvecklingsaspekt. När Marie lyssnade på bandet kunde hon tona in sig på en vibration, få kontakt med oss… varelser… på rätt stråle.

– Låg du bakom den kassetten? undrade jag.

Lace blev helt överrumplad av frågan! Svaret kom med några sekunders fördröjning. Orden var extremt snabba och forcerade.

– Va-sa-du!

Jag har aldrig upplevt en sådan reaktion från Lace! Kanske min fråga fick honom ur balans, för visst hörde han den! Under alla sessioner vi har haft, har han aldrig missat ett enda ord av vad jag sagt och behövt fråga om.

– Låg du bakom…

– Vi fanns med! svarade Lace snabbt, och nu var röstläget normalt igen.

Då jag påpekade det unika värdet av bandet och livligt beklagade att det gått förlorat, fällde han en intressant kommentar:

– Kassetten är inte så viktig längre. Det kommer att hända intressantare saker. Ni kanske har möjlighet längre fram att få ett nytt band.

Jag leker ibland med tanken att be Lace om en ny kassett. Men jag vill nog gärna vara med Marie när den överlämnas. Vilken upplevelse det skulle vara…

Slutligen vill jag säga några ord om rubriken på detta kapitel.

Dr J Allen Hynek var astronom och arbetade med ett UFO-projekt inom amerikanska försvaret. Han blev snart övertygad om existensen av UFO och startade en privat organisation. Uttrycket ”närkontakt” av olika grader är hans skapelse och avser

observationer på närmare avstånd än 150 meter.

Första graden: oidentifierat föremål siktat, men omgivningen har inte berörts av föremålet.

Andra graden: någon form av bevis eller spår, avtryck på marken etc.

Tredje graden: främmande varelser har observerats.

Längre än så gick inte doktor Hynek. Hade han gjort det, skulle en närkontakt av *fjärde graden* kunna sägas inträffa, när en människa tas ombord på en farkost.

Det var precis vad som hände Marie. Hon steg rätt in i en närkontakt av fjärde graden.

29

De andra rymdvarelserna

Marie talar i sömnen. Hon mumlar något om att hennes vänner kommer att landa! Jag tar fram bandspelaren och för över henne i hypnos.

– Jag känner att de är däruppe nu… men de ska gå ner en morgon.

– Vilken dag?

– På söndag! svarar hon utan att tveka. De går ned… de går ned… utanför Stockholm. Några människor kommer att se dem. Tre stycken skepp… några ligger över Dalarna också.

– Ar det en särskild operation på gång?

– Det har med vår utveckling att göra!

– Varifrån kommer de?

– Bakom planeten Mars ligger de nu… fast jag behövde inte vara med.

– Hur menar du?

– De här rymdvarelserna påverkar vissa människor. De går in i vissa människor. Jag vill inte att de ska påverka mig mer… det är inte så bra.

Marie rycker till när hon säger det.

– Man känner sig så elektrisk! fortsätter hon. Man blir så… instängd på något sätt. Men de hjälper mänskligheten. Jag fick kraft från dem förut… medvetande. Men jag vill inte att de forskar på mig… det är inte bra. Jag har sagt att de inte får det, för jag fick en så konstig huvudvärk.

– Hur ser de ut?

– De ser ut som vi, fast de är något kortare och mer levande. Jag blir alltid så varm när de är i närheten!

– Du sa att de låg bakom Mars?

– Jag menar, det finns en bas bakom Mars. De tillhör ”Mars princip”. Vi har ingen kunskap om den typen av geometriska kraftfält.

– Har du någon uppfattning om de finns på samma fysiska nivå som vi? undrar jag.

– På en helt fysisk nivå, svarar hon efter några sekunders eftertanke. De är materiella, men de har ett annat *vibrationstal*. Det gör att de kan manifestera sig… eller göra sig osynliga.

– Jag trodde de kom från Plejaderna? Du har berättat att du har fått information om det.

– Inte de här! Det finns olika grupper med skilda vibrationer. En grupp är från Plejaderna, men den här har Marskraft. Båda grupperna har kontaktat mig. De går ned här på Jorden… efter vissa regler, när planeterna står på ett speciellt sätt.

I mitt minne framträder natten på hotell Ramada, då hon antydde att vi levt ett liv tillsammans ute i rymden. Nu har jag ett utsökt tillfälle att ta upp tråden igen.

– Jag trodde du levt där ute? säger jag liksom i förbigående.

– Jag har det! *Vi* har levt på Plejaderna (hon skrattar). Det är därför de kontaktar oss nu. UFO-folket känner till oss. Vi som har levt där tidigare vet att det finns olika varelser med skilda vibrationer. De vill hjälpa mänskligheten att disciplinera sig, att göra någonting positivt av Jorden. Just de här kommer in på Mars kraft.

– Vad representerar den kraften?

– Den står för styrka och makt, fast makt på ett positivt sätt. Ledarskap. De vill få vissa speciella människor att leda, att styra och ge impulser. De går in på starka människor som klarar psykisk stress. De fångar upp dem för att de i sin tur ska leda andra. I dag

finns det för många vilseledda ledare i världen.

– Mm.

– Om de märker att en människa orkar och har kapacitet, så går de in för att skapa ytterligare en kontakt. När det har lyckats, så försöker de höja medvetandet hos den personen.

– Mm.

– De här varelserna vill förklara mycket för människor. Vi kan få lära oss olika sätt att räkna på. En helt ny geometri. Vi kan få lära oss… sjukvård på ett annat sätt.

– Hur då?

– De fångar upp en människa och tar med henne ombord, undervisar henne och demonstrerar hur saker fungerar. Förhoppningsvis kommer hon att ha kvar kunskapen utan att veta varifrån hon fått den. Sedan kan hon föra den vidare i någon form till resten av mänskligheten. Det är enda sättet just nu. De har undervisat flera människor. Det finns rapporter om det.

– Har du läst sådana rapporter?

– Ja, det finns flera olika rapporter. Det står ”Only for Eyes” på… på pappren. De är hemligstämplade.

– Var såg du de pappren? undrar jag förvånat.

– Det var ombord!

– På en farkost?

Hon nickar jakande.

Jag förstår inte riktigt sammanhanget. Varför skulle hemligstämplade papper om UFO-aktivitet finnas ombord på ett UFO?

Marie känner efter, vädrar i luften. Så lyser hon upp.

– Jag får så varma energier när jag tänker på det här, jag vet inte riktigt varför. De vill lära oss att utveckla… vi arbetar på nybörjarstadiet i dag! De vill lära oss hur vi ska hantera olika saker, men de kan bara gå in till en viss procent i och med att de lyder under en kosmisk lag. Man får inte släppa ut kunskapen hur som helst i Universum. Varelser på olika planeter måste få utveckla saker och ting själva. Det fick ju vi lära oss när vi levde därute.

– Mm.

– Viss kunskap kan de dela med sig av för att hjälpa oss, när vi är i en krissituation. De skulle kunna gå ned och arbeta i en utomjordisk grupp, om vissa lämpliga människor ställde upp. Det kunde bli väldigt positivt för Jorden. Vi skulle få hjälp att rena och rensa, att utveckla en ny form av energi, så att inte den här planeten går under.

– Mm.

– Vi måste lära oss att höja vårt tänkande, vårt sätt att vara och leva, annars går det inte bra för mänskligheten. Vi måste lära oss att värna om naturen, och vi ska göra det på en hög nivå.

– Mm.

– De har undervisat mig om färger och toner. De börjar nu att gå ut med en ledare, som ska undervisa och hjälpa. Jag vet inte om jag får säga hans namn… han heter J… jag får säga hans namn. Jack heter han. Lace står en dimension högre!

Hon tystnar för ett ögonblick.

– De går också in i hjärnan för att få en telepatisk kontakt, säger hon. De kan också… häva blockeringar. Men jag har sagt att de får… de får inte gå närmare mig!

– Hur går de in i hjärnan?

– Mitt högre jag… mitt högre medvetande vet hur de gör. De sätter in någonting som aktiverar hjärnan och tar emot impulser från dem. De jobbar egentligen på ett positivt sätt, fast jag vill inte… de får inte gå in på mig!

– Insättningen, sker den på ett operativt sätt? Med kirurgi?

– Ja, svarar hon.

– Vad är syftet? Vill du berätta för mig?

– Ja… om människan vore i full harmoni i dag med färger och toner, så skulle de bara kunna tona in henne precis som de komponerar ett personligt tonflöde på ett kassettband. När det spelas löper energin upp och ned genom hennes chakra. Människan skulle snabbt nå samma höga medvetandenivå som de själva har.

– Jag förstår.

– Fast människor inser inte det i dag! Därför kan rymdvarelserna inte arbeta på ett naturligt sätt. De måste gå in och ge en *impuls* från den här högre nivån. Då går de in… hjärnan har ju en enorm kapacitet… då går de in på en *kirurgisk* väg, för att kunna ge henne exakta impulser.

Jag blir genast ivrig.

– Exakt hur går det till? I vilken del av hjärnan går de in? Vad gör de där?

Jag kan inte hejda mina frågor. Neurofysiologi och neurokirurgi tillhör mina favoritområden.

Marie förklarar att de går in med något som ser ut som små millimeternålar. Sedan är det något som har med tankekraften att göra, som tydligen sitter i bakhuvudet. Hon preciserar genom att säga, att de inte går in i själva hjärnan, utan i något gränsområde mellan stora och lilla hjärnan.

Jag berättar att det i gränsen mellan stora och lilla hjärnan finns något som kallas fjärde ventrikeln. Det är ett vätskefyllt hålrum, där väggen innehåller flera koncentrerade nervområden, korspunkter, där omkoppling och styrning av signaler sker…

– Det är något sådant! Jag känner var det ligger i huvudet. Bakom örat någonstans och sedan rätt upp.

– På vänster eller höger sida?

– På höger sida. Det ger impulser.

Marie säger att varelserna egentligen är rädda för att sätta in föremål, för de vill inte lämna några synliga spår efter sig. Men hon beskriver föremålen som väldigt, väldigt smala och mycket, mycket små. De har en enorm potential.

Sonderna ser ut som nålar gjorda av metall och kristall. De skall göra att hjärnans kapacitet ökar.

– Den här nålen de sätter in, om de nu gör det, kan de styra den utifrån?

– Ja, de styr den utifrån. De här rymdmänniskorna kan, kalla dem inte människor, för det är fel… de här… krafterna… kan också manifestera sig. De gör sig synliga för de människor som de går in i. Sedan har de även kontakt med människor, som jobbar på en högt utvecklad nivå här på Jorden. De har visat mig vilka de är. De är inte många, men de finns mitt ibland oss.

– Den här nålen… vad gör varelserna exakt med den?

– Öppnar… de kan öppna blockeringar. De kan aktivera. Det är inte så bra egentligen, för människan har bara en viss kapacitet att orka med, att fånga upp. Vill de inrikta människan på det här området för att hjälpa, så tappar hon andra bitar. Man orkar inte hålla allting lagrat.

– Ville de göra något sådant på dig, sa du, fast du nekade dem?

– De ville att jag skulle bli en ledare, tillhöra de här andra människorna, som de visade mig, och som verkar här på Jorden. Det är några i den här gruppen människor, som… som arbetar på ett speciellt sätt för mänskligheten. Jag kände att jag… att jag… jag vet, att jag fann en enorm glädje i att få vara med dem! De visade mig så mycket! Fast det kändes fel att man skulle gå in i min hjärna.

Jack hade förklarat för Marie att den ursprungliga planen var att hon skulle arbeta som en kosmisk kontakt. Hon skulle ha direkt ledning till en viss grupp av UFO. Men hon kände att de inte fick gå

in i hennes huvud. I så fall tänkte hon strida. Hon kunde bli en krigare. Någon robot i det här livet ville hon inte vara.

När hon återger detta visar hon tecken på stor oro. Jag tröstar henne och hon fortsätter lugnad:

– Jack berättade att man valde en alternativ plan, eftersom jag inte ville att man skulle gå in i hjärnan på mig. Jag skulle få en högre vägledare i UFO-perspektivet för att kunna gå vidare.

Lace kom in.

Det finns en bok av Whitley Strieber: ”Närkontakt”, som Marie inte hade läst, då vi under hypnos tog upp hennes kontakter med utomjordingar. Hon hade bara sett reklamen med bokens omslag, där en människoliknande utomjording – en humanoid – är avbildad.

Jag för nu boken på tal och nämner att i den förekommer varelser, som utför ett kirurgiskt ingrepp på författaren.

– De är inte samma krafter! säger hon. Jag känner inte igen dem. De tillhör inte samma folk som jag har kontakt med! De är… jag vet inte om de är så bra för just mig. Det finns så många olika sorter! Det såg ju vi när vi bodde därute…

– När hade du dina UFO-kontakter?

– För drygt ett år sedan. Det hände flera gånger att de gav mig… *markeringar* att jag skulle köra. Då tog jag bilen och åkte iväg. Då hände det saker jämt. Ibland kom det in… det var också den här vanliga…. min vanliga grupp som jag kallar för plejadgruppen. De visade olika saker… som en instruktion mera. De visade mig också vad de kunde göra med krafter!

– Mm.

– Första gången jag hade kontakt med plejadgruppen var för nästan två år sedan. Men det var bara en gång. Sedan dröjde det ett tag till nästa gång… då gav de mig… de tog bort mig då. Jag tappade flera timmar. Jag vaknade i bilen och visste inte vad som hade hänt.

– Mm.

– Det är någonting… jag tror att det är något marsgruppen har visat mig som jag blev så glad för, som jag kommer ihåg från tidigare liv. Och sedan tonar bilderna bort för mig och då blir jag så ledsen. Jag längtar så oerhört efter något, som sedan bara försvinner! Ibland undrar jag om jag verkligen gjorde rätt, när jag avvisade rymdvarelserna – när jag inte lät dem gå in i min hjärna.

– Du har ju din fria vilja!

– Jag vet att jag valt rätt! Ändå bär jag på en vemodig sorg över något som jag förlorat. Det var så mycket som jag visste, som jag kunde och som jag plötsligt kom ihåg igen. Jag vet att de fortfarande uppskattar mig och tycker om mig. De respekterar mig mera nu kanske, men jag får inte den informationen längre… på samma sätt.

– Ser du det som ett misslyckande?

– Nej, egentligen inte, för jag kan fortfarande få kontakt med plejad… plejadgruppen. Fast just marsgruppen visade mig så mycket intressant, som jag… kommer ihåg från tidigare liv. De visade mig precis hur man kunde göra med saker. Jag visste det! Jag visste det!

– Till exempel…?

– … hur man styr med *tankekraft*! Det här *telepatiska* sättet att kommunicera, som de använder, är så fantastiskt!

Anmärkningen fascinerar mig. Jag vill först gå in närmare på det men nöjer mig med en notering att det här skall vi ta upp under djuphypnos senare.

Klockan är nu mycket, långt över fyra på natten. Det är dags att bryta för den här gången.

Jag väcker Marie och låter henne somna på riktigt. Själv ligger jag vaken en stund och leker med det inspelade kassettbandet. Kan jag verkligen ta med det här i en bok? Läser man mellan raderna, så är det rena dynamiten!

När jag en tid efteråt skrev ut bandet och lät Marie läsa igenom

texten, bad hon att få göra ett tillägg. Hon ville att jag skulle försöka förmedla en känsla hon hade.

Det var den omvälvning som sker inom en människa efter en närkontakt med något utomjordiskt.

Hon sa, att när man står öga mot öga med det okända, när man ser att det verkligen existerar, när man ser en farkost landa och inser att det inte är någon hallucination, någon jordisk ballong, utan ett fast materiellt föremål utifrån, när man möter varelser som inte är härifrån, ja då förändras allting.

Man kan *aldrig* mera bli densamma.

Italien – i ett tidigare liv

Marie kom in i en period av egendomliga drömmar. Det var oftast korta scener hon upplevde, men det fanns en intensiv känsla i dem som grep henne djupt.

Kunde det vara minnen från tidigare liv som kom upp nu igen?

Lace går in och bekräftar att det är så. Jag minns allt arbete vi haft med att lösa upp Maries smärtsamma trauma från explosionen på Atlantis och de djupa spår tragedin vid pyramiden ristat – och jag ryser.

Lace försäkrar mig att det inte är så farligt den här gången. Det värsta har vi redan gått igenom. Men det är bra, säger han, om jag kan plocka fram även de här liven med hjälp av hypnos och lösa upp de sista resterna av smärta. Dessutom kan det komma upp intressant material till boken.

Så det är bara att sätta igång.

Den första hållpunkt jag har är ett liv i Italien. Jag för Marie mjukt och varsamt in i den världen och hon ser en vacker scen.

– Jag ser en bro… en bro. Jag ser hagar med hästar. Vita hästar, vackra hästar. Och så är det apelkastade hästar. Bara sådana, inga bruna och inga fux. Inga palomino, bara apelkastade och vita.

– Aha, svarar jag och förstår just ingenting. Hästar är nog inte min starka sida.

– Nu ser jag ett slott också. Det är ett litet, vackert slott. Med tinnar och torn. Trappan är väldigt vacker, den är rund. Det växer underliga blomster i stora lådor. Dörren är mycket fin. Den är kantig på ett speciellt sätt.

– Hur är den gjord?

– Något smide. Trä och sedan är det något smide på den. Den ser nästan ut som ett valv, men den är rund och ändå är den… kantig också. Det är svårt att beskriva hur den ser ut.

– Var någonstans är det här?

– Det är en liten ort. Jag uppfattar Cer… C… Cer… Ceriale, tror jag att det är.

Namnet säger mig just ingenting. För att om möjligt kunna spåra orten, ber jag Marie bokstavera namnet. Hon ser först C-E-R-I för sin inre syn, men hon har lite svårt för ordningsföljden mellan R och I. Därefter försvinner den biten, och hon uppfattar slutet… A-L-E.

– Ceriale? säger jag. Vilket land kan det vara?

– Vänta ett tag… jag uppfattar… Firenze… Florens. Det måste vara Italien. Ja, det *är* Italien!

– Kan du se dig själv? frågar jag.

– När jag kommer in… jag kommer in i en stor salong… ser jag ett stort porträtt som hänger… av en man och en kvinna. Och så ser jag en kvinna i rummet. Hon är mörk och mycket elegant. Hon har en lång, ljusblå klänning med puffärmar, smal midja, väldigt smal midja och vidd över höfterna. Hon har ett vackert diadem med blå safirer i håret.

– Mm.

– Huset… måste vara ett slott. Matsalen har fullt med speglar. I taket sitter en stor spegel. Det är guldinfattade speglar utmed väggarna. Stora kandelabrar och vita liljor… blommor. Rummet intill är dekorerat med målningar i taket och på väggarna.

– Mm.

– Hon är konstnär! utbrister Marie. Hon har målat dem själv!

– Mm.

– Sedan finns det en vacker trappa, som går upp till ett av tornen, men… de visar aldrig tornet för andra…

– Varför då?

– Det är deras eget! säger hon med inlevelse.

– Kan du säga vilken tid det rör sig om?

– Sextonhundra eller sjuttonhundra, tror jag att det är.

– Kan du precisera närmare?

– När jag går uppför trapporna?

– Nej, bara tidsepoken.

– Det är i mitten av 1600-talet.

– Okej, vi går vidare. Den här kvinnan du såg, i den blå klänningen, som är konstnär, är det hon som finns på porträttet?

– Ja.

– Mannen på porträttet? Vem är det?

– Det är hennes man.

– Vill du beskriva honom?

– Ja, han är arkitekt, tror jag, för han sitter och ritar hus. Han har konstiga rullar som jag inte vet vad det är riktigt. Han säger att det är hemligt, det blir starkare då. Jag behöver inte veta allt.

– Vem säger det?

– *Antonio*, säger det.

– Heter mannen Antonio?

– Ja! svarar hon med värme i rösten.

– Vad heter kvinnan?

– Hon heter… *Ceia*.

För säkerhets skull ber jag henne stava namnet, vilket hon gör. Ceia är tydligen 40 år ungefär och mannen lite äldre. Hon säger dröjande att hon inte kan se om de har några barn. Jag för Antonios rullar på tal, och hon skrattar till och identifierar sig sedan med kvinnan hon ser.

– Han gör så konstiga saker! Vi har rum uppe i tornet som är hemliga.

– Vad gör ni där?

Hon fnissar högt.

– Han tror att han har varit överstepräst eller något…

– En överstepräst?

– Mm (fniss). Och så får han för sig en massa saker. Han får hålla på om han tycker det är roligt (fniss).

– Vill du berätta?

– Ja, han… egentligen ska vi inte prata om det. Fast det gör inget… han blir inte arg.

Hon beskriver några av rummen. Hon har ett eget rum där hon målar och skriver. Antonio har sitt rum där han ritar och skapar. I andra rum träffas de och kopplar av. Intill badrummet, skilt av ett runt valv, finns ett litet rum med två soffor, där man kan ligga och vila. I det rummet sitter de och mediterar, luktar på, rökelse… dofter.

– Antonio använder ofta konstiga saker. Han blandar (fniss) kummin… kummin och kanel. Det luktar lite pikant, ganska starkt, kryddigt. Han säger att han blir kreativ av det…

Hon sänker rösten och blir mer förtrolig.

– Jag tycker inte att det luktar speciellt gott, men jag sitter kvar i alla fall… det är mysigt.

– Bränner han det som rökelse eller brygger ni te på det?

– Nä, vi har det i doftkrus, men vi blandar olika dofter och ligger sedan och kopplar av därinne. Lyssnar på musik… Han spelar.

– Får jag fråga, hettar man upp krusen?

– Man har… vi brukar… innanför valvet ligger ett badrum, ett speciellt badrum. Därifrån får vi ånga in i rummet. Då ångan träffar krusen uppstår en stark doft. Jag blandar apelsinolja och rosenolja och… lite lavendel ibland. Han håller på med sina konstiga kryddor. Myrra använder han mycket. Han säger att det är bra. Kryddpeppar… han är lite rolig ibland (fniss, fniss)… sandelträ.

– Mm.

– Sedan när vi har suttit i dofterna… han säger att det väcker så många minnen hos honom. *Han kan skapa med dofterna!*

– Vad är det för minnen?

– Han säger, att han kommer ihåg, det väcker gamla minnen.

– Från hans barndom?

– Nej! Inte från hans barndom! När han var överstepräst… Han pratar om… *gamla liv!* Jag förstår inte riktigt det där…

– Var skulle han ha varit överstepräst? infogar jag.

– Han pratar om… Egypten! Och så pratar han om att han… (fniss) … kommer ihåg en massa saker från Rom… den gamla tiden. Han säger att han har lärt sig allt om dofter där, de väcker minnen. Han säger att det är något ockult med dofterna, de väcker hans undermedvetna. Han säger att man inte vet var doften kommer ifrån! Man måste förnimma ångan och doften.

– Mm.

– *Doften kan inte gå runt i cirklar!* Det kan färgen göra. Den kan man ta till sig och få in i kroppen. Färgen går runt i cirklar, doften gör inte det.

– Kan du förklara närmare?

– Ja, han menar så här. I rummet med färger kan man få känslan av att färgen omringar en. Man fångar upp färgen runt omkring sig. Och man kan andas in färgen. Men doften kan inte gå runt i cirklar. Den måste väcka upp *minnen*! Den måste väcka upp det undermedvetna på rätt sätt. Man måste fånga upp doften med näsan. Han säger att det är väldigt viktigt med doften.

– Jag förstår ändå inte riktigt skillnaden, när du säger att färgen kan gå i cirkel…

– Ja, färgen, menar han, går i cirkel och kroppen fångar upp färgen, när den går runt kroppen.

– Men doften går ju ut i rummet?

– Doften måste man kunna förnimma. Den måste väcka… det är någon *impuls* som måste väckas upp.

– Men är det inte likadant med färgen, den väcker en impuls?

– Jo, färgen väcker också en impuls, men han säger, att färgen går runt i cirklar. Jag förstår det inte riktigt heller.

– Kan du inte fråga honom om skillnaden?

Frågan är naturligtvis omöjlig. Vem skulle hon fråga, då hon under hypnos vandrar runt i minnesbilder från tidigare liv? Jag inser det, men vill se hur hon klarar upp en sådan paradox.

Hon blir genast ängslig.

– Jag kan inte… jag kan inte få kontakt så…

Jag löser henne ur dilemmat, mest för att inte riskera att hon självmant tar sig ut ur hypnosen.

– Vi går vidare. Du sa någonting om vatten. Vill du beskriva miljön?

– Ja, vi har ett valv. När vi har suttit i doften, så går vi igenom valvet. På andra sidan växer träd, stora, härliga fruktträd. Man går

upp tre trappsteg, därefter ned… sju trappsteg. Nej, upp fyra, så ned sju trappsteg till ett åttkantigt, stort badkar. Väldigt stort. Man kan nästan simma i det!

– Har ni ett rum med färger också?

– Ja, det är så *härligt*! Vi brukar sitta där på morgonen. Det ligger högst uppe i tornet. Man måste ha stege för att komma upp där. Innan vi går dit, har vi alltid badat eller sänkt oss i vatten.

– Mm.

– Så har vi särskilda… tofflor, som vi tar på oss där. De är tunna och ser nästan ut som om de skulle vara av skinn. Jag brukar lukta på dem, jag tycker inte om dem, jag vet inte riktigt varför.

Hon berättar att färgerna i tornrummet uppstår då dagsljuset lyser genom stora fönster med färgat glas. Tornet har åtta sidor. Varje sida har sin färg. Det är sju olika färger förutom vitt.

En bänk löper runt hela rummet, så de kan välja att sitta mitt emot den färg de önskar just då.

Taket är en kupol med många, små, blå glasfönster, som ger ett lysande stjärnregn.

– Antonio säger att han blir oerhört kreativ, när han sitter i färgerna. Han känner sig skapande. Han säger att det är en… han kallar det för en helande effekt… han använder lite konstiga uttryck.

– Är det någon speciell färg?

– Turkos, säger han, är väldigt bra. Blå och turkos.

– Gäller det generellt?

– Nej, det gäller speciellt för honom. Han säger att han kan bota sig själv med de här färgerna genom att sitta i dem. Han får ont i halsen ibland. Då använder han blått. Han använder även grönt. Säger att det är bra.

– Mm.

– Ibland när han har arbetat mycket och har svårt att somna, så tar han myrralukt och violett ljus.

– Jaha, så han kombinerar lukt och färg?

– Ja. Ofta så använder han… han tycker om min lavendel också. Då brukar han ta gult till den. Han säger att han behöver gult som kontrast till det blå. Han säger att han ”sväljer solen”. Han sväljer solstrålarna. Så känner han att han har en varm sol i magen, som strålar ut. Så får han kraft. Han är faktiskt… lite konstig…

Hon fnissar högt.

– … jag kan inte svälja den där solen, säger hon och fnissar igen. Det går inte!

– Är du inte lika konstig?

– Nää… men han säger, att jag som är konstnär borde fatta det där… Jag tycker det är roligt att titta på hans experiment… fast jag förstår inte allt. Men det gör ingenting. Bara det är bra för honom.

– De här hemliga rummen, som ni inte släpper in andra i… Varför gör ni inte det?

– Vi vill ha dem för oss själva. Det känns så starkt.

– Den här åsikten att han har varit överstepräst i Egypten… är den inte lite störande för omgivningen?

– Men han berättar det inte för någon!

Ceia och Antonio går ofta i kyrkan, i mässan. Det är mycket vackert och stämningsfullt, och egentligen är det bara därför hon går dit. Antonio säger att hon är lite syndig, som besöker mässan när hon inte riktigt tror. Hon invänder att hon tror på musiken och allt det vackra. Hon upplever harmoni i musiken och hon får inspiration av den.

– Jag brukar se *ljusgestalter*! Jag vet inte om de är katoliker.

– Berätta om vad du ser!

– Jag brukar ibland se en ljusgestalt när jag sitter i rummet med färger. *Den* tror jag på!

Jag kan inte låta bli att skämta lite med henne:

– Det är väl inget spöke som kommer? Slottsspöket?

– Nej, det är en vacker ljusgestalt!

– Man eller kvinna?

– Den ser ut som… både och.

– Säger den något till dig?

– Den visar mig saker ibland. Den visar mig kraft.

– På vilket sätt?

– Den visar mig hur jag ska måla. Hur jag ska få in ljuset. Den tänker åt mig på något sätt ibland.

– Aha!

– Antonio säger att jag är lite galen. Jag berättar allt för honom. Han får skylla sig själv om han lyssnar. Fast jag tycker han är lite galen, som talar om andra liv! Så vi är lika galna.

– Ser han aldrig någon ljusgestalt?

– Oh nej!

– Han tror inte på dem?

– Han säger att jag får ha dem, om jag tycker det är roligt.

Hon skrattar länge och uppsluppet.

Sedan vill jag veta om man inte har ljusgestalter inom den katolska kyrkan. Helgon med glorior, änglar och så? Det är väl en sorts ljusgestalter? Men hon anser att hennes ljusgestalt är annorlunda,

den kommer till henne och visar henne saker och ting. Hon ser den. Rätt som det är, så kan den stå på tröskeln eller bredvid sängen när hon vaknar. Då utstrålar den kraft och kärlek.

– Ibland när jag målar och vill få in ljuset… i teckningen eller i porträttet, så visar den hur jag ska göra. Antonio tror… han säger att alla konstnärer är lite galna… (fniss, fniss). Men jag säger att han får skylla sig själv, som har dålig smak.

– Dålig smak, hur då? frågar jag.

– Som valde mig!

– Kanske var det du som valde honom? Man vet aldrig så noga med konstnärer!

– Mm… nej…

– Han är väl på sätt och vis konstnär också, eftersom han är arkitekt. Han skapar ju!

– Han är mystiker, men han förstår det inte själv – eller också gör han det.

– Ni har inte pratat med några vänner om det här?

– Nä! Nä!

– Vad skulle hända?

– Jag vet inte. Man kan inte prata om sådant! Det är ett slags hemligt liv vi har. Antonio säger att slottsfruar måste vara lite anständiga!

– Slottsherrar då?

– Ja, det är skillnad (fniss)!

– Hm, vad ska man säga om det?

– Han får vara som han är. Han är bra. Jag gör som jag vill i alla fall.

Hon fnissar och jag skojar lite med henne.

– Är det inte slottsherren som bestämmer i sitt eget slott, kanske?

– Nä, men han tror det! Jag lyssnar på honom och ibland gör jag tvärtemot. Han säger att jag måste vara lite seriösare när det gäller det här med dofter. Han upplever så mycket. Det är en kombination, säger han, mellan färg, doft och ljud.

Hon gör en paus.

– Jag börjar känna mig så konstig…

Rösten är betydligt svagare. Mer tonlös. Hon är tydligen på väg in i en minnesbild som oroar henne. Andningen blir oregelbunden. Hon jämrar sig. Drar slutligen ett djupt andetag. Efter en minut går jag in och bryter tystnaden.

– Vad är det som händer?

– Han skulle åka iväg… på en resa… få inspiration.

– Mm.

– Långt bort, säger hon tonlöst. Med båt.

– Vad hände honom? frågar jag försiktigt.

Hon suckar djupt. Andas med djupa andetag. Så sjunker hon ihop något. Ytterligare en minut går under tystnad.

– Han var i djungeln, viskar hon svagt. Han skulle långt bort, till Afrika, tror jag. Jag vet inte… men det var mycket gräs, många träd… träsk…

– Vad hände?

– Han fick någon feber, snyftar hon lågt.

En lång paus.

– Han fick någon feber? upprepar jag.

– Mm.

– Blev han frisk sedan?

– Nää, flämtar hon.

– Inte? Vad är det du försöker säga mig? Berätta är du snäll! Det känns bättre sedan.

Hon sänker huvudet.

– Han dog, viskar hon tonlöst.

Jag tröstar henne en stund. När hon lugnat sig, ställer jag ytterligare några frågor.

– Bodde du kvar på slottet?

– Ja, jag bodde själv där.

– Säg mig, var du en berömd konstnär? inskjuter jag för att avleda hennes tankar.

– Jag tror inte det. Jag kan inte se namnet på tavlorna.

– Finns det något mer du vill säga?

Hon sänker rösten till en klar, men tydlig viskning:

– *Jag såg Antonio!*

– Du såg Antonio?

– Ja!

– Du såg Antonio, fast han var död?

– Ja, det gjorde jag! säger hon triumferande.

Trots sorgen finns det en tydlig glädje och en djup klang och intensitet i hennes lågmälda röst.

Det här var bara början. Det var upptakten till en resa in i en annan

värld.

31

Rapport från en annan värld

Marie har berättat glimtar från sitt liv i Italien på 1600-talet och har just passerat tidpunkten för sin mans död.

– Första gångerna koncentrerade jag mig på att få kontakt med Antonio, berättar hon. Han pratade ju själv så mycket om det ockulta och mystiska.

– Och hur gick det?

– Jag satt i doftrummet och tänkte på honom. Jag blundade och såg för mitt inre en tunnel av ljus. Närmast mig var tunneln som smalast, sedan blev den bredare och bredare. Så såg jag plötsligt hans ansikte däruppe som i… ett ljus.

– Mm.

– Sedan, när jag badade, någon vecka efter det att jag hade lärt mig att få kontakt, såg jag honom stå bredvid mig precis som han var. Ibland när jag tänkte på honom, så kände jag som en varm vibration nära mig.

– Fanns tunneln med då också?

– Nej, bara första gången.

– Inte heller när du såg honom i helfigur bredvid dig?

– Nej, aldrig mer.

– Sa han någonting som du kunde uppfatta?

– Ja! Han ville att jag skulle fortsätta med hans experiment med dofter och föra det vidare. Han ville att jag skulle… visa någonting för människor, men jag förstod aldrig hur jag skulle göra.

– Det som ni gjorde i de hemliga rummen?

– Ja! Men jag visste inte vem jag skulle… berätta det för.

– Ni hade inga nära vänner som förstod sådant här?

– Nej! svarar hon med en vemodig suck.

– Så synd! Hur länge kunde du se Antonio sedan?

– Jag såg honom ända tills jag dog.

– Hur gammal var du då?

– Något på femtio… femtio… sex, tror jag, eller femtiosju.

– Kan du minnas vad du dog av?

– Jag fick ont i bröstet. Så blev det alldeles varmt i kroppen!

En icke ovanlig upplevelse då en hjärtattack sätter in.

Miljoner människor är rädda för att dö. Jag önskar att de kunde få se och uppleva den scen jag har framför mina ögon:

Marie ligger på soffan i djup hypnos. Hon har just berättat om sin egen plötsliga död i Italien. Ändå utstrålar hennes ansikte glädje och djup frid.

Jag lutar mig fram emot henne, sänker rösten till en förtrolig viskning och säger liksom i förbigående för att inte verka för angelägen:

– När du dog… kan du påminna dig vad som hände… efteråt?

– Jag kommer ihåg att… jag målade innan. Jag gick upp på natten och målade. Trots att jag var trött, kände jag mig tvungen att måla. Jag ville måla… starka färger. Och så, när jag stod där och målade, såg jag – Antonio! Helt tydligt sa han: ”Nu kommer jag och hämtar dig!” Då blev det alldeles varmt i bröstet! Plötsligt såg jag mig själv ligga där… på golvet i rummet… bland all färg – och porträttet som aldrig blev färdigt!

– Vad hände sedan? Precis i det ögonblicket och framåt, minns du

det?

– Jag var så lätt. Allting var så lätt. Jag kunde känna Antonios tankar, jag visste vad han tänkte.

– Talade ni till varandra också?

– Nej, vi bara tänkte. Det var fantastiskt allting!

– Berätta!

– Jag kommer ihåg att… att…

– Ja?

– … att… *Antonio skulle visa mig en annan värld!*.

Det är spännande att få ställa dessa frågor. Inom mig brusar en storslagen, nästan katedral känsla inför dödens mysterium!

Jag har intervjuat människor som haft nära-döden-upplevelser, men aldrig tidigare någon som verkligen har kommit tillbaka från de döda och kunnat berätta om både dödsögonblicket och livet efter döden – låt vara att det dröjde 300 år.

Givetvis kan jag inte bevisa att det hon berättar är sant, men det går å andra sidan heller inte att motbevisa. Trots att det i den meningen måste förbli en personlig trossak, så vill jag inte undanhålla läsaren några detaljer från kassettbandet.

– Hur förflyttade ni er?

– Det skedde på ett speciellt sätt. Det är ungefär som när man är… riktigt lycklig, riktigt… glad, när man lever här i livet. Man känner sig så… väldigt uppspelt! Man vill dela med sig till någon!

– Mm.

– Då kan man känna sig… som att man… man vibrerar ut på något sätt. *Man vibrerar ut sig!* Det är den känslan… man vet inte var man tar slut någonstans.

Hon skrattar upprymt åt sin egen beskrivning.

– Det finns ingen början, säger hon, inget slut.

– Kunde ni förflytta er på det sättet?

– Ja! svarar hon bestämt.

– Gick ni inte som människor på Jorden?

– Nej, man liksom *sveper* fram. Man är som en massa eller ett moln.

– Hur styr man det här? Med känslan eller med tankarna?

– Både och, tror jag.

– Mm. Kunde ni flyga?

– Ja, vi rörde oss i *alla riktningar*.

– Den här världen, som Antonio visade dig, kan du beskriva den? Minns du någonting av den?

– Bara att jag var väldigt lycklig! Genom mig strömmade en *ofattbar lyckokänsla*!

– Blev det inte tröttsamt i längden? undrar jag och ser framför mig en fest, som aldrig tar slut.

– Oh nej! Det var en *harmoni* som jag aldrig ville förlora.

– Var ni ensamma där?

– Nej, det fanns flera! utbrister hon.

– Någon du kände igen?

– Ja, säger hon efter en stunds funderande.

– At ni i den där världen?

– Nej! svarar hon glatt.

– Hur kunde ni livnära er?

– Det har med energier att göra!

– Fanns det ljus och mörker som på Jorden? Någon sol som gav dag och natt?

– Jag tror att det fanns färger… jag kan inte gå in i det tillräckligt djupt.

Jag fördjupar hypnosen och avslutar med en preciserad suggestion, där jag ber henne koncentrera sig, fokusera och gå in djupare. Fortfarande domineras hennes minne av närvaron av andra själar. De ”pratade” med varandra. Hon läste Antonios och de andras tankar.

Men var kom färgerna ifrån? Varifrån kom ljuset? Fanns det någon ljuskälla? Någon sol? Fanns det dygnsrytmer? Dag och natt?

Hon minns ett oerhört vackert och starkt ljus. Någonstans fanns också en ljuskälla, ljus, som man kunde likna vid en sol, men hon vet inte säkert. Någon dygnsrytm upplevde hon aldrig.

– Vad var det som lyste?

– *Alla färger lyste!*

– Var det som på Jorden att solljuset reflekteras i föremål, precis som i dina tavlor?

– Nej, nej! Allting var redan av ljus… som jag ser det nu. *Det var självlysande!*

– Fanns det ljud också? Du säger att ni talade med varandra… ni kände varandras tankar som vibrationer. Men fanns det ljud som ni kunde uppfatta? Kanske som fågelsång eller musik?

– Inte som fåglar, men kanske som musik… Jag har så svårt att se det klart, jag vet inte varför.

– Okej, du ger mig väldigt värdefulla glimtar. Minns du hur det slutade, var ni kvar i den där världen?

– Jag tror att vi gick in i ytterligare…

Hon kommer av sig och jag puffar på henne.

– Jag vet att det kan vara svårt att se, påpekar jag försiktigt.

– Det känns som två olika faser. Jag tror att… Antonio kom ned igen och hämtade mig.

– Från den värld du nu var i?

– Mm.

– Hade han lämnat dig?

– Ja, han dog före mig.

– Okej, han var död och så hämtade han dig från Italien, från Jorden. Och sedan berättade du att du kom in i en annan värld, där du mötte honom och kunde få kontakt med tankarna. Du såg färger. Ni åt ingenting där. Allting verkade lysa. Så antydde du att ni gick in i *ytterligare* någon värld.

– Mm. Det är sant.

– Hade han gått före in i *den* världen? undrar jag.

– Ja, det känns så.

– Jag vill att du koncentrerar dig. Jag vet att du kan det. Koncentrera din energy! Fokusera ditt minne! Försök komma på några detaljer från den andra världen – fas nummer två – dit du tror att Antonio sedan förde dig. Försök att finna ledtrådar, några fragment… några minnesfragment från den världen.

Tystnad fyrtiotvå sekunder. Därefter börjar hon att tala.

– Jag ser… *cirklar av ljus!*

Hon förklarar att cirklarna är andliga krafter som mycket sakta rör sig runt. Varje cirkel av ljus skulle kunna motsvaras av en människa eller en själ. Alla vibrationer är väldigt höga, smala och intensiva.

Som smala strålar.

– Kan du se Antonio där?

– Bara känna, svarar hon efter en stunds eftertanke.

– Kan du beskriva din känsla i den här världen, jämfört med förra tillståndet där du såg färger och hade telepatisk kontakt med Antonio.

– På ett sätt kändes det bättre tidigare. Det var någonting, som jag… inte riktigt hade förstått, som jag inte var färdig med.

– Vad var det då som gjorde att du inte stannade kvar där, om du inte var riktigt färdig?

Paus femton sekunder.

– Jag visste att jag skulle lära mig att leva här på samma sätt… som jag levde på första stället och på Jorden.

– Hur gick det?

– Jag vet inte, säger hon med en lätt förvåning i rösten, jag kan inte se det!

Uppenbart finns det en blockering här.

– Okej, säger jag. Kan vi gå vidare? Vad hände *efter* det andra stället?

Hon blir genast ängslig. Drar efter andan.

– Hur känns det? frågar jag.

Hennes röst är mycket svag.

– Konstigt, viskar hon.

– Vad är det som händer?

– Jag vet inte riktigt! flämtar hon.

– Är det inte bra på det plan där du befinner dig?

– Jo, helt underbart, viskar hon, men de säger… att jag inte får vara kvar… att jag måste… *gå ned igen!*

En fascinerande kommentar! ”De säger…” Jag skulle gärna vilja be henne beskriva vilka ”de” är, men situationen är redan lite för laddad. Så jag går vidare:

– Ned? antyder jag försiktigt. Till det förra planet?

– Nej! flämtar hon. Återfödas till Jorden! *Jag vill inte vara med längre!*

Hon andas tungt och oregelbundet.

– Vad är det som är jobbigt?

Inget svar, bara tecken på en svår inre kamp. Jag ger henne lugnande suggestioner. Hon andas lättare, men upprepar:

– Jag vill inte vara med!

– Varför… vad vill de exakt…?

Aj, där går jag för långt! Jag blir avbruten av att hon kraftigt rycker till. Drar in andan. Flämtar.

– Vad hände?

– Jag vet inte, jag får så ont i bröstet!

Jag böjer mig framåt och sänker rösten till en mjuk viskning:

– Var på Jorden vill *de* att du ska återfödas?

– I… Grekland, viskar hon tillbaka.

Hon drar ett mycket djupt andetag.

– I Grekland? frågar jag förtroligt tätt intill hennes öra. Känns det inte bra?

– Nä, det trycker här, svarar hon och visar med handen över bröstet. Det livet… det börjar mycket lyckligt, men… *jag vill inte vara med längre!*

Jag för henne framåt i tiden för att komma över den traumatiska tidpunkten som orsakar smärtan. Hon flämtar och andas oregelbundet. Allting snurrar för henne ett ögonblick innan det plötsligt släpper. Efter en stund frågar jag var hon är.

Ett djupt andetag. Väldigt djupt, kanske för att ta kontrollen över något.

– Jag är kvar där uppe! svarar hon med en lättad suck.

– Där det var cirklar av ljus?

– Mm.

– Du berättade att du skulle återfödas i Grekland…

Hon nickar.

– … så fick du ont i bröstet. Ville du inte återfödas?

– Nä, flämtar hon.

– Du gick inte ned alls?

– Nääää… inte då, svarar hon med en utdragen tveksamhet.

– Ska du gå ned längre fram?

Hon nickar bestämt men säger inget.

Då får jag ett infall. Eftersom den grekiska inkarnationen tydligen är laddad med en hel del ångest så vinklar jag i stället in henne mot ett bredare synfält: *Hur går själen ned i fostret?*

Jag lutar mig fram och säger med lugn stämma:

– Vill du gå fram till den tiden då du ska gå ned… i Grekland! Hur går det till när man återföds? Gå inte in på själva livet du sedan levde i Grekland. Berätta bara om återfödelsen.

En mycket lång tystnad uppstår som utmynnar i ett kraftigt andetag.

Detta är något jag känner igen. Andetaget. Marie har gått ur det som var jobbigt men är ändå kvar. Hon har bytt perspektiv, som en skrämd fågel som flyger upp från marken men ändå sitter kvar på en gren i ett träd och tittar på.

Jag försöker igen. Lugnt och förtroligt. Medvetet och försiktigt. Oändligt varsamt.

– Berätta för mig vad som hände! viskar jag ömt nära hennes öra. Vad är det som avgör när man ska återfödas? Får man besluta själv?

– Man får bestämma lite själv, antyder hon.

– Vem bestämmer resten?

– Egentligen bestämmer man själv, men valet har med ens utveckling att göra.

– Det kanske finns någon som föreslår? hjälper jag till.

– Det finns… det är något slags grupptänkande, en sorts *gruppsjäl*, man känner… hur den tänker.

– Ja?

– Ju mer utvecklad man är som människa, desto större valfrihet har man. Valfriheten ökar med varje utvecklingsnivå som man uppnår.

– Och sedan… återföds man?

– Ja! konstaterar hon. Det gör man.

– Berätta hur det går till! Antag att en kvinna blir gravid på Jorden – säg i Grekland – så går du ned som en själ där. Blir återfödd helt enkelt. När går själen in i fostret? Är det vid befruktningen, under graviditeten, vid födseln eller efter födseln?

Svaret kommer med klar röst, inte utan ett stänk av förundran. Som om en slöja dragits åt sidan. Som om en plötslig insikt drabbat

henne.

– Det är *under* graviditeten!

– Vid vilken tidpunkt? Hur stort är fostret eller barnet?

– Det kan vara olika.

– Vad är det som avgör om man går ned tidigt eller sent?

– Ibland får man inte riktigt välja hur man ska bli eller se ut. Var och när man ska återfödas och vid vilken tidpunkt under graviditeten som själen ska gå ned har att göra med hur långt man har kommit i sin utveckling.

– Aha! Vi säger nu att du återföds i Grekland. Var det inte det som hände dig?

– Jo! Så var det.

– När gick du ned i fostret? I vilken månad av graviditeten? Eller i vilken vecka, om vi räknar så.

Hon funderar en liten stund. Svaret kommer sedan snabbt och bestämt:

– I sjunde månaden!

Så tillägger hon:

– Fast det är inte så vanligt.

– Vill du beskriva exakt vad som hände? Du var en ”cirkel av ljus”, som du sa, och så ska du gå ned i ett foster, som har nått sjunde månaden. Vad händer? Hur kopplar ni ihop er? Koncentrera dig på att se vad som händer! Se det liksom utifrån!

– Man… man ser fostret. Gör sig hemmastadd… med fostret. Man försöker känna att man kommer att trivas där.

– Hur lång tid tar det att göra sig bekant med fostret?

– Det kan pågå länge. Det kan pågå ända från början.

– Var det så i ditt fall när du återföddes i Grekland?

– Ja.

– Vad händer sedan, när du slutligen, så att säga, kopplar ihop dig med fostret? Kan du beskriva den processen?

– När man känner, att det är… att det är färdigt, att man har accepterat varandra på något sätt…

– Varandra! Menar du att fostret har en egen intelligens eller känsla? Utan någon själ!

– På ett sätt. Det lever ju. Det har ju ett liv. Det har vibrationer. När man känner att det är rätt… att det är rätt tidpunkt… att koppla ihop sig…

– Det känner man? Eller är det någon som talar om det för dig?

– Ibland får man inte bestämma själv. Då får man gå in i början av graviditeten. Då vet man inte hur man ska bli eller se ut. Fast jag fick välja. Jag fick lära känna det här fostret först.

– Du menar att om man inte får välja, så kan man få gå in i fostret från början?

– Ja.

– Men du fick lära känna fostret först.

– Ja.

– Och sedan gick du in?

– Ja.

– Så ni kopplar ihop er som två rymdstationer? Hur sker själva dockningen? I ditt fall var det i sjunde månaden, sa du. Se på det utifrån. Beskriv vad som händer eller hur det känns. Välj själv på vilket sätt du vill beskriva det.

– Man… man harmonierar med rytmen i kroppen på fostret. Man

upplever barnets vibrationer.

– Menar du hjärtslagen?

– Nej! *Utstrålningen!*

– Utstrålningen? Hur då?

– Fostret är till stor del redan format av tillvaron i moderslivet. Det är präglat av färger, av ljus, av lukt, av ljud.

– Så harmonierar du dig?

– Mm.

– Vad händer då?

– Fostret öppnar sig.

– Var sker öppningen?

– Vid hjärtat. När hjärtat öppnar sig så *utstrålar fostret ljus*. Man går in i… jag tror det är i toppen av huvudet. Jag kan inte känna riktigt hur det går till.

– Du såg någon form av ljus?

– Ja, det strålar upp genom huvudet. Så går man in i den färgen. Rosa och grönt. Jag kan… jag kan inte riktigt se det.

– Mm. Du har gjort en fin beskrivning. Sedan, när du gått in i barnet, är du medveten då? På samma sätt som när du var en cirkel av ljus?

– Jag upplever allting inifrån. Hör allting. Jag hör vad mamma säger.

– Förstår du vad mamma säger?

– Jaa.

– Men säg att du nu kommer från Italien och har italienska som språk. Så föds du i Grekland där man talar grekiska…

– Innan jag föds förstår jag vad hon säger. Telepatiskt.

– Förstår du *orden* mamma säger när hon talar?

– Jag förstår tankarna och känslorna. Jag känner när det är bra och inte bra. När jag föds förstår jag fortfarande ganska mycket.

– Men du blir frikopplad från mamman vid födseln och blir en egen individ.

– Jag kan inte se vad som händer då…

– En fråga till. Minns du i vilken familj du föddes när du gick ned i Grekland?

Hon visar tecken på ängslan igen.

Vi har haft en lång hypnosomgång, som har gett ett omfattande stoff, så jag beslutar mig för att nöja mig med det. Jag bryter och räknar upp henne till full vakenhet.

Några dagar senare kontaktade jag Lace för att få hans synpunkter på processen då själen binder sig vid fostret.

– Själen är i regel med redan vid befruktningen, sa Lace. Den går fram och tillbaka och vaktar på fostret – känner sig för – tills den definitivt går in i fostret. Själen kan på så sätt bestämma sig om den vill inkarnera i det fostret eller låta bli.

– Om den inte vill då?

– Då kan den ”dra”, som ni säger.

– Vad händer då med fostret?

– Det kommer en annan själ i stället. Någon gång kan det bli ett missfall.

– När binder sig själen slutgiltigt vid fostret?

– Det sker ungefär vid fjärde eller femte månaden för en normal själ.

– En normal själ?

– Ja, det finns lågt utvecklade själar, som har svårare att gå ut och in i fostret. De binder sig i regel mycket tidigt, och kan därför ha tidiga minnen från början av fostertiden. Mycket högt utvecklade själar kan i princip välja mellan att helt gå in i fostret väldigt sent eller att vara med redan från början.

– Vad är det som avgör vilket det blir?

– En högt utvecklad själ kan ha bestämt sig för sina föräldrar långt i förväg och går bara och väntar. Har föräldrarna ett stabilt förhållande, kan den besjäla fostret ända från början av graviditeten. En sådan själ *utvecklar sin mamma* under hela graviditeten. Mamman kan bli helt förändrad och få ett ljusskimmer över sig. Går själen ned sent kan det bero på att den inte behöver vara närvarande. Det finns arbete den kan utföra i Universum under fostertiden.

– Det finns människor, invände jag, som kommer att reta sig på om jag skriver ”högt utvecklad”…

– Och ändå är det ett kosmiskt faktum! inföll Lace. Men jag förstår vad du menar. Säg så här, alla själar är *lika mycket värda,* men livet är ju en skola, och en del själar har kommit längre i sin utveckling än andra. Se på människor runt omkring dig! En del är slöa, andra arbetar hårt, även om det är motigt.

– Mm.

– Människor föds ju också olika. Tre faktorer avgör livet. Arv, miljö och det du själv kallar för *superarvet* – själens samlade erfarenheter från tidigare liv.

– Okej, jag tar väl med det här med ”högt utvecklad” då.

– Du kan ju också skriva om hur känsligt fostret är när det är besjälat. Blir mamman irriterad, upphetsad eller väldigt arg på någon, så utsöndrar hon adrenalin plus en del annat i blodet, som du vet. Fostret kan få en känsla av att det brinner!

– Mm.

– Om mamman lever tillsammans med en man, som hon inte trivs med, så uppfattar fostret det också. Fostret är mycket lyhört för allting. Även färger. Bär mamman mörka kläder, kan fostret uppfatta en sorgsenhet. Vi har iakttagit gravida unga kvinnor, som klär sig helt i svart och spelar hård rockmusik. Fostret får störningar hela tiden. Det där är något ni borde bli mer observanta på!

– Men, invände jag, i många länder går kvinnor ofta klädda i svart.

– Det tillhör deras kultur, sa Lace, men det vore bättre om åtminstone mammorna varierade färgerna på kläderna. Det skulle bli en annan *prägling* på barnen då.

– Mm.

– Så färger, harmoni, musik och allting som rör mammans och pappans känslor, det fångar barnet upp, fast det inte är fött. Ofödda barn har en avsevärd förmåga att fånga upp saker.

– Mm.

– Alla barn borde få känna att de är välkomna. Tyvärr är det inte alltid så. Ofta är det mamman, som har känslan av att hon inte vill ha barnet. I varje fall är det hon som påverkar barnet starkast, och den känslan släpper aldrig barnet riktigt. Det känner sig inte riktigt hemma därnere på Jorden. Även om mamman sedan kommer att älska barnet, så bär det med sig den här diffusa, sorgsna känslan långt inne i sin själ.

Minnen från franska rivieran

– Jag tror att vi har levt i Frankrike en gång!

Marie kastar fram tanken en dag.

– Jag har alltid känt mig hemma där, förklarar hon, och i natt hade jag en intensiv och väldigt levande dröm om Frankrike. – Rösten blir allvarlig och sorgsen – Jag tror att jag varit med om en bilolycka där!

Det låter inte särskilt troligt. Bilar har inte funnits så länge, mindre än hundra år – en flyktig sekund bara i det perspektiv på tusentals år vi har öppnat.

Jag låter i alla fall Marie gå in i trance, men jag ber henne *inte* att gå in i ”ett tidigare liv i Frankrike”. Jag ger henne i stället full frihet för att undvika att hon skapar en historia. Det går att under hypnos få människor att berätta historier som är uppdiktade, och det vill jag till varje pris undvika.

– Jag ser ett stort, vitt hus, säger Marie drömmande.

– Var någonstans är det?

– Jag vet inte riktigt. Huset har stora pelare. De är väldigt lustiga, runda och lite kantiga. Huset ser ut att vara målat eller vitkalkat. Marmor ser jag också… utanför.

– Vet du var det här är?

En kort stunds tystnad. Så kommer det lite försiktigt, trevande.

– Jag tror det är… Frankrike. Jag ser en skylt Pro… Prov… Provence tror jag det står.

– Kan du se dig själv där?

– Jag ser tre personer, svarar hon.

– Berätta något om dem, ber jag.

– Man går in i huset. Så ser jag en kvinna vid en öppen brasa. En oerhört vacker öppen spis. Hon har en lång, tjusig klänning på sig, mycket smal i midjan och åtknuten med en rosett baktill. *Jag tror att det är jag!*

– Vad har klänningen för färg?

– Den är blekt, blekt aprikos, nästan lite beige. Och så har hon håret uppsatt. Spisen är så otroligt vacker!

– Öppna spisen?

– Mm. Hela huset har en underlig design.

– Vad heter kvinnan som du tror är du?

– *Michelle!* svarar hon utan tvekan.

– Det var två personer till?

– Det finns en man…

– Vad heter han?

– *Jean-Paul!* Han sitter och skriver pä något arbete.

– Vad gör han för något! Jag menar som yrke.

– Han är läkare.

– Du såg en tredje person också! Stämmer det?

– Det är en pojke. Han sitter och leker utanför på trappan.

– Vad heter han?

Tystnad. Jag går runt frågan. Den verkar vara lite laddad.

– Hur gammal är han?

– Jag tror han är f… fem år.

– Kan du komma på vad han heter?

– Ch… *Charles*, tror jag han heter.

– Har du själv något yrke?

Tystnad. Jag försöker igen. Något mjukare, mer förtroligt.

– Vad är du för något… Michelle?

– Jag dansar balett.

Var kan man dansa balett? Kanske i någon av de stora städerna? Paris? Lyon? Marseille?

– Jag vet inte om det är mitt yrke, fortsätter hon, nej, det är bara en hobby för mig.

Javisst! Det var inte så vanligt med yrkesutbildade kvinnor förr i tiden. Flickor från fina familjer gavs möjligen en kulturell uppfostran. Det var allt.

Hon verkar bli orolig över något. Det är för tidigt. Jag vill ha fram mer fakta, innan…

– Är ni lyckliga? frågar jag avledande.

Svaret kommer blixtsnabbt med en plötslig intensitet, som får mig att haja till. Uppenbarligen är frågan laddad.

– Ja!! Vi är mycket lyckliga!

– Vad händer? frågar jag rakt på sak.

Hon glider undan frågan. Ett orosmoln drar snabbt förbi hennes vackra panna.

– Jag tror vi har ritat huset tillsammans, svarar hon undvikande.

– Kan du säga ungefär vid vilken tid det här är?

– 1800 någonting, tror jag det är. Jag vet inte riktigt.

Svaret förvånar mig. Marie hade ju drömt om att hon levt i Frankrike och då varit med om en bilolycka. Om det här är samma liv, så stämmer det inte.

– Då finns det nog inga bilar ännu, konstaterar jag lugnt och liksom i förbigående.

Hon rycker till. En snabb skälvning löper genom kroppen. Hon visar tecken på ängslan. Efter en stund börjar hon tala, lite trevande. Rösten är helt förändrad nu.

– Det *finns* en bil, säger hon med svag röst.

– Jaha, men då är det nog inte på 1800-talet, påpekar jag försiktigt.

I samma ögonblick slår det mig att tiden i ett avseende kan vara riktig. Det årtal varje människa bör ha lättast att minnas är sitt eget födelseår, och Michelle kan ha varit född i slutet av 1800-talet.

Hennes röst sjunker ned i spiral till en nästan ohörbar viskning:

– Jag… vet inte…

Paus. Hon har förts in mot något som gör henne starkt upprörd. Hon andas flämtande och fylls av ångest. Jag vill att hon skall må bra, men på samma gång vill jag få fram information och även lösa henne från ett uppenbart smärtsamt trauma. Det är en balansgång.

– Berätta vad det är för bil, säger jag mjukt och vänligt.

– Den är ganska kantig. *Jag vill inte komma ihåg den!*

Nu har hon kommit ut på linan över Niagarafallen. Om hon gör det minsta felsteg nu, så måste jag blixtsnabbt bryta och räkna upp henne till fullt dagsmedvetande. Annars faller hon ned i själens dånande vattenmassor.

Marie har lätt för färger. Hon kan särskilja och beskriva många nyanser. Det kan vara en framkomlig väg.

– Berätta vad bilen har för färg!

Det blir ett lyckokast. Ångesten planar ut. Hon är kvar på linan.

– Den är ljus, svarar hon.

– Är den beige, gul, eller…?

– Jag tror den är nästan vit. Det ser ut som om det sitter en låda bakpå bilen.

– Du menar en koffert?

– Det ser ut som en apparat som har med bränslet att göra.

En halv minut går. Hon drar ett djupt andetag, flämtar, söker stöd för det som är så outhärdligt svårt att säga.

– Det… det är inte vanligt att kvinnor kör bil.

Jag fångar inte upp det. I tankarna är jag inne på det där aggregatet för det kan vara till stor hjälp vid tidsbestämning av scenen. Kan det ha varit ett gengasaggregat, som användes på bilar under de båda världskrigen, då tillgången på bensin var knapp?

– Kan du beskriva det där aggregatet, säger jag. Vilken form har det?

– Jag vill inte se på det längre, flämtar hon med svag röst.

– Berätta är du snäll!

Hon snyftar sakta.

Jag låter en liten stund förflyta, medan jag noga iakttar hennes sinnesstämning så långt den speglar sig i kroppsspråket.

– Du tycker inte om bilen? frågar jag stilla.

– Nej…

– Varför då?

– Det händer något med… med bilen!

– En olycka? antyder jag lätt.

– Ja, kvider hon matt på en inandning.

Hon gråter stilla. Jag ger henne lugnande suggestioner och går sedan tillbaka till den punkt där vi slutade, men nu låter jag henne se på det bakåt i tiden.

– Det här hände för mycket länge sedan, påpekar jag. Det är bra om du berättar. Du kommer att må bra av det.

Hon lyssnar först andlöst. Gradvis släpper sedan spänningen i ansiktet och till slut berättar hon:

– Jag fick låna bilen. Jean var så stolt över att jag kunde köra den!

– Vem?

– Jean-Paul! Jag kallade honom Jean.

– Var du ensam i bilen när olyckan hände?

Hon nickar stumt.

– Jag skulle åka och träna. Jag skulle dansa. Jean stod och vinkade åt mig i fönstret när jag åkte. Vi sågs… vi… sågs aldrig mer…

Det blir för mycket för henne. Hon börjar gråta igen. Drar flämtande efter andan.

– Michelle, tröstar jag, det är över nu! Det är bra om du berättar, så du kommer igenom det här. Det hände för länge sedan. Det är sådant som händer.

Hon gråter stilla. Så samlar hon sig efter en stund och fortsätter:

– Jag tyckte det var roligt att köra bil, men… men jag körde för fort. Kunde inte styra. Jag körde… av vägen!

Hon darrar.

– Blev du skadad? frågar jag försiktigt.

Svaret kommer som en nästan ohörbar viskning, och ändå bär det en oändlig smärta och sorg med sig:

– Jag… jag… *jag dog!*

Hon börjar skaka i hela kroppen som av frossa. Flämtar. Får svårt att andas. Jag stryker henne lugnande över pannan. Smeker henne över håret. Ger lugnande suggestioner. Slutligen börjar jag sakta tala till henne. Jag vill få henne att berätta vidare, få henne att känna att det är ett unikt material vi är på väg att nysta upp: *Vad som händer efter döden!*

– Det är mycket bra om du kan berätta för mig, börjar jag. Vi måste få veta vad du gått igenom. Kan du minnas vad som hände?

– Jaa, säger hon matt, jag kunde inte… först kunde jag inte styra… styra. Jag ville kunna styra bilen, men det gick inte. Jag körde av vägen. Jag körde nedför ett… ett stup. Det ser ut som en strandväg. Vid havet. Bi… bilen störtade rakt ned! Åh Gud!

– Men Provence ligger väl inte vid havet! utbrister jag spontant.

(Jo, det gör det! Provence ligger vid Medelhavet och omfattar större delen av franska rivieran. Jag insåg senare att jag tänkte på Centralmassivet; det stora höglandet i södra Frankrike.)

– Jag skulle åka och träna. Jag sku… jag åkte långt… till (otolkbart namn på kassettbandet).

– Hur gammal var du?

Ett ögonblicks funderande.

– Trettioett år.

– Trettioett. Och Jean-Paul? Jean?

– Fyrtio någonting.

– Kan du minnas exakt? Hur många år äldre var han?

– Elva! svarar hon utan att tveka.

– Elva år äldre. Alltså… fyrtiotvå år. Mmm. Du körde av vägen. Vad hände? Du dog? Kan du minnas hur det kändes när du lämnade kroppen och var du hamnade någonstans?

Paus. Tystnad.

– Kan du minnas hur det såg ut? Vad såg du? Vad hörde du? Kände du någonting?

– Jag kände… ett stort tryck när bilen störtade nedför. Jag tror jag dog av trycket!

– När bilen slog i eller…?

– Jag dog *innan* bilen slog i!

En egendomlig anmärkning, men förmodligen hann hon aldrig känna någon smärta. Medvetslösheten, ja döden, kom så snabbt. Själen kastades ut ur sin kropp. Naturen är skonsam i det avseendet.

– Helt plötsligt flög jag i en tunnel, minns hon. En ljus tunnel, som en centrifug. Jag slungades *uppåt*, jag förstod inte varför eftersom jag var på väg *nedför!* Så såg jag bilen…

Hon snyftar till och börjar darra våldsamt.

… och kroppen. Jag kunde inte gå tillbaka! Jag ville det mer än något annat, men det gick inte!

Hon sjunker ihop och gråter. Det går några sekunder. Så tystnar hon helt plötsligt, förundrad över scenväxlingen och den minnesbild som nu växer fram.

– *Jag såg min egen begravning!* flämtar hon. Jag såg min son stå där och gråta! Jag försökte prata med honom, men jag kunde inte nå honom. Han kunde inte höra mig. Jean-Paul grät. Jag kunde inte nå honom heller. Jag kunde ingen nå!

Hon rynkar plötsligt pannan.

– Vi hade… en dotter också.

– Hur gammal var hon?

– Två år äldre än Charles. *Marie*, hette hon.

– Var hon med på din begravning?

– Jaa.

– Hur gammal var hon? frågar jag som en extra kontroll.

– Sju år, svarar hon (korrekt).

Minnena väller återigen över henne. Smärtan pulserar genom varje fiber i hennes kropp.

– Så, så, så, lugnar jag. Det är bara bra att vi går igenom det här. Vad hände sedan? Var befann du dig?

– Jag kunde inte komma tillbaka! flämtar hon. Jag ville ju tillbaka!

– Lyssna nu noga! Kan du minnas någonting av den värld du kom till?

Trettiotre sekunder går.

– Jag försöker minnas.

– Såg du några… varelser i den värld du befann dig i?

– Jag försöker… jag försöker se det.

– Vi har gått igenom det värsta nu. Var befann du dig? Var levde du i den andra världen? Det är *väldigt* viktigt!

– Jag vill… bara att du hjälper mig, så jag kommer… jag ser bara dem… – Hon kvider till. – Jean-Paul! Charles! Marie! *Jag kan inte nå dem!*

– Michelle, svarar jag med eftertryck och värme, jag ska hjälpa dig! Jag är här och hjälper dig. Det är bra att du gått igenom det så fint, och det är värdefullt att vi fått veta vad som har hänt dig. Men det

ligger långt tillbaka i tiden, och jag vill nu att du… lämnar begravningen och går vidare… Gå vidare! Du kunde inte nå dem… så du lämnar dem och går vidare. Du kommer någon annanstans.

Fyrtioen sekunder tickar förbi – 41 flyktiga droppar i tidens oändliga och gåtfulla ocean.

– Hallå min vän! säger jag. Du har gått vidare, kan du berätta? Var är du någonstans?

Tjugosju sekunder.

– Jag ser… *färger!* utbrister hon häpet.

– Du ser färger? Vilka färger ser du?

– Starka, underbara färger. *Vackra neonfärger!* Mycket violett och indigoblått. Jag känner mig så lätt! Jag känner vibrationer – från dem därnere.

– Påverkar deras vibrationer färgerna som du ser?

– Jag förstod inte frågan.

– Du ser färger, säger du? Och så känner du vibrationer?

– Jaa…

– Ser du några förändringar i färgerna, när de därnere tänker på dig? Så löd min fråga.

– Jag känner en ton, kan man säga, när de tänker på mig. Jag ser inga förändringar i färgerna.

– Är du ensam i den där världen?

– Nej, det finns många fler här. Jag hör musik – höga toner – *en fantastisk musik!* Tonerna läker… såren i min själ.

– Hur ser det ut?

Arton sekunder går.

Jag tar upp några ledande frågor. Jag vill få igång henne, få henne att berätta, få henne att jämföra den tillvaron med den hon nu lever i.

– Hur ser den världen ut? Finns det hus? Finns det träd? Finns det gräsmattor?

Svaret överraskar mig.

– Nej… det ser ut som en… *indigoblå landningsbana,* och så är det ljus… Violett. Rosa.

– En landningsbana! Vad betyder det?

– Jag vet inte riktigt, svarar hon dröjande.

– Mm.

– Jag hör en ton när de tänker på mig därnere. Då kan jag flyga ned lättare.

– Kan du inte flyga ned utan att du hör tonen?

– Jo, fast inte så långt ned, bara när de kallar på mig.

– Mm.

– *Jean-Paul är så ensam!* utropar hon bedrövat. Han sörjer så djupt. Jag skulle önska att han hittade någon annan, men han lever själv. Det känns så väldigt sorgset!

Det låter som om det har förflutit en längre tid nere på Jorden.

– Hur stora är barnen nu? frågar jag efter en stunds tystnad.

– Marie är gift. Hon är tjugo någonting… tjugosex år tror jag.

Det har alltså gått nästan tjugo år, för Marie var sju år när olyckan hände.

– Hur är det med Charles då? undrar jag.

– Han ritar, han vill bli arkitekt. Han ritar hus.

– Har Marie några särskilda intressen?

– Hon är författare.

– Vi går tillbaka till den här andra världen. Du kom till en indigofärgad landningsbana med violetta ljus…

– Mm, jag vill inte vara kvar någonstans nu! gnyr hon.

– Lilla vän, jag vill att du berättar. Det är jobbigt att gå igenom, men det är värdefullt att få veta hur det ser ut.

– Jag mår lite illa, viskar hon, jag vet inte vad det är.

– Du kommer snart att må bra igen. Du kommer att må bra. Slappna av, andas ut. Slappna av, Michelle, slappna av!

– Jag har ont i huvudet. Allting gör… så ont.

Hon mår inte bra, det står helt klart, men jag tröstar mig med att det är övergående och kommer att släppa helt då hypnosen är över. Även om jag själv inte hyllar principen att ändamålet helgar medlen, så finner jag det värdefullt att fortsätta intervjun, eftersom det här *kan* vara vår senaste inkarnation, före dagens liv.

– Det har gått tjugo år från olyckan. Du kom till en annan värld med en landningsbana, som du beskrev det. Du sa att det fanns inga hus, inga träd och inga gräsmattor, bara ljus och vibrationer. Vill du fortsätta att berätta? Kommer du vidare någonstans? Finns det varelser som möter dig, som pratar med dig, som hjälper dig?

– Som hjälper mig! upprepar hon snabbt.

– Jag vill helst undvika att ställa ledande frågor, Michelle. Minns du kanske vad du upplever efter landningsbanan?

– De ser inte ut som människor. De känns… jag känner dem som vibrationer. Kontakten är *telepatisk*.

– Hur ser du själv ut?

– Jag tror jag finns som en vibration, som en massa bara, jag vet

inte. Som ett moln kanske, jag kan inte se mig själv!

Hon ser först inga människor men uppfångar något slags *grupptänkande*. Sedan känner hon att hon är en individ med en egen fri vilja, trots att hon har hamnat tillsammans med några *gruppsjälar*. Det är i varje fall vad de själva kallar sig för.

Man äter inte för man behöver ingen mat. Man känner glädje och upplever saker och ting på samma sätt som en människa. Alla mentala processer går mycket fortare, man förstår varandra utan att behöva prata.

– Ni kommunicerar alltså med telepati.

– Ja, och det är helt underbart!

Jag vill veta om det finns några blommor.

– Jo, blommor finns det. De har starka, starka färger. Väldigt starka färger. Vackra.

– Hur växer de?

– Jag vet inte. De skapas bara. *Det är en tankeskapad värld!*

– Det är av stort värde, det du berättar, Michelle! Jag ska hjälpa dig att må bra efteråt. Om en stund kommer du att må bra igen. Vad händer efter den här perioden? Befinner du dig på samma ställe i tjugo år?

– Man går vidare till olika nivåer, men jag tror inte jag var på de första planen, som mer liknar miljön på Jorden. Jag gick upp direkt, fast jag vet inte varför. Jag kommer att få stanna här en tid, vara med dem som arbetar på samma plan. De hjälper mig mycket.

– Arbetar du?

– Vi utvecklar planer på telepatisk väg.

– Kan du ge något exempel?

– Vi försöker få saker att fungera bättre.

– På det planet ni befinner er?

– Ja, men vi försöker att påverka människor på Jorden också, om de kan ta till sig det.

– Du menar att ni skapar planer och sprider ut dem? Sedan fångar människor upp dem?

– Inte riktigt så. Vi *kan* skapa vissa tankar, men för det mesta så får vi inte göra det.

– Får inte? Varför då?

– För att människorna måste tänka själva! Men jag känner mig hemma här i alla fall. Jag känner igen de andra själarna. Vi har varit tillsammans tidigare. Det är så härligt här, så underbart!

– Mm.

– Jean-Paul kommer också upp hit sedan! tillägger hon med en lycklig klang i rösten.

– Du menar då hans tid är ute på Jorden?

– Ja, men de har sagt att vi kanske går om varandra efter ett tag. Fast vi har redan bestämt att vi ska gå ned samtidigt till Jorden igen. Vi har ett jobb att göra då!

– Vad är det för jobb?

– Vi ska arbeta med att hjälpa människorna! Jag förstår det inte riktigt. Jag vill inte… (ohörbart). Jag mår illa.

– Jag ska hjälpa dig, Michelle! Du ger mig mycket intressanta upplysningar. Du kommer att må bra sedan. Jag försäkrar dig att det du har berättat är av mycket stort värde.

– Jean-Paul ska komma upp hit sedan! Vi ska arbeta på tre olika plan häruppe. Sedan ska vi gå ned igen till Jorden och göra ett stort jobb. Ett viktigt arbete, säger de. Tiden är mogen.

– Vad är det för arbete?

– Att hjälpa människor att få tillbaka sitt *medvetande* och sin *kunskap*, för att kunna förstå verkligheten igen!

– Du nämnde tre plan?

– Vi ska arbeta på tre plan här, när Jean-Paul kommer upp. Vi ska arbeta med *musik* på ett plan, bara arbeta med musik. Lära oss alla toner. Och sedan ska vi arbeta med *färger*. Lära oss alla färger tillsammans.

– Mm, och nästa plan?

– Så ska vi arbeta med… med *makt och skönhet* också. Makt har en annan betydelse häruppe. Makt betyder att man är en slags ledare för alla gruppsjälar, att man är stark och kan lära ut, att man kan stå för sina åsikter.

Det slår mig att det här påminner om informationen hon har fått av de två slagen av humanoider, som hon mött i sina UFO-kontakter. Musik, färger, makt och skönhet – det låter först lite banalt i mina naturvetenskapligt skolade öron, men så inser jag att det inte är intellektuell kunskap de talar om. Nej, det handlar om mentala krafter. Att utnyttja en större del av hjärnans kapacitet är det primära instrumentet för att åstadkomma en förändring!

Det är givetvis av stor vikt att slå vakt om intellektuell kunskap, i synnerhet under de perioder av flum, som vi historiskt kan påvisa alltid uppträder i en civilisation. Men sådan kunskap enbart räcker inte. Man måste kunna använda den också, kunna kombinera kunskapsbitarna på ett vettigt och balanserat sätt. Annars är vi bara förkrympta varelser, utrustade med ett stort minne, likt en dator med läsminne av lasertyp (CD-skiva), där en enorm mängd information kan lagras utan att någonsin glömmas bort.

Kapaciteten att hysa ett bra program – i datorn eller den mänskliga hjärnan – avgör kvaliteten på minnesbitarnas användning!

– Så ska vi jobba med utformning, fortsätter hon. Att utveckla olika tankar på Jorden.

Hon blir orolig över något.

– Det är… det är någonting som händer sedan! flämtar hon.

– Jag vet att du har det svårt, Michelle, men jag är här hos dig. Berätta vad som kommer att hända!

– Jag kommer att köra av vägen två gånger till. Mot ett träd.

– Och andra gången?

– Andra gången är mot ett träd. Första gången blir under en biltävling, då jag är… kartläsare.

Det förvånar mig. Jag känner till olyckan mot trädet. Men om olyckan under biltävlingen har hon aldrig berättat för mig.

– Vilken gång är allvarligast, frågar jag.

– Andra gången!

– Men du överlever den?

Frågan är retorisk. Olyckan hände för tio år sedan, då hon blev svårt skadad men återhämtade sig. Jag har beskrivit olyckan i ett tidigare kapitel.

– Det är något jag försöker fly ifrån genom den bilkraschen, förklarar hon. Jag vet inte vad!

– Är det någonting på Jorden, som du vill fly ifrån? Är det kanske själva arbetet som du ska utföra?

– Nej!

– Är det Jean-Paul du flyr ifrån?

– Nej, han är ju inte där. *Jag har inte hittat honom!* Han finns inte där. Jag vill inte vara kvar på Jorden!!

– Menar du att du vill fly *till* Jean-Paul?

– Ja!! Det vill jag mer än något annat.

– Du vet inte var han är?

– Nä! svarar hon olyckligt.

– Du letar efter honom?

– Ja! Han måste finnas kvar… i en annan värld.

– Är det så du menar, när du säger att du vill fly?

– Ja!

Vilket öde! Att tvingas korsa tid och rum genom födelse och död för att söka en själ i den kosmiska höstacken.

Hon suckar djupt.

Sedan har hon tydligen – i sin vision av framtiden (andra hälften av 1900-talet) – passerat årtalet för olyckan och funnit den inkarnerade Jean-Paul.

– Jag vet att det är jobbiga saker vi ska göra också, säger hon eftertänksamt. Men vi måste. Det är roligt också, tillägger hon och riktigt lyser upp.

– På vilket sätt är det jobbigt?

– Vi måste gå igenom mycket!

– Kan du ge mig några av årtalen? Den här gången när du skall återfödas på Jorden, till exempel, vilket årtal är det?

Hon återger sitt födelseår helt korrekt.

– Mycket bra! svarar jag nöjd. Men när dog du? Försök att se den siffran också!

– Jag kan inte! säger hon.

Då påminner jag henne om att det fanns bilar. Dottern som var sju år hade hunnit bli 26 år, medan Michelle var i den andra världen. Det betyder att hon måste ha dött någon gång mellan 1900-talets början och nitton år före sitt nuvarande födelseår.

– Försök att se siffran! uppmanar jag.

– Det är någonting på tjugo… Jag vet inte om det är 1921. Jag tror det.

– Du får ändra dig om du vill!

– Jag vet inte säkert, men det ser ut som 21… 1921.

Paus. Tystnad.

– Jag mår så illa! viskar hon vädjande.

– Då så, Michelle, säger jag tröstande, ska jag hjälpa dig ur det här! Du har haft det svårt men nu kommer smärtan att släppa helt.

Så löser jag upp hennes ångest, ger suggestioner om att hon mår mycket bra och räknar upp henne ur hypnosen.

Marie vaknar och tittar sig förvånat omkring. Sedan lyser hon upp. Hon riktigt strålar av lycka och säger att något speciellt måste ha hänt henne.

En oförklarlig sorg som hon har burit djupt inom sig i hela sitt liv är helt försvunnen!

33

Vita Örnen och Lilla Fågeln

Just som jag står i begrepp att väcka Marie efter ett experiment med hypnos, hejdar jag mig. Jag beslutar att forska vidare. I stället för att räkna upp henne till full vakenhet, lämnar jag henne i fred för att se om hon själv kan ta sig ut ur tillståndet.

En vanlig fråga är vad som händer om man inte blir väckt ur hypnos. Svaret är att trancen spontant brukar övergå i vanlig sömn. Sedan vaknar man. Det är ingen bra metod, eftersom rester av hypnosen kan finnas kvar och störa lite grann under några dagar.

Men nu gäller det ett experiment. Alltså gör jag ingenting utan iakttar henne bara stilla. Hon andas jämnt och lugnt. Ögonen är slutna. Det verkar nästan som om hon håller på att falla in i en vanlig sömn. En lång stund ligger hon så.

Helt oväntat börjar hon att tala. Sakta och mjukt, men tydligt. Jag blir förbryllad över det hon säger:

– Du fann mig! Åh… du fann mig!

Hon verkar lättad. Ett mjukt leende leker över hennes läppar. Hon vänder sig mot mig och sträcker ut en hand, men ögonen är fortfarande slutna.

– Jag har frusit så! Håll om mig! Jag red för fort… red vilse… var inte tillräckligt koncentrerad. Är det långt till byn?

Marie är kvar i hypnos! Inte nog med det, hon har gått in i något som jag inte ens vet vad det är!

Jag lägger mig ned och slår tröstande armarna om henne men känner samtidigt en lätt förvirring. Vad skall jag göra? Säga att hon inte längre är kvar i det förflutna? Att hon befinner sig i ett land bortom horisonten? Kanske flera hundra år in i framtiden!

På något sätt måste jag hålla henne kvar, där hon är, för att få veta mera. Hon undrar om det är långt till byn. Vilken by? Vad skall jag svara henne?

Av princip ljuger jag aldrig, inte ens vita nödlögner. Det är en attityd, som jag har tränat upp under åratal, och som jag har haft en mycket stor glädje av. Nu får jag försöka se det här som ett sorts spel, så länge hon är kvar i trance.

– Byn, svarar jag, ja, det är en bra bit bort.

(Hoppas det stämmer.)

– Var är de andra från stammen? undrar hon. Väntar de nedanför berget?

– Ja, de väntar där.

(Hoppas de stannar där och inte kommer upp till oss. Det är nog komplicerat som det är!)

– Ah, Örnen! *Vita Örnen!*. Jag är så glad att du valde mig bland alla kvinnorna!

Hon trycker mjukt sin kropp mot mig. Låter huvudet vila förtroligt mot min axel. Snusar lätt i gropen vid nyckelbenet.

– Jag tycker om när du kallar mig *Lilla Fågeln*, fortsätter hon. Fast jag heter ju inte det. Håll inte så hårt! Vi måste vara rädda om vår son, som jag ska föda.

Indiantiden! Lace har antytt att vi har levt ett liv som indianer i Nordamerika. Det var en mycket lycklig tid. Han trodde det fanns en möjlighet att Marie skulle kunna erinra sig så mycket av det livet att hon kunde börja drömma om det på nätterna.

Tanken var att Marie skulle må bra av insikten att alla liv vi levt tillsammans inte slutat tragiskt. De flesta av våra inkarnationer var faktiskt harmoniska och lyckliga.

Nu är vi tydligen indianer. Jag vet även hennes namn. Det är alltid en styrka att känna namnet. När man vill nå en människa är namnet

det ord i språket, som har den lägsta tröskeln.

– Lilla Fågeln, säger jag, du har varit borta länge!

– Ja, i sju dagar! suckar hon.

– Men vad har du levt av?

– På rötter och blad och vatten. Så har jag arbetat på en fjäderskrud med örnfjädrar. Jag kallade på makterna i de fyra väderstrecken. Jag bad dem föra dig till mig. Så fann du mig! Åh… Vita Örnen! Du är hos mig igen.

Hon slappnar av. Ligger helt stilla. Avspänd. Lycklig. Balanserad och harmonisk.

Jag låter någon minut gå, innan jag varsamt väcker henne ur hypnosen. Hon ler strålande emot mig, ett sådant där spontant leende som växer djupt inifrån och sedan slår ut som en regnfrisk blomknopp i flödande sol.

Som vanligt minns hon ingenting av hypnosen men lyssnar med spänt intresse, när jag spelar upp kassettbandet för henne. Hon blir både förundrad och glad över det hon hör.

Den här episoden utlöser en period av nattliga drömmar om Indianernas land. På något sätt ger de henne tillbaka styrka och balans efter alla smärtsamma minnen, som gripit henne så djupt att hon en dag slog ifrån sig och inte ville minnas eller höra talas om fler liv.

Lace har rätt – som vanligt. Han är en kosmisk psykolog.

Två veckor senare kommer Marie och jag in från en längre skogspromenad. Det är en skön dag, solig men lite sval i luften.

Jag har en jobbig tentamensperiod bakom mig, då jag mest hängt över mina böcker och inte hunnit träna. Nu känns det skönt. Vi är på gång igen fysiskt, men även med våra spännande experiment i det mänskliga psykets gränsland.

Jag tar fram ett anteckningsblock och sätter mig i en fåtölj för att

planera den kommande veckan. Marie slår sig ned i soffan, drar upp fötterna under sig och sveper en pläd runt midjan.

– Jag vill meditera en stund, säger hon.

Jag nickar tyst och går ut i köket.

När jag kommer tillbaka, har hon lagt sig ned på soffan. Hon sover inte. Jag inser vad som hänt. Hon har gått in i ett förändrat medvetandetillstånd.

En natt hade hon en märklig dröm som jag nu vill fråga henne om. Det skulle ta för lång tid att föra anteckningar, så jag smyger mig tyst ut för att hämta bandspelaren i ett annat rum.

Jag drar försiktigt fram en fåtölj till soffan, slår mig ljudlöst ned och ser noga på henne. Hon är helt avspänd.

– Okej, tänker jag, det är dags nu…

Sakta börjar jag tala. Ger henne några suggestioner, men hon är redan långt borta i en annan värld – i själens gåtfulla utmarker. I ytterligare några minuter fördjupar jag hypnosen. Sedan lutar jag mig fram emot henne.

– Var är du någonstans?

Hon drar hastigt efter andan. Andas lite pressat, en aning andfådd.

– Rid… rider på en… det är… svårt att prata.

– Jag lyssnar, försäkrar jag lugnt. Ta god tid på dig.

– Jag rider på en häst.

– Vad händer?

Hon är tyst ett ögonblick innan hon fortsätter.

– Hästarna är kvar, fast bundna vid ett träd.

– Är du ensam?

Frågan är lite onödig, det medger jag – man rider inte gärna ensam med flera hästar – men hon är inte tillräckligt fokuserad. Jag vill få henne att blir mer klar och berätta lite mer flytande.

– Nä, vi ska göra upp en lägereld. Plocka örter. Vi ska vara här i ett par dagar. Det är bara vi två. En medicinman skulle följa med men han kunde inte. Kanske att Vita Örnen inte ville det. Medicinmannen skulle lära mig saker om örter. Han har lärt mig hur man gör omslag som läker sår, och hur man botar sjukdomar. Han sa att det var en ära att få lära sig det! Han har också lärt mig många mönster och vad de betyder.

En lång tankfull tystnad.

– Vi brukar fly ibland, säger hon. Fly bort från alla. Det tycker vi är roligt. Alla vet när vi smiter, fast – hon sänker rösten – hövdingen får egentligen inte uppträda så. Men de accepterar att vi gör det.

– Aha! Det låter spännande!

– Det är bra att leva i naturen. Det är utvecklande. Att komma ifrån stammen och leva själva. Att uppleva naturen. Vita Örnen har lärt mig hur bäcken talar. Jag vet hur träden ropar. Han har lärt mig det.

– Hur ropar träden?

– Man kan titta på molnen när det blåser. Sedan lyssnar man. Man går i ro och lyssnar. Man lyfter sig upp mot trädet.

Så berättar hon om det märkliga som händer. Indianernas kunskap om träden.

Om man går i skogen och lyssnar på träden så kan man känna hur naturen mår. Då finner man lättare områden som är starka och bra. Man kan få kraft från vissa träd när man inte mår bra.

Om man har *ont i magen* så kan man gå ut i skogen. På rätt dag, när det är stilla, då det är vila i skogen. Man tittar på de stora bomullsmolnen som kommer. Så föreställer man sig att man andas in molnen och den blå färgen utanför molnen. Sedan lutar man sig mot ett träd som känns bra. Känner att man tar in naturen, att man

smälter ihop med naturen. Släpper allt det sjuka, allt det onda. Känner sig frisk.

Är man *trött* kan man också göra så. Då letar man efter ett starkt träd, vilket betyder ett gammalt, riktigt mäktigt träd. Då kan det gärna blåsa lite i skogen. Man kan lyssna på hur trädet blåser. Styrkan kommer då tillbaka till människan. Trädet ger styrka och kunskap till en trött människa som lyssnar.

Om man är *ledsen eller deprimerad* skall man gå ut när solen skiner, när solen är stark. Då ska man sitta i gräset och titta på träden. Lyssna på träden. Däremot bör man undvika att sitta med ryggen mot ett träd, när man är nedstämd. Man kan ta upp helt fel kraft då.

– Kan du ge fler exempel? frågar jag. På hur man använder träden?

– Man kan rena sitt blod, genom att vistas länge i naturen. Om man är sjuk, om man har *sjukt blod*.

– Vad menar du med sjukt blod?

– Man kan bli… jag vet inte vad det heter. Man kan bli väldigt smal. Så kan man dö av det. Folk vet inte vad det heter, för det är så sällsynt. Farligt. Det heter… jag vet att jag är långt borta nu. Jag vet vad det heter nu.

En intressant kommentar. Marie är medveten om att hon lever i modern tid men samtidigt befinner sig i Indianernas land.

– Säg gärna vad det heter nu! uppmanar jag.

– Jag måste få komma tillbaka dit sen… jag tappar… jag tappar tråden. Det är… så svårt att växla.

– Jag ska hjälpa dig tillbaka till indiantiden!

Hon blir genast lättad.

– *Cancer*! Cancer heter det nu. Leukemi. Den… de… jaa…

Hon nickar åt sina egna ord. Sedan andas hon in ordet igen.

– Jaa… det stämmer!

– Då går vi tillbaka igen! säger jag. Till indiantiden och trädet.

Det går mycket snabbt att föra henne dit igen. På en gång är hon tillbaka i indiantiden. När hon börjar tala, är det med stor inspiration. I rösten finns en ovanlig dynamik och intensitet.

– När man har den här sjukdomen, då ska man vara många, många dagar, kanske veckor ute i skogen! Man måste lära sig att släppa sin sorg för att bli frisk. Det är en sorgeprocess som framkallar den här nedbrytningen, tror medicinmannen. Han säger att det är sorgen i de sjukas själ. Jag förstår inte riktigt vad han menar. Han säger att det finns en sorg hos dem, som de drar in i sin kropp. Sorgen börjar växa i kroppen. Då känner hela kroppen av – varje del i kroppen känner av – att den ska bli sjuk. Så samlar sig sjukdomen på ett ställe.

– Mm.

– Han säger att människan ger sig själv sjukdomen. Jag förstår det inte riktigt fast det känns att det är sant, det han säger. Människor som är olyckliga får den här sjukdomen. Det är ett sorgearbete som de inte kan släppa. De kan inte göra upp med sitt liv. De vill göra så att andra tycker om dem, bryr sig om dem. Så skapar de sin sjukdom. Eller också… vill de inte vara kvar här.

– Mm. Om man nu vill bota sig… vara ute i naturen… hur släpper man sin sorg genom skogen rent konkret?

Hon dröjer några sekunder med svaret, och jag väntar tyst. Sedan börjar hon tala igen med samma intensitet.

– *Man ska andas in skogen! Man måste lära sig att bli ett med skogen!* Det är så oerhört viktigt! Man ska gå på alla stigar. Känna vibrationerna i marken, känna livet som flödar i naturen. Känna olika krafter, känna månkraften och solkraften. Blåst och storm och regn, alla har olika karaktär, olika krafter. Det är en stor del av folkens mysterier och liv. Man ska andas in färgen också, känna doften från gräset. Känna hur den gröna färgen smakar när man sitter i gräset.

– Du sa också att man ska titta på träden.

– Man ska känna in hur träden rör sig och röra sig efter träden. Bli vän med naturen. Det finns så mycket läkande krafter i skogen! Medicinmannen är bra för han är duktig. Han förstår det här. Fast egentligen så behövs det ingen medicin. Man kan läka sig själv. Han säger att vi har allt det där inom oss. Så säger han också att man måste lära sig känna krafterna. Han tror att du kan det!

Det är en lustig anmärkning. Jag undrar vem ”du” syftar på. Vita Örnen eller mig? Så frågar jag om krafterna som jag vill veta mer om.

– Naturens krafter, svarar hon drömmande. Naturens väsen och krafter.

– Är det ett bestämt antal krafter?

– Det finns fyra starka krafter.

– Vilka är de?

– Solen är en kraft. En karaktär. Fast det är inte solen jag menar nu. Solen och månen är två speciella krafter. Hos andra krafter finns fyra karaktärer. En karaktär har med *styrka* att göra.

– Styrka?

– Mm. Sedan har vi en kraft som representerar *visdom*. Som är väldigt viktigt att lära känna. Att lära sig själv, inuti sig själv. Så finns det en kraft som representerar *skönhet*, och det är inte vad vi menar med vackra saker. Skönhet är att *uppfatta naturens skönhet och lära känna den*. Att tona in sig på harmoni. Som att spela vackert, att kunna harmoniera, att kunna uppfatta saker med sina sinnen. Det är väldigt viktigt, säger han. Vita Örnen kan allt det där, vi kan fråga honom!

Ack, om det vore så lätt! Marie befinner sig i indiantiden. För henne är Vita Örnen helt levande. Hur kommunicerar vi med en minnesbild, som hon har lagrat i sin hjärna?

– Så den fjärde kraften? undrar jag. Styrka, visdom, skönhet…

och…?

– Nu kommer jag inte ihåg.

– Försök!

– Vem är du? frågar hon plötsligt.

En överrumplande fråga! Det är sällan någon under hypnotisk trance frågar om min person. Men när det händer blir jag ändå glad, för det tyder på en avsevärd reflekterande förmåga under trancen. Hypnos är inte ett helt passivt tillstånd.

– En vän, svarar jag lugnt. Säg den fjärde kraften!

– Det känns så konstigt. Jag måste bara få tänka lite.

– Gör gärna det!

Trettioen sekunders paus, innan hon tar till orda.

– Jag vet bara att den… jag kommer inte på vad den heter och vad den representerar. Den har väldigt mycket med andlighet att göra. En viss känsla, som man kan tona in sig på, en karaktär. Den har med människans inre utveckling att göra. Vita Örnen säger att man alltid måste *lyssna inifrån*, utveckla sig och sina sinnen. Att kunna leva på ett högre plan, kallar han det för.

Ett mjukt leende sprider sig i hennes munvinklar:

– Han säger att *Lilla Örnen* är född med allt det här. Han kommer att kunna allt för han har det med sig från början.

– Lilla Örnen? frågar jag överrumplad. Vem är det?

Hon skrattar.

– Det är min son – vår son – som är så liten än, så han fortfarande är väldigt klok! Vita Örnen säger att vissa människor föds med allt det här. De kan allt detta. Han kunde det också. Han visste allt och behövde inte lära sig det.

– Hur kan det komma sig att de föds med det?

– Han säger att vissa människor måste födas för att kunna leda. För att kunna… få utvecklingen att gå vidare. Människor kan förstöra så mycket. Man måste hålla ihop sin stam och lära ut kunskapen till sin stam!

– Mm.

– Vita Örnen säger att hans namn kommer att finnas kvar länge, länge. Mycket längre än vi tror. Namnet representerar inte honom enbart, utan hans ideal. Han säger att jag kommer att komma ihåg det mycket längre än jag tror. Jag förstår inte vad han menar…

Hon tystnar och söker i djupet av sin själ efter något hon anar kan vara av stor vikt.

– Han säger att jag då ska ha örnar omkring mig och på mina kläder. Då kommer jag ihåg.

Märkligt! Marie har i flera veckor letat i butiker efter kläder med örnar på.

– Vad säger han mer? frågar jag.

– Han säger att det finns… jag har nog berättat det… var är han? Han skulle gå ner och bada…

– Berätta bara vad han har sagt, är du snäll!

– Han sa att hans namn kommer att finnas i många, många århundraden. Det kommer att finnas… det kommer att stå för de här krafterna… för den här utvecklingen… det kommer att finnas kvar i människornas sinnen. Jag förstår inte… vilka människor…

– Menar han indianer eller alla människor?

– Han menar alla människor. De kommer att få kunskapen. Fast då kommer det nästan att vara för sent, säger han. Det är så mycket som kommer att hända. Han ser så mycket. Han har all den här kunskapen.

– Vill du berätta för mig lite av det han ser, som kommer att hända?

– Människor kommer att tappa sin kunskap. De kommer att förstöra och förgöra. De kommer inte att förstå vad skog och natur innebär. Inte heller det här med *krafter* som är lika viktigt. De kommer inte att förstå hur man håller ihop sin stam och lär ut kunskapen till sin stam, både på ett respektfullt och andligt sätt. Man tappar det. Människorna kommer att bli som rovdjur, säger han.

– Mm.

– Vita Örnen säger att det inte kommer att finnas många indianer kvar heller. Han ser fångenskap och krig, men det kommer att ta många hundra år. Jag vet inte hur han kan veta det. Fast han vet det. Han ser allting framför sig, vad som ska ske och hur det kommer att bli.

– När allt det här har skett, vad händer då? Finns det någon räddning? Kommer människorna att vakna?

– Han säger att när det *nästan* är för sent, så kommer vissa människor att träffas igen. Om de gör rätt då, så kommer de att förstå varför. Det låter så mystiskt för mig, men… men det har alltid stämt det han säger.

Hon fnissar till med handen halvt för munnen.

– Du skrattar? säger jag.

– Mmm… ska vi hämta honom?

Jag hoppar till. Leker sedan lite med tanken att säga: ”Ja, vi hämtar honom!”

Det vore ju ytterst intressant att få intervjua denne indianhövding via Marie. Men min erfarenhet säger mig att hjärnan normalt inte klarar av en sådan paradox. Jag vill inte riskera att hon går ur hypnosen just nu.

– Vi kan väl prata lite till, vädjar jag. Vissa människor kommer att träffas, säger du?

– Ja, men jag vet inte… hur han menar riktigt. Han tror att människan *aldrig* dör! De som kan hjälpa Jorden kommer att träffas igen, säger han.

– Och vad kommer de att göra?

– De kommer att hjälpa mänskligheten och planeten… att utveckla den som den var från början. Fast… den kan nog aldrig bli som den var då, tillägger hon sorgset.

– Kan den bli bättre?

– Inte bättre än den är nu. Men annorlunda.

Hon drar ett snabbt andetag.

– Jag vill aldrig att Jorden ska försvinna för honom! säger hon med en plötslig hetta i rösten. Den betyder så mycket. Han måste få leva i skogen, springa omkring där, som han gjorde som barn. Han är i balans med naturen. Det är därför han förstår allting.

– Kan du också vara… i balans med naturen?

– Han har lärt mig hur man gör för att bli vän med djuren. Vi har kontakt med djuren. De förstår vad vi säger eller menar. De blir aldrig rädda för oss.

Så berättar Lilla Fågeln hur hon och Vita Örnen gör. De tittar först på djuren och sänder ut sin *kraft* genom ögonen, visar att de är vänner. Djuren skickar kraften tillbaka. Sedan går de in på samma vibration och kan tala med djuren.

Om man till exempel möter några rådjur så koncentrerar man sig först. Sedan låter man ett vitt ljus gå in genom toppen av huvudet, ner i hjärtat, upp genom ryggraden och ut genom ögonen. På så sätt visar man att man arbetar med hjärtat. När man har fått den kontakten, känns det som om rådjuren pratar. Man hör vad de säger. Det går även att lyssna på deras ögon och förstå.

– Vita Örnen och jag kan prata så också med varandra. De andra i stammen kan det inte, men han säger att vi har lärt oss det tidigare.

– Tidigare?

– Han tror att vi har levt många gånger sedan Jorden skapades!

– Var då?

Jag väntar ett ögonblick, men hon kan inte ge något exempel, så jag släpper frågan.

– Måste ni se varandra för att kunna tala på det här viset?

– Vi kan ”ropa” på varandra utan att se varandra. Djuren måste jag se. Vita Örnen behöver inte det, han kan prata med dem ändå. Han kan locka på dem så att de kommer. Ibland har jag lite svårt, när jag är väldigt långt borta, att känna när Vita Örnen kallar på mig. Sedan flätade han en ring åt mig, som han har koncentrerat kraft i. Jag har den på mitt finger.

– Vad flätade han den av?

– Silvertråd och guldtråd, tror jag. Så är det en sten i. Han säger att jag ska titta på ringen… det börjar blixtra för ögonen…

Hon håller upp armen, som för att skydda ögonen med armbågsvecket tätt över ansiktet. En smärta sköljer över henne.

Ett smärtsamt minne. Det kan ha med traumat från Atlantis att göra. Det som vi kämpade med i så många månader. De såren får inte rivas upp nu. Jag går in med lugnande suggestioner. Ber henne slappna av, andas lugnt och djupt, försäkrar att allt kommer att bli bra igen. Efter ett par minuter lättar smärtan i hennes ansikte.

– Var är du någonstans? frågar jag.

– Jag är kvar. Jag blev bara lite upprörd.

– Över en ring? undrar jag lätt.

En djup suck kommer över hennes läppar.

– Vita Örnen har berättat för mig om… *kraften!*

– Vilken kraft?

– Som finns… kraften vi kan ha, när vi använder oss av ringen. Vi kan titta in i stenen. Han har också berättat för oss, att han kommer att… (ohörbar viskning)…

– Att han kommer att…?

– Att… att han kommer att dö före mig! Han har sagt att det är viktigt att jag håller kontakt med honom genom ringen. Det var det som jag blev upprörd över. Jag kommer att kunna nå honom, sa han till mig. Ingen får ta av mig ringen!

Hon snyftar stilla.

– Vi lär varandra… så mycket hela tiden. Jag vill inte att han ska dö före mig.

– Men någon måste ju dö först! tröstar jag.

Hon inser det logiska i mina ord och lugnar sig.

– Jag vet att jag måste acceptera det.

– Hur gammal är Lilla Örnen? frågar jag för att avleda hennes tankar.

– Han är bara ett år, svarar hon stolt. Han fyller snart två år.

– Har ni fler barn?

– Nä… de sa att jag inte fick skaffa barn, men vi gjorde det i alla fall. De trodde inte att jag kunde föda barn.

– Hur många är ni i stammen?

– Vi är väldigt många, viskar hon.

Hon rycker till.

– Du sa att ni var väldigt många och så rycker du på axeln?

– Jag vet inte… varför jag är så trött, varför jag har så svårt att

tänka, så svårt att komma ihåg…

– Mm. Ska vi bryta här då och vila?

– Vad ska vi bryta? undrar hon förvånad.

– Jag menar… inte prata längre och låta dig vila.

Hon funderar en stund.

– Vet du en sak! säger hon. Du är precis som Vita Örnen – nästan.

(Himmel! Vad skall jag svara?)

– Jag är kanske en god vän till Vita Örnen! antyder jag undvikande.

– Det är så konstigt. Du har *samma utstrålning* som Vita Örnen! Vem är du, egentligen?

– Jag är kanske en god vän till Vita Örnen, upprepar jag. Vi arbetar på samma sätt. Är du nöjd med svaret?

– Ja, viskar hon. Men du har *precis samma vibration!* Jag skulle märka om någon kom i närheten av mig, jag känner igen Vita Örnens utstrålning. Han har lärt mig hur man känner vibrationer!

– Mm.

– Nu vill jag inte sitta här i gräset längre! säger hon plötsligt. Jag vill gå ner till Vita Örnen!

– Ja, det tycker jag du ska göra! instämmer jag.

Det är precis lagom att bryta hypnosen nu. När Marie efter en stund har vaknat, är hon glad och harmonisk. Jag frågar vad hon upplevt. Hur mycket minns hon?

– Jag sjönk långt bort, berättar hon. Det gick väldigt fort och så började jag uppleva färger. Jag steg genom hela färgskalan – alla regnbågens sju färger från rött upp till violett. När jag kom till violett, hörde jag ljud. Det var susande ljud. Men först en fem, sex toner. Så försvann jag bara.

– Vad hände sedan?

– Jag kommer ihåg att jag red på en häst, som var lite prickig. Så tittade jag ned på mina fötter och såg – mockasiner. När jag tittade åt sidan, upptäckte jag en indian som red på den andra hästen (fniss). Det var en indianhövding. Han bar en enorm fjäderskrud. Jag kände igen honom.

– Vad hände sedan?

– Så band vi hästarna vid träden. Vi hade tagit med oss en packning. Vi skulle stanna kvar där, tror jag. Sedan skulle vi gå ned och bada. Jag satte mig ned i gräset där – mot ett träd – och började fundera. Jag kom aldrig ned till vattnet, utan blev kvar där.

– Vad funderade du över?

– Jag funderade över var jag var och hur jag kommit dit. Kunde inte riktigt skilja på nutid och dåtid. Det flöt ihop på något sätt. Jag kände mig i den ena sekunden som i ett ingenmansland, och så helt plötsligt var jag i indiantiden, innan jag kom tillbaka till nuet. Därefter försvann jag bort igen, och mer kommer jag inte ihåg.

Tydligen pendlade hon in sig i indiantiden.

– Minns du något mer innan du vaknade upp här igen?

– Jag minns att jag pratade med någon.

– En indian?

– Nej, säger hon och skrattar, jag tror att det var dig jag pratade med.

Så blir hon allvarligare.

– Ibland har jag drömt om den här tiden. Jag minns att jag fick viktig kunskap om naturen, men inte vad. Nu, i slutet av hypnosen, kommer jag bara ihåg att du pratade om att du skulle räkna.

– Gick du och badade då?

– Jag tror det (fniss). Hoppas det. Så kommer jag ihåg att jag ville att Vita Örnen skulle vara där och hjälpa mig att berätta saker för dig.

Vi skrattar åt den dråpliga situationen.

Jag reser mig och går fram till fönstret. Solen har gått ned, men horisonten brinner av ett intensivt purpursken med inslag av orange. Jag följer himlen uppåt med blicken. Ovan skogen i fjärran leker färgerna – en mjuk övergång av oräkneliga nyanser från det ljusaste blått till intensivt blått och mäktig indigo.

Marie smyger sig intill mig och jag pekar tyst ut färgerna. Hon vet hur hon skall göra för att ”andas” in dem. Färgerna renar hennes själ, säger hon, lyfter upp den och ger den kraft. Det är så länge sedan hon första gången lärde sig att hantera dessa subtila energier. Flera tusen år sedan.

En lång stund står vi så. Slutligen bryter jag tystnaden.

– Du har så mycket kunskap inom dig från tidigare liv! säger jag. Vi måste fortsätta med experimenten!

Hon nickar tyst och skrattar sedan mjukt när hon beskriver sina innersta tankar och känslor.

En jublande känsla stiger upp inom henne som en kolsyrebubbla. En porlande känsla av lekfull glädje. Hon känner hur varje fiber i kroppen vibrerar.

Hon har sökt i så många år efter något som hon inte riktigt vet vad det är. Det är som att ha banat sig igenom en ogenomtränglig djungel under åratal och så plötsligt stå framför ett gyllene tempel – ett tempel hon så väl känner igen.

Snart går hon in genom den lysande porten.

Efterskrift

Marie och jag har genomlevt en hel del inkarnationer där vi *inte* levt tillsammans. Lace pekade ut flera sådana liv för att ge oss ett större perspektiv på tillvaron.

Så fanns det ytterligare några liv, där Marie och jag stått varandra nära, bland annat i Fjärran Östern. Dessa liv var starka, harmoniska och slutade fridfullt.

Ett säreget liv utspelade sig i Grekland.

En pojke och en flicka älskade varandra så innerligt. De stod varandra fysiskt nära, men ändå – *de kunde aldrig få varandra!*

Ljusårs avstånd kunde inte ha skiljt dem bättre åt.

Vilken bisarr tanke! Vad var det för mening med det livet? Ett raffinerat, kosmiskt skämt i den högre klassen? Eller var det kanske bara en drömsk ängel, som i ett kritiskt ögonblick råkade trycka ned fel tangent på en gudarnas dator någonstans i Universum, så att en själ på väg ned till Jorden fick fel adress?

Vilken gudomlig tortyr att låta två själar, som skulle kunna vara tvillingsjälar, födas här på Jorden som – *riktiga tvillingar!*

Först flyta omkring i nio månader i samma mjuka, varma livmoder. Sedan sova i samma bädd och växa upp under samma tak. Så en dag upptäcka denna obevekliga och mystiska dragning till varandra, som bara tusen år av gemensamma, tidigare liv kan skapa.

Vi var alltid tillsammans. Vi var oskiljaktiga. Det gick så långt att vi växlade ringar. Givetvis var det bara på en platonisk nivå.

Ceremonin skedde i en glänta bland pinjeträden med väldiga cypresser i bakgrunden. Från dalen kom doften av citrusträd.

Kraften i ringarna! Så kände vi också närvaron av de grekiska

gudarna. Apollon och Athena lyste över oss. De gladde sig över vårt själsliga förbund.

Ringarna höll vi hemliga. Men vi blev förrådda. Någon vi litat på och anförtrott oss åt avslöjade vår hemlighet.

Vår mor letade och upptäckte snart ringarna! En väldig turbulens uppstod! Ingen kunde förstå. Ingen *ville* förstå. Och hur skulle man kunna förstå två helt samstämda själar? Vem i vår närhet hade den insikten? Vem hade modet att föra vår talan? Ingen.

Man skilde oss åt för alltid. Vi lade ringarna i en skålformad bägare och gick åt var sitt håll, lamslagna av sorg.

Långt inne i framtiden – med andra gemensamma liv emellan – möttes vi igen, i det tjugonde århundradets näst sista årtionde.

Även om redan de gamla grekerna ansåg sig leva i nutiden, så hade vi obevekligt alla dessa liv bakom oss. Nuet var – nu!

Liksom i en ”klardröm”, där man är medveten om att man drömmer och delvis kan välja dröminnehåll, så var det i nuet som vi kunde välja innehållet i våra liv.

Jag reflekterade över allt som hade hänt oss.

Vårt möte i detta liv försenade vi själva i tjugo år. Våra kroppar, ja, våra cellminnen, ville inte uppleva tidigare livs tragedier och oändligt djupa smärta igen. Två gånger med tio års mellanrum sköt vi upp det oundvikliga, som vi själva hade bestämt innan vi föddes: att återigen träffas på Jorden.

Strax före den tredje – och sista – möjligheten ingrep utomjordiska intelligenser. Marie fick undervisning av dem. Man visade henne många märkliga ting och väckte hennes minnen av ett liv i en annan värld och en djup längtan till det som en gång varit, och som hon funnit så mycket glädje i.

Så visade man henne en projektion i luften av två ansikten. Det ledde snart till kontakten med mig.

De utomjordiska ville att hon skulle acceptera en inopererad

mikrosond för att bli superkänslig och kunna stå i direkt kontakt med dem.

Marie vägrade, och de valde då en alternativ plan. För att den skulle kunna förverkligas, kopplades delfinerna in. De kloka, men gåtfulla djuren tränade upp hennes känslighet så långt att hon kunde tona in sig på en direkt kontakt med en högre dimension.

Intelligensen Lace kunde komma in och ta över undervisningen.

Under tiden bearbetade vi med hypnos Maries trauma från katastrofen på Atlantis och löste upp en djup fobi för kyla och kristaller.

Vi gick vidare. Tidigare liv belystes under hypnosens lykta. Minnen av tragedier kom i dagen och ångesten löstes upp.

Lace fortsatte att informera oss. Allt spelade jag in på min bandspelare.

Mycket snart växte mig antalet kassettband över huvudet. Jag insåg att det aldrig skulle bli någon tid över att skriva ut dem. Ett band på 45 minuter kunde bli mer än 20 maskinskrivna sidor och ta en hel dags arbete i anspråk.

Det var även en fråga om sekretess. Lace gav oss upplysningar som inte fick föras vidare.

Tekniskt sett hade jag tre möjligheter att handskas med informationen på redan inspelade band.

För det första, kopiera banden via en elektronisk ”scrambler”, som förvandlade rösterna till en ren rotvälska. Apparaten, som jag byggt själv, var mycket komplicerad med många integrerade kretsar. Om den gick sönder var risken stor att jag aldrig skulle kunna ta fram innehållet på banden igen.

För det andra, lyssna av banden, skriva ut dem på datorn och sedan köra texten genom ett kraftfullt ”krypteringsprogram”, så att den kunde lagras som en digital rappakalja på en diskett.

För det tredje, ta ut all väsentlig information, lära mig den utantill

och sedan radera banden.

Lace antydde, att det tredje alternativet var bäst. Han framhöll även flera gånger att det var en utomordentlig träning av mitt minne att inte spela in allt han sa. Det räckte med att jag redogjorde för Marie efter vad han sagt varje omgång hypnos.

Lace sa ofta:

– Det här ska egentligen inte tas upp på band!

Ibland bad han mig direkt att stänga av bandspelaren när han hade explosiv information att lämna. Senare angav han vilka band som ovillkorligen måste raderas, vilket jag också gjorde – om än något motvilligt.

I direkt konflikt med tanken att radera banden stod mitt vetenskapliga ideal att ha källmaterial kvar att sätta i händerna på klentrogna skeptiker.

Lace gav oss även många konkreta nyckelord och glasklart formulerade insikter som var värda att spara.

Från den sista händelsen i denna bok tog det drygt ett år att skriva ut alla kassettbanden och redigera materialet. Ett par tusen maskinskrivna A4-sidor bantades ned till ett lagom bokmanus.

Under det arbetet stod det klart för mig att förloppet av sällsamma händelser vi gått igenom – och som fortsatte med obruten kraft – liksom den undervisning och träning som Lace systematiskt gav oss, på något sätt bara var en introduktion till framtiden.

Så en dag uppstod det smolk i glädjebägaren. Lace meddelade att han bara kunde följa oss i två månader till, sedan skulle det vara mycket svårt, för att inte säga direkt omöjligt, att nå honom.

I slutet av denna ödesmättade period frågade jag om han helt skulle överge oss, nu när vi vant oss vid hans närvaro.

– Jag har fått dispens att fortsätta någon månad till, sa Lace.

Jag blev först glatt överraskad och sedan – bestört.

– Har vi misslyckats? frågade jag och anade det värsta.

– Nej, tvärtom, sa Lace. Ni har gjort vissa… förändringar, som gör att jag får fortsätta att vägleda er en tid.

En månad senare meddelade Lace plötsligt att Marie och jag hade tagit ett viktigt beslut, som skulle komma att få stora konsekvenser om vi höll fast vid det. Planen var nu ändrad, och han hade fått instruktioner ”uppifrån” att övervaka oss ett par år in på 90-talet: ”Även jag har mina chefer, som ni kanske förstår…”

Marie och jag blev givetvis uppspelta över nyheten. Att få fortsatt vägledning av Lace var en stor ynnest. Liksom hos barn inför en fest, pirrade det i oss inför tanken på det som kunde komma.

Trots mycket skratt och bus och lek, så strävade vi efter att hålla en mogen distans till Lace. Vi prövade hans tankar kritiskt. Vi förbehöll oss rätten att förkasta det vi inte kunde ta till oss, något som vi också gjorde flera gånger. Detta skapade en fruktbar dialog, där vi direkt kunde iaktta ett gradvis växande hos oss själva.

Samtidigt insåg vi att Lace sannolikt skulle komma att släppa oss den dag vi var mogna att flyga ut ur boet. Det var en naturlig utveckling.

Lace kom till oss med en gåva från stjärnorna. Om vi förvaltade den rätt och lärde oss flyga, så skulle hans uppdrag krönas med framgång.

Det var han värd tyckte vi.

Lace var inte här som turist.

Venus – in memoriam

Då manuset till denna bok just låg klart, nådde oss ett smärtsamt budskap. Delfinen Venus var död.

Venus!

Du föddes i ett delfinarium – men djupt inom dig fanns minnet av en annan verklighet.

Du visade Marie vägen och öppnade hennes känslighet. Du gav oss så oändligt mycket!

Kanske var du klar här? Kanske din själ längtade till friheten i Kosmos eller det stora blå havet?

Tack Venus för din djupa vänskap! Tack för allt!

En dag – någonstans – kanske vi möts igen.

Bilaga 1

Människans okända energisystem

Hjärtat slår i sin lugna rytm. Blodet sjunger i ådrorna på sin färd genom kroppen, syrsatt av lungornas oförtrutna arbete.

Vi blinkar, skrattar, äter och gäspar. Sover, visslar, sjunger och arbetar. Hjärnan tänker, nerverna leder impulser och musklerna rör sig.

Vad är det som driver allt detta?

Svaret är fosfater. Alla hjul i kroppens sinnrika maskineri hålls igång av energirika fosfater. De förbrukas inte, utan laddas upp med energi igen liksom fjädern i ett mekaniskt urverk.

Energin pumpas in – fjädern dras upp – av maten vi äter, i första hand av kolhydrater och fett som bryts ned till enkla delar och förbränns i kroppens celler. Biokemister har kartlagt denna omsättning av energi i detalj.

Det är en exakt kunskap.

Men bortom denna fysiska och biokemiska energi synes något annat finnas – ett pulserande nät av subtil energi, som följer sina egna vägar och förvandlas i knutpunkter, transformeras uppåt och nedåt i roterande, skimrande virvlar.

Denna energi verkar vara nödvändig för vår personliga utveckling i ett större perspektiv som rör vishet och andlig mognad. Den kan vara viktig för vitalitet, tankar, känslor och förmåga att snabbt fånga upp inre kvaliteter i de signaler som kommer från våra sinnesorgan.

Detta är ingen exakt kunskap.

Energin är varken känd eller erkänd. Den går inte ens att mäta med nu existerande vetenskapliga metoder.

Hur kan man då säkert veta att den existerar?

Det kan man inte, men man kan göra vissa kvalificerade gissningar på en sannolik grund.

Känsliga, ”sensitiva” människor över hela världen har oberoende av varandra beskrivit likartade upplevelser. Ibland har det varit personer med en medfödd förmåga, ibland de som underkastat sig en systematisk träning i många år – yogier, schamaner, medicinmän och mystiker.

Den verkliga kunskapen om dessa sublima energier har av tradition aldrig skrivits ned. I stället har den i generationer förts över till begåvade elever i ett antal steg, ungefär som de gamla hantverkarna aldrig satte sitt kunnande på pränt, utan muntligen lärde upp ett fåtal lärlingar.

Medan hantverkarna mest höll sina kunskaper inne av konkurrensskäl – det var nödvändigt för överlevnaden – så behöll adepten kunskapen av andra skäl, dels ansågs den farlig, dels skulle den omedelbart misstolkas och förskingras, om den gavs en mer allmän spridning. Det visste man av lång erfarenhet.

Någon fullständig beskrivning av människans högre energier har därför aldrig återgivits i tryck.

Den framställning som här görs är en summering av brottstycken från skilda håll. Som sådan blir den givetvis inte helt fullständig och lämnar därigenom ett visst utrymme för både feltolkningar och alternativa förklaringar.

Detta fina nätverk av energi kommer att översiktligt beskrivas med viktiga begrepp insatta i sitt sammanhang. Ord som satts i *kursiv stil* återfinns i en separat ordlista, bilaga 2.

Människan har en fysisk kropp, det är obestridligt. Mindre känt är att vi har ett antal kroppar av energi, av finare materia, högre vibrationer – eller hur man nu vill uttrycka det – och osynliga för vanliga ögon.

Man talar om fyra sådana höljen från den fysiska kroppen räknat:

eterkroppen, astralkroppen, mentalkroppen, och *kausalkroppen*. De är normalt inneslutna i den fysiska kroppen och har ungefär samma utsträckning. Vid döden går själen vidare tillsammans med astral-, mental- och kausalkroppen. Den fysiska kroppen och eterkroppen upplöses.

Efter en tid, som kan vara upp till flera år, sker den så kallade andra döden. Astralkroppen överges och upplöses. Efter ytterligare en tid löser även mentalkroppen upp sig och själen vilar sovande i kausalhöljet, i avvaktan på återfödelse i en ny fysisk kropp.

Under vanlig sömn kan *astralprojektion* ske. Astralkroppen lämnar tillsammans med medvetandet och de högre kropparna den fysiska kroppen. Minnet av projektionen släcks i regel helt, men liksom händelser under dagen speglas i drömmar, kan astralprojektioner återkomma, ofta i form av flygdrömmar; en känsla av att sväva, simma eller flyga med enbart kroppen genom luften.

Hos alla människor synes astralkroppen under sömnen gå ur fas. Den lyfter sig några centimeter och ligger och gungar sakta, medan ljusenergier vandrar uppåt och nedåt. Fenomenet har ansetts ha att göra med återställandet av människans förbrukade krafter.

Detta kan vara en viktig anledning till att vi sover. Sömnen är annars mer eller mindre en gåta. Kroppen sover aldrig. Alla celler och organ arbetar dygnet runt, även om de periodvis minskar sin aktivitet, på samma sätt som hjärnan går på sparlåga under sömnen.

Eterkroppen, som är en viktig länk mellan astralkroppen och den fysiska kroppen, har på framsidan ett antal roterande virvlar av energi – *chakra*.

In genom chakrahjulens centrum flyter en energi som delvis omvandlas, kastas ut vinkelrätt och ger upphov till ett antal ekrar eller ”blomblad”, som får dessa chakra att likna en blomma. Därav uttrycket lotusblomma (näckros), som är en helig symbol i både Orienten och Egypten.

Alla chakra är förbundna med ryggraden och med varandra genom särskilda kanaler, där energin strömmar. Kineserna talar om ki-kraften som flyter genom meridianer. Indierna beskriver kraften

prana, som går i ”nadis”.

Hos spädbarn har flertalet chakra beskrivits som små, svaga och dimmiga, hos omogna och jagfixerade vuxna dessutom i obalans – olika starkt utvecklade.

Hos osjälviska, kärleksfulla och storslagna personligheter finner vi i regel kraftfulla och lysande chakra.

All högre mental träning och personlig utveckling innebär ett utvecklande av chakrasystemet, antingen man vet det eller ej. Beroende på vilken metod man använder börjar man med olika chakra. Gemensamt är en balansering och successivt stärkande av energihjulen. Det är en process som aldrig kan ske genom en passiv yttre behandling genom en terapeut.

När chakrasystemet är fullt öppet, kraftfullt och i balans, har en människa kommit långt i sin utveckling. Hon kan då vara redo för det stora språnget: uppväckandet av den gåtfulla kraften *kundalini*, som ligger ihoprullad som en orm i slutet av ryggraden.

Det yttersta målet för människans personliga utveckling har sagts vara att väcka upp kundalinikraften helt. Den stiger då upp genom mitten av ryggraden till hjässan, medan den bränner sig igenom minnen, som ligger lagrade i denna kanal. Själsliga knutar och blockeringar löser upp sig.

På sin väg uppåt kan kundalini aktivera, balansera eller stänga av olika chakra, som har sina rötter i ryggraden. Människan når ett högre medvetande med tillgång till paranormala krafter – telepati, klarseende och en förmåga att glimtvis uppfatta framtiden. Dock betraktas sådana förmågor mera som en biprodukt och inte som ett självändamål.

Att väcka upp kundalini på egen hand anses extremt farligt. Det är en oresonlig, tvingande kraft, som inte kan kontrolleras med viljan. Den förstärker blixtsnabbt alla egenskaper, goda och dåliga. En sämre egenskap fungerar som en broms eller blockering för kraften. Den går snett eller vänder. Beroende på var ”kundaliniormen” stannar upp och ”hugger”, kan sjukdom uppstå eller till och med döden inträffa. Hjärtfel eller komplett galenskap – kundalinipsykos

– är inga ovanliga följder.

Ett riskfritt uppväckande av kundalini kräver hög etik och moral, balans, harmoni och ett fridfullt sinne i tanke, ord och gärning. Därtill behövs närvaron av en kvalificerad lärare, som både kan uppleva och styra dessa energier hos sig själv och andra.

Om en fullt uppväckt kundalini kan beskrivas som en flod av energi, så finns det tillfällen då alla människor upplever små strömmar av kraften, ungefär som en rännil i en uttorkad flodbädd. Det kan vara ögonblick av stark inspiration, kreativitet eller sexuell extas. Dessa svaga kundaliniströmmar verkar genom en påverkan av olika chakra och den fysiska hjärnstammen.

Kunskapen om kundalini och chakrasystemet är en av mänsklighetens äldsta och bäst bevarade hemligheter. Först i modern tid har detta speciella vetande – på gott och ont – börjat få en ökad spridning genom det tryckta ordet.

Symboliskt framställs kundalini som en stav, omslingrad av två ”ormar”. Staven är ryggraden och ormarna är meridianer, där en polariserad kraft passerar. De korsar varandra en gång för varje chakra, vilket i den fysiska kroppen ungefär motsvarar läget av olika nervcentra.

I den grekiska mytologin finns Hermes, gudarnas budbärare, vars symbol var kaducén, en vingprydd stav, omslingrad av två ormar.

Hermes motsvaras hos romarna av Mercurius. Därav ordet mercuristav, som till sin innebörd är identisk med kaducéstaven. Från Hermes kommer orden hermetisk (lufttätt tillsluten) och hermetisk kunskap (sluten, hemlig kunskap).

Enligt en legend skall Hermes vara identisk med egyptiernas Toth, den atlantispräst som strax före Atlantis slutliga undergång – då huvudön Poseidon sjönk i havet – förde över kunskapen till de blivande faraonernas Egypten och på kort tid förvandlade detta rike till en högtstående kultur.

I den grekiska mytologin finner vi även Asklepios, läkekonstens gud, vars symbol är ormen, som slingrar sig runt en stav för att nå

en skål. Ormen har senare tolkats som föryngringens sinnebild, staven som den vandrande läkarens tecken och skålen som ett kärl för den botande drycken. Symbolen används i dag av läkare, apotek och företag inom läkemedel och medicinsk teknik.

De som bar den högsta kunskapen i forna kulturer var på samma gång läkare, präster och mystiker. Symbolen för kundalini var deras tecken.

Bilaga 2

Ordlista

Astralkropp

Människan har förutom den fysiska kroppen fyra högre höljen, osynliga för en normal syn. Dessa är eterkroppen, astralkroppen, mentalkroppen och kausalkroppen.

Då olika källor inte är helt överens om funktionen och arbetsfördelningen mellan eterkropp och astralkropp, sammanförs dessa höljen ibland till en operativ enhet, kallad energikroppen.

Astralprojektion

Ett tillstånd där astralkroppen tillfälligt lämnar den fysiska kroppen. Själen eller medvetandet följer med och man ser, hör och känner från astralkroppens position.

Den som projicerar sig kan förflytta sig över stora avstånd, svävande någon decimeter ovanför marken eller flygande i liggande position, genomtränga solida materia eller se sin egen fysiska kropp från en position utifrån – autoskopi.

Under detta tillstånd ser man i fullständigt mörker, därför att all materia sänder ut ett svagt ”eterljus”. Man ser en vägg, men ser samtidigt rakt igenom den och uppfattar lika tydligt möbleringen i båda rummen.

Astralprojektion har beskrivits i samband med trance, sömn, sjukdom och medvetslöshet till följd av narkos eller kroppsskada. Det finns även personer, som anser sig ha tränat upp förmågan till astralprojektion och periodvis har kunnat försätta sig i detta tillstånd genom en viljeakt.

En sensitiv iakttagare kan se astralkroppen som en svagt lysande dimfigur, förbunden med den fysiska kroppen via en silverglänsande tråd. Flera rapporter finns, där fler än en iakttagare

sett samma projicerade astralkropp.

Ett modernare ord för astralprojektion är *UKU*, ut-ur-kroppen-upplevelse. Det är dock ett begränsat uttryck, eftersom endast en bråkdel av projektionerna är medvetna och kan upplevas. En form av astralprojektion är nära-döden-upplevelse, *NDU*. Den experimentella forskningen på området har varit svår och givit ett magert resultat, delvis på grund av att spontana astralprojektioner är sällsynta och förefaller ha en avsevärt högre kvalitet än de som görs under experiment.

Aura

Lysande sky, som omger materia och levande varelser. Auran är hos människan starkt koncentrerad runt huvud och axlar. I många äldre skrifter från skilda kulturer återges auran som en gloria.

Auran har en fibrig struktur med ekrar som strålar ut radiellt. Den är uppbyggd av koncentriska skikt, ungefär som lökringar, och kan nå flera meter utanför kroppen.

Auran hos helgonlika människor har beskrivits innehålla alla färger, antingen skimrande som pärlemor eller blandade till vitt ljus med ett inslag av guldgult.

Autoskopi

Se astralprojektion.

Chakra

Sanskrit för hjul eller roterande skiva. Skålformade, roterande virvlar av energi på framsidan av *eterkroppen*. De beskrivs ofta likna blommor, med stjälkar som börjar i ryggraden.

Sju huvudchakra har beskrivits från bäckenbotten till hjässan. Funktionen hos dessa chakra synes vara att transformera och balansera energi mellan de högre kropparna och den fysiska kroppen samt med omgivningen.

Även *astralkroppen* har sina chakra, men de ligger djupare.

Energikropp

Se astralkropp.

Eterkropp

Se astralkropp.

Healing

Botande. I begränsad mening botande genom ”handpåläggande”, där händerna placeras direkt på kroppen eller en bit ovanför.

Genom olika metoder kan en tänkt eller upplevd energi från fingertopparna eller handflatan riktas mot patienten.

Varianter är fjärrhealing, som sker på avstånd, den religiösa helbrägdagörelsen samt healing med olika hjälpmedel såsom ljus, ljud och kristaller.

Humanoid

Människoliknande varelse, i synnerhet varelse från rymden.

Från biologiskt håll har rapporter om humanoider ifrågasatts. Sannolikheten skulle vara ytterst liten för att intelligent liv på andra planeter liknar människor. Utvecklingen kan gå i vilken riktning som helst, till exempel mot jättelika insekter eller ödlor.

Två hypoteser, som inte utesluter varandra, talar *för* humanoider:

1. Den människolika formen är den biologiskt bästa för intelligensens utveckling genom den upprätta gången, två fria händer och ett relativt stort huvud (hjärna), som kunnat växa, då det balanserar ovanpå ryggraden och ej behöver konkurrera om utrymmet med de kraftiga muskler, som annars krävs för att hålla huvudet uppe.

2. Universum är minst 15 miljarder år gammalt. Om en intelligent ras har utvecklats för många hundra miljoner år sedan i Universum, så har den med stor sannolikhet koloniserat rymden för länge sedan. Vi är helt enkelt deras ättlingar.

Jämför med den korta tid det tog för människan att landa på månen efter den industriella revolutionens start i slutet av 1700-talet. Var finns människan om en miljon år?

Inkarnation

”I köttet” (latinets incarnatio av ordet för kött, caro). Livet på Jorden, där själen gått in i en fysisk kropp till skillnad från de tänkta okroppsliga tillstånden i andra världar eller dimensioner.

Karma

Ödeslagen. Som man sår får man skörda.

Ett genom egna handlingar skapat öde, som manifesterar sig i samma jordeliv eller i ett senare liv.

I den enklaste tolkningen slår karman blint, öga för öga, tand för tand. Begår man en dålig (eller god) handling utsätts man själv för exakt samma sak i ett senare liv.

En mer nyanserad uppfattning hävdar att karman kan uttrycka sig i den form som för tillfället passar bäst. En djup insikt har till och med ansetts kunna lösa upp karma, eftersom denna då mist sitt värde som styrmedel mot en bättre karaktär.

Enligt ett avancerat synsätt formar karman ett mönster, som kraftigt reducerar slumpen i händelser eller möten, vi vanligen uppfattar såsom slumpmässiga. Många människor vi har runt oss, har vi redan mött i tidigare liv. Man följs åt i grupp och dras till varandra som kosmiska magneter genom tid och rum.

Detta kan möjligen kasta ljus över de starka känslosvall, som av och till blossar upp i relationer mellan människor eller de spontana sympatier och antipatier som nya bekantskaper ibland framkallar, utan att man kan finna någon psykologisk grund. Det är som om man redan känner varandra.

Kausalkropp

Se astralkropp.

Kirlianfotografering

Fotografering utan kamera med hjälp av föremål i högspänningsfält. Objektet som skall fotograferas placeras på en platta under vilken filmen finns. Högspänning slås till och genom en så kallad kall elektronemission sprayar föremålet ut elektroner, mest där den elektriska fältstyrkan är störst, såsom vid kanter, spetsar och i fuktiga områden.

Elektroner slår in i diafilmens tre färgskikt och ger motsvarande färger: gult, blått och rött.

”Kirliankameran” fotograferar inte auran.

I huvudsak finns tre argument till detta påstående:

Den i auran inte ovanliga gröna färgen saknas i kirlianbilder. Kirlianbilder av en levande människas fingertoppar har samma färger som ett ”dött” föremål, exempelvis ett vanligt metallmynt.

Metoden har varit känd i väst sedan början av 70-talet. En fotografering av människans aura är så pass sensationell, att hade metoden verkligen fungerat, skulle den ha varit fullt utvecklad i dag och allmänt erkänd. Faktum är att intresset för kirlianfotografering praktiskt taget helt har upphört.

Kundalini

En kraft som beskrivs ligga ihoprullad som en orm nederst i ryggraden på energikroppen.

Meditation

Det finns ett dussintal olika definitioner på meditation, mest beroende på att man inte insett meditationens innersta natur och syfte.

Meditationens primära syfte är att stänga av de fria associationerna, det vill säga den ström av tankar, som ständigt avlöser varandra i hjärnan. Därvid nås en nivå i medvetandet, som kännetecknas av stor klarhet och insikt. En tanke som planteras på denna nivå får en väldig styrka. Det sägs även vara möjligt att gå vidare till djupare

nivåer – en transcendens bortom tankens räckvidd – där en omedelbar insikt kan nås om tingens innersta väsen.

Tidiga effekter av meditation är en avspänd kropp, känslomässig balans och skärpta sinnen.

Meditationens yttersta mål är dock att väcka upp *kundalinikraften* i människan.

De vanligaste metoderna för meditation går ut på att sitta avspänd och koncentrera sig på ett ord, en ljudkombination, en bön, en synbild, olika punkter på kroppen eller själva andningen. Ögonen hålls helt slutna eller halvt öppna. I det senare fallet sänks ögonlocken tills en lätt kisande springa återstår.

Meditation har skattats högt av många kulturer som ett viktigt medel till personlig mognad och utveckling.

Mentalkropp

Se astralkropp.

NDU

Nära-döden-upplevelse. Ett tillstånd som blev känt under 1980-talet genom en ökande mängd litteratur i ämnet.

NDU har framförallt beskrivits vid kirurgiska operationer, olyckor med stora kroppsskador eller plötsliga händelser där stor risk för allvarlig skada eller död förelegat, exempelvis oväntad beskjutning eller fall under bergsklättring.

Under NDU har rapporterats känsla av att vara separerad från kroppen, ovanliga ljud, ljusfenomen, tunnelsyn, ljusgestalter, djup harmoni och en önskan att inte vilja återvända till kroppen. Tillståndet innebär en djupgående upplevelse för patienten, ofta av starkt postitiv natur.

Någon tillfredsställande medicinsk förklaring till fenomenet saknas.

Forskning visar att en svår barndom är *en* av flera faktorer som kan leda till NDU vid en senare inträffad nära-dödenhändelse. En möjlig

förklaring är att barn med en svår barndom lärt sig *dissociation* – att som ett mentalt försvar skifta medvetandenivå under smärtsamma händelser.

I princip bör ett svårt trauma under tidigare liv kunna ge samma effekter som en svår barndom i detta liv. En förutsättning synes vara att den normalt slutna ridån mellan olika liv har öppnats något. Någon strikt vetenskaplig metod att bevisa tidigare liv saknas dock.

OBE

Out-of-the-Body-Experience. Utomkroppslig upplevelse, UKU. Se astralprojektion.

Reinkarnation

”Åter-i-kroppen”. Själens återinträdande i en fysisk kropp efter döden och en tids vistelse i en annan värld.

Reinkarnation innebär att en människosjäl endast kan gå in i en människokropp, och bör särskiljas från det vanliga indiska begreppet *själavandring*, där själen även tros kunna sänka sig ned och gå in i en djurkropp eller något lägre väsen på utvecklingsstegen.

Själavandring

Se reinkarnation.

UFO

Engelska: Unidentified Flying Object.

Oidentifierat flygande föremål. Ordet har i stor utsträckning kommit att bli synonymt med utomjordiska (intelligent styrda) farkoster, vilket är något olyckligt, eftersom en identifierad farkost enligt definitionen aldrig kan vara ett UFO.

Populärt kallas UFO för flygande tefat, en beteckning UFO-intresserade personer försöker komma ifrån. Benämningen härstammar från privatflygaren Kenneth Arnold, som 1947

rapporterade en formation okända ljus över en bergstrakt i nordvästra USA. Han beskrev ej ljusens form, utan rörelser som liknande den hoppande bana ett tefat har då det kastas mot en vattenyta (svenska: kasta smörgås).

UFO har iakttagits i ett stort antal former. Cirkelrunda och något bulliga är vanliga, men det finns även helt avvikande former såsom trianglar, bumeranger och cigarrformade ”moderskepp”.

Personer som aktivt intresserar sig för detta ämne, ufologer, har ofta olika uppfattning om UFO-fenomenets *ursprung* (rymden, Jorden, annan dimension, framtiden eller företeelse i observatörens hjärna) *karaktär* (materiella eller eteriska farkoster) och *syfte* (exploatering, observation, hjälp till eller frälsning av mänskligheten), vilket ofta har lett till falangbildningar med splittring av UFO-organisationerna i olika länder.

Den tidiga bilden av ett UFO som en ”plåtburk” med mer eller mindre tydligt budskap synes i dag ha nyanserats till en mycket komplex bild med, ur dagens vetenskapliga synvinkel, svårförklarliga inslag.

Möjligen sammanförs flera olika fenomen under begreppet UFO.

Ufonaut

Varelse ombord på UFO. Jämför även humanoid.

UKU

Ut-ur-kroppen-upplevelse. Se astralprojektion.

Om *Gåvan från stjärnorna*

Lennart blir väckt under tidig morgontimma. Han masar sig långsamt till telefonen och svarar med nyvaken stämma. I andra sidan luren berättar en panikslagen röst att hennes vän Marie ligger stel och iskall, enbart förmögen att rabbla Lennarts telefonnummer. Lennart, som är elektroingenjör och doktorand i psykologi, är beredd att hjälpa henne. De inleder behandlingen genom samtal och hypnos. Genom hypnosen förs de tillbaka 16 000 år bakåt i tiden och en odyssé, med bland annat reinkarnation, kristaller och utomjordiska intelligenser, inleds. Ett häpnadsväckande äventyr väntar.